ΣΑμιζντάτ 10

ίλιον, πετρούπολη, άγιοι ανάργυροι

ιούνης 2004

"εκείνοι που ένα ωραίο πρωί, τα ξημερώματα,
ακουμπώντας στη γη με τα βαρειά τους χέρια,
υψώνονται ως τα κράσπεδα της νύχτας
για ν' αλλάξουν τη μοίρα του κόσμου"

σαμιζντάτ:
σύνθετη ρώσικη
λέξη:
σαμ: από μόνος
μου,
ιζ: προς τα έξω
ντατ: να δίνω
/και στην ρώσικη
ιδιολεξία:

**να τολμάς να
δίνεις προς τα
έξω**

/η λέξη αυτή
ονόμαζε τα
αντικαθεστωτικά
έντυπα που
διακινούνταν χέρι
με χέρι στη
Ρωσία και στη
μετέπειτα
Σοβιετική Ένωση

Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενός είδους αντίτιμο, δεν είναι τσάμπα ούτε και δωρεάν. Το οποιοδήποτε κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντισταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα “εμπορευματικό ισοδύναμο”. Το έντυπο αυτό θέλει - πέρα από όλα τα άλλα - να εγκαθιδρύσει μια σχέση πέρα από τις “αυτονόητες” καθημερινές σχέσεις των αξιών χρήσης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρακτηρίζουν ανθρώπους, “πράγματα” ή προϊόντα. Η ανυπαρξία χρηματικού αντιτίμου πηγάζει από την συνολικότερη αντίληψή μας για τις κοινωνικές σχέσεις στην προοπτική της ανατροπής κάθε καταπιεστικού μηχανισμού και της εκτροπής κάθε εξουσιαστικού θεσμού. Αντίληψη που διατρέχει το πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να είναι ούτε και στο ελάχιστο διαπραγματεύσιμη. Η στάση αυτή είναι συνάμα και πρόταγμά μας για οτιδήποτε δημιουργούμε στα πλαίσια του απελευθερωτικού εγχειρήματος.

τεύχος 10

καταναγκαστική πορνεία, απόδραση, δικαστήριο, ιδιαίτερα μαθήματα εξουσιαστικής ψυχογεωγραφίας

Οκτώβρης 1998. Το ΝΑΤΟ επεμβαίνει στο Κόσοβο. Σε μια εποχή των "μεγάλων αφηγήσεων" που ακολουθούν τους μαζικούς βομβαρδισμούς, "μικρές αφηγήσεις" επιβεβαιώνουν ότι ο πόλεμος είναι παντού. Η **Τζίνα Μ.** από τη Ρουμανία, μόλις στα 16 της, που "απολάμβανε" τις περιποιήσεις του ελληνικού κυκλώματος καταναγκαστικής πορνείας **δραπετεύει**. Μεγάλη υπόθεση για μια **"ξένη", "πόρνη"** και έφηβη. Η υπόθεση εξελίσσεται με τέτοιο τρόπο που δεν αποφεύγονται οι συλλήψεις των μαστροπών.

Φλεβάρης 2003. Πέντε ολόκληρα χρόνια μετά, η "δικαιοσύνη" (που έχει αποδείξει την ικανότητα της να "ξεπετάει" δεκάδες κακουργήματα σε χρόνο ρεκόρ όταν αφορούν μια υπόθεση όπως της 17Ν) απ' ό,τι φαίνεται κοπιάζει αλλά "καταφέρνει" να τελειώσει την ανάκριση της υπόθεσης των συγκεκριμένων μαστροπών. Κι εδώ αρχίζουν οι γνωστές σε τέτοιες περιπτώσεις "περίεργες δικονομικές εμπλοκές". Ενώ στις κατηγορίες περιλαμβάνονται αδικήματα -όπως βιασμοί ανηλίκων- που είναι αρμοδιότητα Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου (ΜΟΔ) τελικά η υπόθεση παραπέμπεται σε αναρμόδιο δικαστήριο (τριμελές εφετείο κακουργημάτων, ΤΕΚ).

17 Μάη 2004. Η δίκη των μαστροπών αναβάλλεται για τις 20 Σεπτέμβρη 2004. Τί πρόκειται να γίνει τότε; Το ΤΕΚ οφείλει να παραπέμψει την υπόθεση εκεί που πρέπει δηλ. στο ΜΟΔ το οποίο δεν πρόκειται να ασχοληθεί με αυτή πριν από το 2005.

Η νομοτέλεια της παραγραφής...

Δεν χρειάζεται να αναφερθούμε και πάλι στον τρόπο με τον οποίο η ευρωπαϊκή πολιτική για τη μετανάστευση απεκδύει όλο και περισσότερο τον ευρωπαϊκό ανθρωπισμό από κάθε του πρόσχημα. Όλα ειδικά αφιερωμένα στην Τζίνα Μ. από τη Ρουμανία. **Το ξερίζωμα ήταν δώρο των ενδοκαπιταλιστικών διευθετήσεων, ο εξευτελισμός, οι βιασμοί και οι ταπεινώσεις ήταν το δώρο της μεταμοντέρνας μαστροπείας και οι προσβολές είναι το δώρο της αστικής δικαιοσύνης. Ιδιαίτερα μαθήματα εξουσιαστικής ψυχογεωγραφίας...**

Υπάρχει και μια άλλη μικρή αφήγηση. Η **Όλγα** από την Ουκρανία ήταν μια από τις γυναίκες που γνώρισε την καταναγκαστική πορνεία στο παράρτημα Πατρών και απέδρασε. Οδήγησε με πολύ κουράγιο **τον αστυνομικό και μαστροπό της** στο εδώλιο του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου Πάτρας στις αρχές Μαΐου του 2004. Ο Εισαγγελέας της έδρας και οι τρεις δικαστίνες πρότειναν την ενοχή του κατηγορούμενου που τελικά όμως αθωώθηκε με απόφαση των ενόρκων(!)...

Αν υποθέσουμε ότι τελικά η υπόθεση της Τζίνας Μ. φτάσει στο Μικτό Ορκωτό φαίνεται ότι και εκεί δεν είναι καθόλου μα καθόλου σίγουρο ότι οι μαστροποί -έστω- θα καταδικαστούν. Η όποια δικονομική συνέπεια των δικαστών που μπορεί να ακολουθήσει την ευθεία των αδιάσειστων στοιχείων και που μπορεί να οδηγήσει σε καταδίκη των κατηγορουμένων, μπορεί στην τελική να αναιρεθεί από τους καθωσπρέπει πολίτες που εκτελούν χρέη ενόρκων.

Η Όλγα αν και άκουσε για τα καλά την λακωνική αλλά πολυσήμαντη απόφαση των ενόρκων που αθώωσε τον μαστροπό δήλωσε ότι **"η σιωπή είναι συνενοχή"**... Και η Όλγα δεν απευθύνθηκε ούτε στο κράτος ούτε στους ένορκους. Η δική της "μικρή αφήγηση" είναι μια ψηφίδα με ξεχωριστό ειδικό βάρος στον ανάγλυφο κοινωνικό πόλεμο. Έναν πόλεμο που σε καιρό κοινωνικής ειρήνης απλώς εξελίσσεται με άλλα μέσα.

Έναν **πόλεμο και εμφύλιο και έμφυλο και φυλετικό.**

de te fabula narratur

~~σχόλια πέρα από την περιπαθή υποκρισία των μικροειδήσεων~~

ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Μετά την άνοδο του στην εξουσία το 1981, το ΠΑΣΟΚ άσκησε δριμεία κριτική στην αξιωματική πλέον αντιπολίτευση ΝΔ όσον αφορά τον τρόπο που χειρίστηκε την υπόθεση "δημόσια έργα":
"*Τα δημόσια έργα αναπτύχθηκαν σε μη ορθολογική βάση... με παντελή σχεδόν έλλειψη αναπτυξιακού σχεδιασμού και προγραμματισμού και αναχρονιστικό θεσμικό πλαίσιο... με αποτέλεσμα τη νοσηρότητα του κυκλώματος μελέτη επίβλεψη κατασκευή υλικά*".
"*Ανευθυνότητα και προχειρότητα στον τομέα των μελετών... καταστρατήγηση του υγιούς ανταγωνισμού στην ανάθεση... επιλογή του κατασκευαστικού φορέα χωρίς έλεγχο της τεχνικής ικανότητας... ελλιπής και ανεπαρκής επίβλεψη της κατασκευής των έργων... ανεξέλεγκτη παραγωγή των υλικών... πλημμελής και ακατάλληλη αξιοποίηση του τεχνικού εξοπλισμού... έλλειψη υποδομής ανάπτυξης εγχώριας τεχνολογίας... ανεπάρκεια του πλαισίου αξιοποίησης και εξέλιξης του τεχνικού δυναμικού*".
Με τέτοιου είδους εκτιμήσεις περιγράφηκε τότε από το νεότευκτο επιτελείο του υπουργείου δημοσίων έργων η κατάσταση που επικράτησε στις τεχνικές κατασκευές στις μεταπολεμικές δεκαετίες για να προσδιοριστούν στη συνέχεια οι στόχοι της κυβερνητικής παρέμβασης:
"*Τα δημόσια έργα σαν έργα αναπτυξιακής και κοινωνικής υποδομής, με ολοκληρωμένο σχεδιασμό, επιλογές αντιστοιχισμένες σε αναπτυξιακές και κοινωνικές προτεραιότητες, σωστή διαχείριση πόρων, ορθολογική ανάπτυξη και αξιοποίηση των συντελεστών παραγωγής, αποτελούν βασικό μοχλό για την αυτοδύναμη κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη του τόπου*". "*Με το νέο θεσμικό πλαίσιο εξυγιαίνεται το κύκλωμα παραγωγής των έργων και αποκαθίσταται ο υγιής ανταγωνισμός... προωθείται η ορθολογική χρήση και αξιοποίηση του μηχανικού εξοπλισμού... η ουσιαστική αξιοποίηση και ανάπτυξη του τεχνικού δυναμικού... ενισχύεται η οικονομική παρουσία του κράτους... επαναπροσδιορίζεται ο επιτελικός ρόλος του ΥΠ.Δ.Ε...., αποκεντρώνεται και γίνεται αποτελεσματικότερος ο ρόλος της τεχνικής επίβλεψης των έργων*" (Υπουργείο Δημοσίων Έργων: "Προτάσεις για την αναθεώρηση του θεσμικού πλαισίου Δημόσιων Έργων", ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΤΕΕ, Τεύχος 1235α, 6 Δεκεμβρίου 1982)
Να 'τος λοιπόν ο γνωστός διασκεδαστικός φαύλος κύκλος της εξουσιαστικής δημαγωγίας που γίνεται και πάλι εύκολα αναγνώσιμος. Ακριβώς τις ίδιες δηλώσεις που έκανε το ΠΑΣΟΚ όταν πήρε την εξουσία το 1981 ενάντια στην ΝΔ, τις ίδιες δηλώσεις κάνει σήμερα και η ΝΔ λίγο μετά την ανάληψη της πολιτικής ηγεμονίας όσον αφορά τον τρόπο που το ΠΑΣΟΚ χειρίστηκε την υπόθεση των δημόσιων έργων. Η ίδια ακριβώς κριτική, οι ίδιοι ακριβώς κώδικες και χαρακτηρισμοί αλλά και οι ίδιοι ακριβώς στόχοι της κυβερνητικής παρέμβασης... Βαρεμάρα!

ΠΕΡΙ ΤΕΙΧώΝ ΚΑΙ άΤΥΧΩΝ

Είχαμε αναφερθεί σε προηγούμενο τεύχος στην τάση που ήθελε τις βίλες των πλουσίων στη Βραζιλία χτισμένες σα φρούρια, με τεράστια κάγκελα και περιμετρικές τάφρους για την προστασία τους από επιθέσεις φτωχών. Τάση που έφτασε στο απόγειό της μετά την εξέγερση της Αργεντινής. Η συνέχεια έρχεται από την κυβερνήτρια του Ρίο ντε Ζανέιρο, Ροζίτα Ματέους. Η Ματέους ανήκει στο κεντροδεξιό κόμμα MPDP το οποίο συμμετέχει στον κυβερνητικό συνασπισμό του Λούλα. Αυτή λοιπόν, έδωσε εντολή να υψωθεί τείχος το οποίο θα χωρίζει τις πλούσιες συνοικίες από τις επικίνδυνες και φτωχές φαβέλες. Εντολή που δόθηκε μετά τις αιματηρές συγκρούσεις του Πάσχα μεταξύ συμμοριών και αστυνομίας στις φαβέλες και άφησαν πίσω τους 10 νεκρούς. Άσχετα με το αν θα υλοποιηθεί κάτι τέτοιο - ιδιαίτερα μετά τις αντιδράσεις που προκάλεσε - οι προθέσεις και μόνο έρχονται ξανά να καταδείξουν την πραγματικότητα των αντιθέσεων και το ανυπόστατο των μπουρδολογιών που πασχίζουν να πείσουν περί του αντιθέτου.

Σημ.:Το ενδεχόμενο να χτιστεί τείχος που θα προστατεύει τους πλούσιους κατοίκους της "κοινότητας θρακομακεδόνων" από τις φτωχές κι επικίνδυνες συνοικίες του γειτονικού Μενιδίου στην άκρη της πόλης, κρίνεται μακρινό...

*για σένα μιλάει αυτή η ιστορία

ΠΕΡΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΩΝ...

Πριν λίγο καιρό, το γεγονός που δεν έλειπε από κανένα εξώφυλλο εφημερίδας ή κεντρικό δελτίο ειδήσεων ήταν τα βασανιστήρια των Αμερικάνων στρατιωτών εις βάρος Ιρακινών. Τα ρεπορτάζ περιείχαν μπόλικες σκηνές βίας με συνοδεία ανάλογων εξιστορήσεων απ' την πλευρά των αιχμαλώτων. Ξεχνούσαν όμως πως τέτοιες πράξεις δεν αποτελούν προνόμιο της σημερινής υπερδύναμης. Εμφανίζονται πάντα όπου ο πόλεμος φουντώνει. Αρκετές φορές εντολές ανωτέρων υπαγορεύουν την δράση βασανισμών σαν μια προσπάθεια αναπτέρωσης του ηθικού του στρατεύματος. Τα Βαλκάνια τα τελευταία χρόνια έχουν γνωρίσει καλά τι σημαίνουν βιασμοί και θανατώσεις αθώων και από την πλευρά των Ελλήνων στρατιωτών (βλ. Σρεμπρένιτσα) με την συνένοχη σιωπή των "ειρηνευτικών δυνάμεων". Ο αντί-αμερικανισμός όχι μόνο πουλάει στα μέρη μας αλλά είναι και χρήσιμος ώστε να εκτονώνεται μέσω της φρίκης και μιας αμήχανης αγανάκτησης η οργή για όλα αυτά που συμβαίνουν σε κάθε Ιράκ ενώ μένει άθικτη η πηγαία βία που παράγει ο στρατός και η ιδεολογία που τον θρέφει. Εξάλλου τα ίδια στρατεύματα που βασανίζουν Ιρακινούς θα συνδράμουν στην ασφαλέστερη διεξαγωγή των Ο.Α. Αλλά τότε όλα θα έχούν ξεχαστεί μέχρι να συμβεί πάλι κάτι τραγικό κάπου πολύ μακριά.

ΚΟΡΔΕΛΕΣ ΚΑΙ ΕΠΑΙΝΟΙ ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΗΣ

"το κρύο σκότωσε την 80χρονη"
"οι γείτονές της είχαν χάσει τα ίχνη της από την Παρασκευή, όταν άρχισαν να πέφτουν τα πρώτα χιόνια. Τις επόμενες ημέρες δεν μπόρεσαν να την αναζητήσουν, καθώς το χιόνι στους Θρακομακεδόνες είχε φτάσει το ένα μέτρο. Χθες, στις 3.30 το μεσημέρι, οι άνθρωποι αυτοί ανησύχησαν, καθώς η 80χρονη δεν είχε εμφανιστεί. Χτύπησαν την πόρτα της Αναστασίας Παυλή, αλλά δεν πήραν απάντηση. Η γυναίκα ήταν νεκρή. Είχε πεθάνει σύμφωνα με την αστυνομία, από το κρύο μέσα στο σπίτι της, στην οδό Δωδεκανήσου 12. όπως είπαν οι γείτονές της, δεν είχε θέρμανση και δεν δεχόταν βοήθεια." (ελευθεροτυπία 17-2-2004)

Το άρθρο αυτό βρέθηκε στα μονόστηλα των αστικών φυλλάδων, κρυμμένο από τον εκκωφαντικό θόρυβο των δημοσιεύσεων εκείνων των ημερών για το μεγάλο έργο των ολυμπιακών αγώνων στην περιοχή των Θρακομακεδόνων: το ολυμπιακό χωριό.
Στον κυρίαρχο κυνισμό των ημερών ο θάνατος αυτός δεν είναι παρά ένας "λεκές" λιγότερος δίπλα στα "ολυμπιακά στολίδια".

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ για τη ΓΟΝΙΚΗ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ

Υπάρχει ένα περιοδικό ιατρικού ενδιαφέροντος, μεγάλης κυκλοφορίας, το οποίο συνοδεύεται σε κάθε τεύχος από οδηγούς πρακτικής ψυχολογίας. Σ' έναν απ' αυτούς διαβάσαμε μικρό άρθρο σχετικό με τις βλαβερές συνέπειες της τηλεθέασης στη γλωσσική ανάπτυξη των παιδιών. Ξεκινάει ως εξής:

"Οι περισσότεροι γονείς συμφωνούν ότι η πολλή τηλεόραση δεν κάνει καλό στα παιδιά τους, αλλά γιατί; Επειδή δε διαβάζουν τα μαθήματά τους ή μήπως γιατί βλέπουν πράγματα ακατάλληλα για την ηλικία τους και βλαβερά; Όχι μόνο. Μία έρευνα από ψυχολόγους στη Γερμανία απέδειξε ότι παιδιά που βλέπουν πολλή τηλεόραση (πάνω από δύο ώρες την ημέρα) μειονεκτούν σημαντικά σε σχέση με συνομήλικούς τους, της ίδιας κοινωνικής τάξης, στη γλωσσική τους ανάπτυξη. Έχουν σημαντικά φτωχότερο λεξιλόγιο και λιγότερες γραμματικές - συντακτικές γνώσεις".

Θα μπορούσαμε να πούμε αρκετά για τα μέχρι εδώ γραφόμενα των συντακτών αυτού του 'εμβριθούς' άρθρου, αλλά το αφήνουμε διότι το ιδιαίτερο ενδιαφέρον συναντάται στην απαραίτητη διευκρίνιση (εν όψει και προς αποφυγή παρεξηγήσεων μπροστά στη Μεγάλη Ιδέα των καιρών μας) που το κλείνει:

"Οι ερευνητές πάντως καθησυχάζουν: Αυτό ισχύει μόνο για χρόνια τηλεθέαση. Αν ένα παιδί παρακολουθήσει για 1-2 μήνες εντατικά π.χ. τους Ολυμπιακούς Αγώνες, δεν κινδυνεύει να χάσει τη λαλιά του".

Ασφαλώς! Η παρακολούθηση των ΟΑ - και μάλιστα εντατικά - δε μπορεί να έχει αρνητικές συνέπειες. Αποτελεί μάλιστα υποχρέωση για την άρτια γλωσσική και πνευματική καλλιέργεια των παιδιών - πάνω απ' όλα τηλεθεατών κι αυριανών υπηκόων. Άλλωστε τόσος κόπος το χειμώνα στα σχολεία για την εμπέδωση του ολυμπιακού ιδεώδους μέσω ειδικών μαθημάτων, εκδηλώσεων και άλλων προπαγανδιστικών δραστηριοτήτων, δε μπορεί να πάει χαμένος. Να εντρυφήσουν ως τηλεθεατές στο "στοίχημα" των ολυμπιακών αγώνων και να διασφαλιστούν οι όροι ώστε να μην καταλάβουν ποτέ ότι είναι και τα ίδια μέρος των κάθε είδους στοιχημάτων των αφεντικών.

Όσο για τη γλωσσική τους ανάπτυξη και το λεξιλόγιο τους, οι γονείς δεν πρέπει να ανησυχούν, σύμφωνα με τους ειδήμονες. Στο κάτω - κάτω δεν υπάρχουν πολλές πιθανότητες να ακούσουν από τους δέκτες για μίζες, ντόπα, μπετό, καταστολή, εργατικά ατυχήματα, υποβάθμιση, εξαθλίωση, κέρδη, συμφέροντα κι άλλες ευτελείς, κακόηχες κι άβολες εκφράσεις.

14x30x4

6πμ τα χαράματα, 2 Φλεβάρη, σε συνοικισμό ρωσοπόντιων στη Νέα Ζωή Ασπροπύργου, η Όλγα, ελληνίδα από τη Ρωσία, καθαρίστρια γύρω στα σαράντα, βλέποντας τις φωτιές να καταστρέφουν τις παράγκες του γειτονικού καταυλισμού τσιγγάνων μουρμουρίζει: "αναγκαζόμαστε με τον άνδρα μου να κοιμόμαστε με βάρδιες επειδή φοβόμαστε. ΄Εχουμε παιδί στο σπίτι. Εισβολή στον καταυλισμό δεν έπρεπε να γίνει από τους δικούς μας. Τώρα που τα πράγματα έφτασαν στα άκρα θα είμαστε ακόμη χειρότερα".
Από ταπεινώσεις, φόβο και παραγκόσπιτα είναι το αίμα των "κολασμένων" και η έχθρα μεταξύ τους είναι ο μόνος πραγματικός εμφύλιος.

7πμ 10 Φλεβάρη, ο Χρήστος Τσιγαρίδας σημείωνε δυο λόγια πριν ξεκινήσει για το δικαστήριο όπου κατηγορείται για σωρεία ποινικών αδικημάτων ως μέλος του Επαναστατικού Λαϊκού Αγώνα: "έχω αναλάβει την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα στον ΕΛΑ. Μια οργάνωση που στόχευε με τις πολύπλευρες και διαφορετικές δραστηριότητες της να συμβάλλει στη ριζική αλλαγή της κοινωνίας. Αρνούμαι όλες τις κατηγορίες, γιατί δεν είναι αληθινές".
Δίπλωσε το σημείωμα κι άρχισε να στοχάζεται για μια ακόμη φορά πάνω στις πολλαπλές και υποκειμενικές ερμηνείες της αλήθειας.

8πμ 18 Φλεβάρη, ο Ν. Κωνσταντόπουλος, πρόεδρος του ΣΥΝ, διαβάζει σχόλιο του Γ. Βότση στην χτεσινή Ελευθεροτυπία:
"Εντόνως (και δικαίως) αντέδρασε χθες ο Ν. Κωνταντόπουλος στην πρόταση του Γ. Παπανδρέου να είναι δικομματικές μόνον οι αρχηγικές τηλεοπτικές συζητήσεις ("ντιμπέϊτ"...νεοελληνιστί) με αποκλεισμό των κομμάτων της Αριστεράς. "Τα ΜΜΕ -είπε- δεν είναι φέουδο των δυο μεγάλων κομμάτων. Και το πολιτικό μας σύστημα δεν είναι φέουδο των ΜΜΕ...". Και όμως κύριε πρόεδρε. Ειδικά το δεύτερο...".
Ο "πρόεδρος" χαμογέλασε αμήχανα καθώς ένιωσε να του δίνουν δημόσια μάθημα πολιτικού ρεαλισμού και ψέλλισε κάτι άσχημο για τον ρόλο του Γ.Β. ως πολιτικού αρχισυντάκτη σε "φεουδαρχική" εφημερίδα.

9πμ 20 Φλεβάρη, ο Γιώργος Μ., στέλεχος της ΕΛΑΣ, ο οποίος συμμετέχει στην ομάδα εκπόνησης του "σχεδίου συνεργασίας με τους πολίτες την περίοδο των Ολυμπιακών Αγώνων" υπαγορεύει από το τηλέφωνο δυο ακόμη λόγια στον Π.Μ. αστυνομικό συντάκτη των "Νέων": "εκτός των γενικών εκκλήσεων, αυτό που θα ήθελε η αστυνομία είναι η συνεργασία με αλλοδαπούς οι οποίοι είναι σε θέση να δώσουν πληροφορίες για "ύποπτες κινήσεις ατόμων" τον ερχόμενο Αύγουστο στις περιοχές στις οποίες ζουν κυρίως ξένοι. Θα πρέπει να γίνει κατανοητό από όλους ότι την περίοδο εκείνη για να πετύχουμε χρειάζεται η βοήθεια όλων. Και οι αλλοδαποί θα πρέπει να κατανοήσουν ότι πρέπει να συνεργαστούν..."

10πμ 25 Φλεβάρη, ο Μ. Μητσός, γραφιάς του Λαμπράκη, προχωράει το άρθρο του για τους αναρχικούς:
"Οι αναρχικοί πολέμησαν το φασισμό και τον μπολσεβικισμό, τον κληρικαλισμό και τον καπιταλισμό. Στο τέλος όμως η βία τους διέφθειρε: στη διάρκεια του ισπανικού Εμφυλίου Πολέμου, ο Γάλλος αναρχικός ζωγράφος Αλφόνς Λωρενσίκ σχεδίασε αίθουσες βασανιστηρίων εμπνευσμένες από το σουρεαλισμό. Η γοητεία της αναρχίας έδωσε τη θέση της στην ασφάλεια του κράτους. Ο νόμος αποδείχθηκε προτιμότερος από την ελευθερία, η τάξη προσέφερε μεγαλύτερη σιγουριά από την Εδέμ. Όσοι αναρχικοί επέμειναν στις ιδέες τους το έριξαν στις συζητήσεις μέσω ίντερνετ, στις κακόγουστες φάρσες και στο αχαλίνωτο σεξ".
Σκέφτηκε ότι υπάρχει ένα οξύμωρο σχήμα στα ρήματα των προτάσεων "έδωσε τη θέση της", "αποδείχτηκε προτιμότερος", "προσέφερε μεγαλύτερη σιγουριά" και στο γεγονός ότι ο νόμος, το κράτος και η τάξη τελικά επιβλήθηκαν με πόλεμο, φωτιά, σίδερο και αίμα κι όχι με "δημοψηφίσματα". Σκέφτηκε επίσης, ότι δεν έχει και πολύ σχέση με τον τρόπο που λειτουργούν οι "επιμένοντες" αναρχικοί ούτε καν της "διπλανής του πόρτας" αλλά δε βαριέσαι...΄Επρεπε να "μπαζώσει" εντεταλμένα μια κοινωνική εμπειρία. ΄Ετσι, για να ολοκληρώσει και την σκόπιμη διάχυση ιδεολογικής σύγχυσης κλείνει πανηγυρικά το άρθρο του:
"Κι όμως, ο αναρχισμός είναι πιο πειστικός από οποιαδήποτε άλλη ιδεολογία των δυο τελευταίων αιώνων".

11πμ 28 Φλεβάρη, ο Thomas K. του Κέντρου Στρατιωτικών Ερευνών Πενταγώνου στο πανεπιστήμιο της Μασαχουσέτης ανακοινώνει τις κατευθύνσεις των ερευνών του: "δοκιμάζουμε ένα ενισχυμένο κοκτέιλ θρεπτικών ουσιών που βοηθά στην αντοχή του οργανισμού και που μπορεί να γίνει ο καλύτερος φίλος του στρατιώτη. Επιχειρούμε να μειώσουμε την θερμοκρασία του πυρήνα του σώματος για να αποφεύγεται η υπερθέρμανση από την κούραση. Επεμβαίνουμε στο εσωτερικό του οργανισμού ενισχύοντας την αντοχή των μιτοχονδρίων που προμηθεύουν με ενέργεια τα κύτταρα". Πίσω του, σε μια μεγάλη οθόνη υπογραμμιζόταν: ο στρατιώτης του αύριο δεν θα πεινά και δεν θα κοιμάται για τουλάχιστον πέντε μέρες.

12 μεσημέρι 6 Μάρτη, ο Π. Παναγιωτόπουλος στο μάθημα του "πολιτική επιστήμη" στο ΑΠΘ τονίζει: "οι ηγεσίες ξαναγίνονται οικείες. Από εκεί που "μαζοποιούσαν", ανακατεύοντας τον κοινωνικό χυλό, διασπούν σήμερα και εξατομικεύουν το

ακροατήριο. Φτιάχνουν τον πολιτισμό της διαπροσωπικής οικειότητας και μια καινούργια διαμεσολάβηση με την εξουσία. Δεν επιβάλλουν life style. Ασπάζονται τις ανάγκες του καθενός".
Ένας φοιτητής τον διακόπτει και του θυμίζει ένα δημοσίευμα για την περίπτωση ενός πολιτικού που ενώ δήλωνε "εύθικτος" ότι δεν θα θυσίαζε την δημόσια εικόνα του για να υπερασπιστεί τολμηρές πολιτικές αποφάσεις, την ίδια στιγμή "έσπρωχνε" ένα σημείωμα στον τηλεπαρουσιαστή το οποίο έγραφε: "πιο ανοιχτό πλάνο". Ο καθηγητής κατέφυγε στις αναφορές για τάσεις και ανασχετικές εξαιρέσεις.

1μμ 7 Φλεβάρη, η Α. Κοκκέβη , πρόεδρος του Οργανισμού Κατά των Ναρκωτικών, στέκεται για λίγο έκπληκτη. Εξελίσσεται εκδήλωση του ΚΕΘΕΑ και λίγα δευτερόλεπτα πριν η Λούλα Καρατζά, υπεύθυνη του ΚΚΕ για τα ναρκωτικά την έψεξε: "Μας λέτε ότι κάνετε πρόληψη. Τι πρόληψη να κάνετε; Αστυνομία έχετε;".

2μμ 14 Μάρτη, ο Ν. Μ. ανώτατο στέλεχος της ΕΛ.ΑΣ. χτενίζει τις "δηλώσεις" του λίγο πριν τις στείλει με φαξ στα "Νέα": "στο στόχαστρο έχουν μπει άτομα που κινούνται στο χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς τα οποία συμμετέχουν σε διάφορα διεθνή κινήματα ή είναι "δηλωμένοι αναρχικοί" αντίθετοι με την διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων. Οι αρχές φοβούνται μήπως οι έλληνες αντιεξουσιαστές συνεργαστούν με τους ξένους, με σκοπό να συγκροτήσουν "κοινό μέτωπο κατά των Αγώνων και αναστατώσουν τον ερχόμενο Αύγουστο την Αθήνα". Προκειμένου να προληφθούν δυσάρεστες ενέργειες αστυνομικοί έχουν καταγράψει τους τελευταίους μήνες όλα όσα αφορούν συγκεκριμένα άτομα".

3μμ 21 Μάρτη, η Κ., φοιτήτρια στο τμήμα Παιδαγωγικών Σπουδών του ΑΠΘ ακούει στις ειδήσεις για "πλημμύρα λαθρομεταναστών" και λίγο πιο μετά για "λαίλαπα Αλβανών". Θυμάται τοποθετήσεις στο αμφιθέατρο της σχολής και συμπεράσματα: η χρήση μεταφορικών εκφράσεων που συνδέονται με φυσικές καταστροφές και αφορούν διακριτές κοινωνικές ομάδες είναι δομή μιας γλώσσας εξουσίας. Λόγος και γλώσσα που προετοιμάζουν, επιβάλουν και εμπεδώνουν στην συγκεκριμένη περίπτωση τον ρατσισμό.

3.10μ 26 Μάρτη, ανακοινώνεται έκτακτο δελτίο ειδήσεων του Μέγκα για την σύλληψη ενός νεαρού που λήστεψε τράπεζα και κρατούσε ομήρους στην Μαδρίτη. Η εκφωνήτρια καλεί ένα δημοσιογράφο από την αίθουσα σύνταξης να αρχίσει την "ενημέρωση": "Όλα τελείωσαν καλά. Ο ληστής αφού άφησε ελεύθερους τους ομήρους ζήτησε μια μηχανή μεγάλου κυβισμού για να διαφύγει. Λίγα μέτρα αφότου ξεκίνησε την "διαφυγή" ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας του έκλεισε το δρόμο κάθετα". Στην οθόνη φαίνεται καθαρά ο "ληστής" να σμπαραλιάζεται από την σύγκρουση και η εκφωνήτρια ρωτάει: "μα πώς όλα τελείωσαν καλά μετά από μια τέτοια σύγκρουση;" Ο τύπος από την αίθουσα σύνταξης παίρνει ένα σαρκαστικό "ανδρίκιο" ύφος και με μια φράση επαναφέρει τη λιπόψυχη εκφωνήτρια που ενδιαφέρθηκε -και μάλιστα δημόσια- για τον ληστή: "φορούσε κράνος Μάρα"...
2 μμ 27 Μάρτη, ανακοινώνεται η κρίσιμη κατάσταση του "ληστή" και η πάλη του με το θάνατο.

4μμ 1 Μάη, μετά το γεύμα σε προαστιακό μαγέρικο, κάποιος διαβάζει σε παρέα αποσπάσματα για την Πρωτομαγιά από το βιβλίο του Ε. Χομπσμπάουμ "οι ξεχωριστοί άνθρωποι": "οι αναρχικοί προτιμούσαν να βλέπουν την Πρωτομαγιά σαν ένα μνημόσυνο μαρτύρων -των μαρτύρων του 1886-, σαν "μια μέρα θλίψης και όχι γιορτής" και στις χώρες που είχαν μεγάλη επιρροή, όπως στην Ισπανία, τη Νότιο Αμερική και την Ιταλία, η μαρτυρολογική πλευρά της Πρωτομαγιάς κυριάρχησε. Τα γλυκά και η μπύρα δεν ήταν μέσα στο επαναστατικό παιχνίδι. Πράγματι, όπως δείχνει μια πρόσφατη μελέτη για την αναρχική Πρωτομαγιά στην Βαρκελώνη, η άρνηση να αντιμετωπιστεί ως εργατική γιορτή ήταν ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της την εποχή πριν τη Δημοκρατία. Στο διάολο οι συμβολικές πράξεις: ή παγκόσμια επανάσταση ή τίποτα. Μερικοί αναρχικοί αρνούνταν ακόμα και να ενθαρρύνουν την πρωτομαγιάτικη απεργία, επειδή κάθε τι που δεν οδηγούσε πραγματικά στην επανάσταση, δεν μπορούσε να είναι τίποτε άλλο από μια ακόμη ρεφορμιστική εκτροπή." Λίγο παρακάτω όμως επισημαίνεται στην παρέα η κατακλείδα: "Η Πρωτομαγιά πήρε μορφή από τους ίδιους τους ανώνυμους εργαζόμενους που μέσα απ' αυτήν αναγνώρισαν τον εαυτό τους πέρα από σύνορα, γλώσσες, ακόμα και εθνικότητες, σαν μια ενιαία τάξη, αποφασίζοντας συνειδητά μια φορά κάθε χρόνο να μην πηγαίνουν στη δουλειά: να χλευάσουν την ηθική, πολιτική και οικονομική υποχρέωση στην εργασία".
Πόση απόσταση έχει από τον Μαρξ αυτός ο χλευασμός στην εργασία, στα σύνορα και στις εθνικότητες και πόσο κοντινά είναι όλα αυτά στους "μερικούς αναρχικούς" που ήθελαν να δώσουν μαρτυρολογικό χαρακτήρα στην Πρωτομαγιά; Αυτό είναι που έχει σημασία και που επιβεβαιώνει για μια ακόμη φορά τα αδιέξοδα ακόμη και του πιο "καλοπροαίρετου" μεταμαρξισμού...

5μμ 9 Μάη, απομεσήμερο και ο Μ. Α. ανανεωτικός πάντα αν και γηραιός, "αντιστασιακός" και σταθερός αναγνώστης της "Αυγής" διαβάζει στην εφημερίδα άρθρο ανώνυμου συντάκτη: "ακούμε συχνά τη λέξη ξενοφοβία, ακόμη και ρατσισμός, επειδή κάποιοι "ορθώς σκεπτόμενοι" της κοινωνίας των πολιτών κατηγορούν τον λαό ότι δεν μπορεί να ζήσει ανακατεμένος με άλλους, πιο ξένους στο χώρο του κι από αυτόν τον ίδιο, επειδή δεν έχει τα μέσα, δεν διανοείται καν ότι θα μπορούσε να τον ελέγξει. Θυμώνουμε επειδή εκδηλώνει ποπουλίστικα ή ακροδεξιά ανακλαστικά από το άγχος της ανασφάλειας του, λησμονώντας ότι η ανασφάλεια είναι και τη μια προσβολή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και συμβάλλει μ' αυτήν στην τόσο βαθιά κοινωνική ανισότητα επιδεινώνοντας την. Κι έχουμε βγάλει από το λεξιλόγιό μας τη φράση που θα μπορούσε να σώσει, γεμίζοντας περιεχόμενο, ουσία και ιδέες αντίδρασης στην κακιά μοίρα: την πάλη των τάξεων. Κι έπειτα κλαίμε και διαμαρτυρόμαστε διότι ο λαός δεν μας ακολουθεί και στραβωνόμαστε μη βλέποντας ότι το μόνο που μένει σ' αυτόν τον περίφημο λαό είναι ένα ξερό "όχι" απομάκρυνσής του απ' όλες τις νέες δήθεν προτάσεις που του κάνουμε, όχι για μας αλλά γι' αυτόν, για την ευημερία της ψυχής και του σώματός του. Μας έχουν καταλάβει".
Ο Μ. παίρνει τα μάτια του από το ανυπόγραφο και ακατανόητο άρθρο, κλείνει την εφημερίδα περισσότερο συγχυσμένος και με μια αδιόρατη αίσθηση ιδεολογικού κινδύνου. Ψελλίζει κάτι "αυτοκριτικό" αλλά δεν ακούγεται...

6μμ 29 Μάη και η υπεράσπιση των κατηγορούμενων ως μελών του του ΕΛΑ υπογραμμίζει ότι μόνον αυτή τη συγκεκριμένη μέρα της δίκης ολοκληρώθηκε η εξέταση 15 δικογραφιών για τις οποίες από τους 55 μάρτυρες που εκφωνήθηκαν κατέθεσαν μόλις 16. Δεν έχει γίνει καμία βίαιη προσαγωγή βασικών μαρτύρων -σε αντίθεση με τη δίκη της 17Ν- και προσφέρεται ισχυρή η εικασία της επιτάχυνσης της δίκης με κάθε τρόπο για την αποφυγή του ενδεχόμενου αποφυλάκισης των κατηγορουμένων λόγω υπέρβασης του 18μηνου προφυλάκισης αλλά και λόγω μιας Ολυμπιάδας χωρίς τέτοιου τύπου "εκκρεμότητες"...

"όμως κανένα δικαστήριο αυτού του καθεστώτος, καμία σκηνοθεσία των καθεστωτικών δυνάμεων δεν μπορεί να κρίνει και άρα ούτε να καταδικάσει την πολιτική πρακτική της λαϊκής και επαναστατικής βίας, ούτε και κανένα αγωνιστή -μπορεί μόνο και βέβαια το κάνει, να στέλνει στα κάτεργα του καθεστώτος όσους αγωνιστές πέφτουν στα χέρια της γιατί στηρίζεται και στηρίζει τη δύναμη και τη βία του καπιταλιστικού καθεστώτος".

Απόσπασμα προκήρυξης της "Επαναστατικής Ομάδας Χρήστος Κασίμης" του ΕΛΑ, 13.1.1979

ΔΙΚΗ Ε.Λ.Α.

Ο ΕΛΑ είναι αρκετά συγκροτημένη οργάνωση με συνεχή και πλατιά δράση από το καλοκαίρι του 1974 μέχρι σήμερα (σσ.1985). Έχει αναλάβει την ευθύνη για 250 περίπου βομβιστικές επιθέσεις σε διάφορους τομείς και έχει εκδώσει διάφορα έντυπα σε 20.000 περίπου αντίτυπα.

Ό χώρος δραστηριότητας του ΕΛΑ είναι κυρίως το λεκανοπέδιο Αττικής και οι κυ-ριότεροι από τους στόχους του, τα αυτοκίνητα των αμερικανικών υπηρεσιών, οι περιουσίες ντόπιων και ξένων επιχειρήσεων, τα κτίρια των κρατικών υπηρεσιών και οι αστυνομικές αρχές.

Η δραστηριότητά του, που οι αστυνομικές αρχές χαρακτηρίζουν πρωτοφανή για τα ελληνικά δεδομένα, αποτελεί φοβερό πρόβλημα για τα αστυνομικά επιτελεία πού παρά τις επανειλημμένες κινητοποιήσεις τους δεν κατάφεραν μέχρι σήμερα να συλλάβουν ούτε ένα μέλος του ΕΛΑ. Εξαίρεση αποτελεί ή περίπτωση του Χρ. Κασίμη πού σκοτώθη-κε ύστερα από συμπλοκή τής ομάδας του με αστυνομικούς, όταν επιχειρήθηκε βομβιστι-κή επίθεση στην AEG. Κι αυτή τη φορά όμως ο "συλληφθείς" ήταν νεκρός και μάλιστα από τις σφαίρες των αστυνομικών και προφανώς δεν κατάφεραν να τού πάρουν κατάθεση.

Πολλά από τα μέλη του ΕΛΑ είχαν ενεργό δράση στην περίοδο τής δικτατορίας, όπου άλλωστε πήραν και το πρώτο βάπτισμα στην εφαρμογή τής πρακτικής τής αντικα-θεστωτικής ένοπλης λαϊκής βίας. Υπενθυμίζεται ότι ο δολοφονημένος από τούς αστυνομικούς Πλέσσα και Στεργίου, Χρήστος Κασίμης ήταν μέλος του "Κινήματος 2Οής Οκτώβρη μιας από τις πιο δραστήριες αντικαθεστωτικές-αντιδικτατορικές οργανώσεις. Γι' αυτό άλλωστε ήταν και καταζητούμενος στη διάρκεια τής χούντας. Αυτή βέβαια ή παρατήρηση δεν σημαίνει σε καμιά περίπτωση ότι τα μέλη τής "20ης Οκτώβρη" προσχώρησαν με την μεταπολίτευση στον ΕΛΑ.

Σύμφωνα με όσα στοιχεία έχουν διαφανεί από την πολιτική πρακτική του ΕΛΑ, η οργάνωση αποτελείται από αυτόνομες ομάδες με αυτόνομη δράση για να ενισχυθεί έτσι καλύτερα η αδυναμία των αστυνομικών αρχών για αποκάλυψή τους. Η κάθε ομάδα προφανώς γνωρίζει ελάχιστα για την ταυτότητα μελών άλλων ομάδων έτσι που αν συλληφθεί κάποιος ή κάποιοι δε θα μπορούν να δώσουν την παραμικρή πληροφορία ακόμη κι αν... ήθελαν. Οι πολλές αριθμητικές ενέργειες του ΕΛΑ σε συνδυασμό με τον όγκο της εκδοτικής δουλειάς που έχει κάνει, αποδεικνύουν ότι πρόκειται για οργάνωση με τουλάχιστον δεκάδες μέλη που είναι χωρισμένα σε πολλές αυτόνομες ομάδες. Ο ΕΛΑ, σύμφωνα με πληροφορίες παράνομων εντύπων, είναι η μοναδική οργάνωση που μπόρεσε να πραγματοποιήσει διάφορα "μίνι" συνέδρια, παρά το καθεστώς παρανομίας και τις συνεχείς επιφυλακές των διωκτικών αρχών.

Στην πλειοψηφία τους οι αποστολές-σαμποτάζ μελών του ΕΛΑ τελείωναν πάντα με επιτυχία. Το χτύπημα γινόταν και γίνεται πάντα με αυτοσχέδιους κυρίως εμπρηστικούς ή εκρηκτικούς μηχανισμούς. Οι ζημιές που έχει προκαλέσει ο ΕΛΑ στη 10χρονη δραστηριότητα του, αν υπολογιστεί σ' αυτές και η... αμοιβή των αστυνομικών, είναι ανυπολόγιστες αφού στις περισσότερες περιπτώσεις κρατήθηκε μυστικό το μέγεθος της καταστροφής.

(Γ. Καράμπελα, Το ελληνικό αντάρτικο πόλεων, 1985)

18/02/04

"Θα ξεκινήσω από το κομμάτι της αγόρευσης του κ. Εισαγγελέα που με αφορούσε. Είπε "Έχουμε τον κ. Τσιγαρίδα, που έχει μια κουλτούρα και είπε ότι η βελτίωση της κοινωνίας θα την έφερνε η οργάνωση αυτή. Αλλά με ποια μέσα; Όταν λέει ότι αναλαμβάνω την πολιτική ευθύνη, τι έχει να αντιτάξει στις παθούσες οικογένειες; Και έναντι ποίων την αναλαμβάνει; Έναντι των εκτελεστών στους οποίους έλεγε κάντε αυτό και σας καλύπτω ή όταν το έκαναν τους επιβράβευε;"

Επειδή δεν υπάρχει κανένα στοιχείο στην δικογραφία που να δίνει, έστω και μια αμυδρή ένδειξη, της συμμετοχής μου σε αποφάσεις για εκτέλεση πράξεων, της συμμετοχής μου σε συγκεκριμένες ενέργειες ή της επιβράβευσης των δραστών και ιδίως σε περίοδο που εγώ δεν είχα συμμετοχή, πρέπει να διαμόρφωσε αυτήν την δικανική πεποίθηση από στοιχεία και γνώσεις εκτός κατηγορητηρίου. Το θεωρώ ανθρώπινο και δεν δέχομαι σαν απόλυτη αλήθεια ότι εσείς δεν επηρεάζεστε προ της δίκης. Ο κάθε εισαγγελεύς, πέρα από το καθήκον να αποδείξει την κατηγορία έχει και το καθήκον της αναζήτησης της αλήθειας.

Εγώ είμαι ηθικό άτομο και σύμφωνα με τον Καντ, κατά την γνώμη μου, εκπληρώ και τις τρεις προϋποθέσεις:

1. Επιλέγω ελεύθερα τις αρχές μου

2. Είμαι συνεπής, στην πορεία της ζωής μου, σε αυτές

3. Αναλαμβάνω τις ευθύνες των επιλογών μου.

Οι εισαγγελείς και δικαστές πρέπει να είναι ηθικά άτομα, αλλιώς δεν έχω καμιά ελπίδα εδώ. Πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου ανέλαβα, και διευκρίνισα ότι θα ξεκαθαρίσω το είδος της συμμετοχής μου. Σύμφωνα με τον νόμο που θα με δικάσετε, φυσικά και έχω ευθύνη για την συμμετοχή μου σε μια οργάνωση που την θεωρείται εγκληματική. Αν αποδείξετε ότι είμαι ένοχος, για ποινικά κολάσιμες πράξεις, να με τιμωρήσετε. Εγώ είμαι ειλικρινής. Δεν είπα ότι έφυγα το 82, το 85, το 87 για να διεκδικήσω παραγραφές. Είπα το 1990 και μέχρι τότε υπάρχουν δεκάδες ποινικά κολάσιμες πράξεις, που όπως ισχυρίζεστε επιφέρουν την ποινή της ισόβιας κάθειρξης Δεν κρύβομαι πίσω από την πραγματική αποδεικτική αδυναμία του κατηγορητηρίου. Είμαι ειλικρινής, έχω ήσυχη και ήρεμη την συνείδησή μου. Θα αγωνιστώ όμως, όσο οι δυνάμεις μου το επιτρέψουν, για δύο πράγματα. Για την υποστήριξη της πολιτικής μου επιλογής και για την οικογένεια μου, ιδιαίτερα για τα παιδιά μου. Για τα παιδιά μου, που παρακολουθούν την δίκη. Για να μην καταδικαστώ σαν εγκληματίας και δολοφόνος, όπως κραύγασε για λόγους εντυπωσιασμού ένας συνήγορος πολιτικής αγωγής. Όχι για να πετύχω με κόλπα και ψέματα μικρότερη ποινή. Η καρδιά μου οδεύει ταχύτατα προς την καρδιακή ανεπάρκεια, που σημαίνει ότι και με μικρότερη ποινή θα πεθάνω στην φυλακή.

Ο κ. Κατσαντώνης είπε ότι οι συνήγοροι δεν είναι υποχρεωμένοι να είναι αντικειμενικοί. Για την υπεράσπιση της πολιτικής επιλογής, αισθάνομαι και είμαι πολύ λίγος. Αυτή είναι η αλήθεια. Παρά την πολύπλευρη προσπάθεια που γίνεται να με εμφανίσουν σαν κάτι διαφορετικό. Ο συνήγορος πολιτικής αγωγής της οικογένειας Βερνάρδου μου άφησε δύο επιλογές: ή να πω πως τα έκανα όλα και ότι θα τα ξανακάνω ή να πω πως λάθος έκανα και να ζητήσω συγγνώμη. Εγώ όμως έχω να του θέσω ένα προβληματισμό. Φυσικό είναι η οικογένεια Βερνάρδου να ζητά την κάθαρση για την θανάτωση του προσφιλούς τους προσώπου. Δεν θα είναι τραγικό, για αυτούς, αν καταδικαστούν άνθρωποι αθώοι για αυτό το γεγονός; Εγώ έχω δηλώσει, δύο φορές τουλάχιστον, ότι μέχρι το 1990 δεν είχα ούτε την ελάχιστη ιδέα ποια είναι αυτή η οργάνωση, ποια πρόσωπα την αποτελούν, από που προήλθαν. Η θεωρία που είναι μέσα στο βούλευμα μου θυμίζει την παλιά, και ως σήμερα πιθανόν, τακτική των χωροφυλάκων, που φόρτωναν στον πρώτο άτυχο

Η δίκη του ΕΛΑ διαρκεί εδώ και περίπου 5 μήνες με το καθεστώς να εκβιάζει τις ημερομηνίες για να ξεράσει το συντομότερο δυνατό την προειλημμένη του απόφαση πάνω στους πέντε κατηγορουμένους. Δίκη πολιτικών φρονημάτων με συρφετό ψευδομαρτύρων, αναξιοπιστιών, ανακριβειών, ανεπίσημων στοιχείων, φακέλων της χούντας, διορισμένων δικαστικών υπαλλήλων από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και διάχυτης τρομοκρατίας. Οι αξιόπιστοι μάρτυρες μεταφέρονται με αυτοκίνητα της αντιτρομοκρατικής, έχουν συγγενικές σχέσεις με υψηλόβαθμα στελέχη της, αναιρούν τις προανακριτικές καταθέσεις τους και κατηγορούν τους ανακριτές για την παραποίηση τους, διακατέχονται -έτσι κι αλλιώς- από προσωπική εμπάθεια για τους κατηγορουμένους και αρνούνται να απαντήσουν σε ερωτήσεις "γιατί έτσι". Η δίκη συνεχίζεται χωρίς την παραμικρή αμφιβολία για την στημένη της διαδικασία και με στόχευση φυσικά όχι μόνο να κλείσει τους πέντε κατηγορουμένους στα σύγχρονα μπουντρούμια της Λάρισας πριν την ολυμπιακή φιέστα αλλά και να εγγράψει στην κοινωνική συνείδηση την αδιαπραγμάτευτη συνάφεια του καθεστώτος με την αυθαιρεσία όπου και όποτε αυτό θα θεωρήσει ότι απειλείται.

Πέρα από μια συνολικότερη εκτίμηση και αποτίμηση της εμπειρίας όχι μόνο των τελευταίων δικών αλλά και του κλεισίματος ενός ιστορικού κύκλου των συγκεκριμένων ένοπλων οργανώσεων που κρίνεται απαραίτητη και που θα επιχειρήσουμε στο άμεσο μέλλον και με διάφορους τρόπους, προς το παρόν επιλέξαμε να παραθέσουμε μια "παρουσίαση" του ΕΛΑ όπου φαίνονται οι πολιτικές και επιχειρησιακές ιδιαιτερότητες του, μια ενδεικτική στιγμή της διαδικασίας όπου ο Χ. Τσιγαρίδας τοποθετείται επί της πολιτικής υφής της συγκεκριμένης δίκης και ένα απόσπασμα της δικογραφίας που αφορά τον Κ. Αγαπίου και είναι αντιγραμμένο απευθείας από φακέλους της χούντας.

κλέφτη που έπιαναν όλες τις άλυτες υποθέσεις τους και έτσι ξεμπέρδευαν.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η βεβαιότητα, που εκφραζόταν από τα ίδια κέντρα, ότι ίσχυε το ίδιο για την Ε.Ο 17Ν. Εννέα μήνες δικαστηρίου απόδειξαν τον μύθο αυτής της ιστορίας. Μπήκαν και άλλες ερωτήσεις από τους συνηγόρους πολιτικής αγωγής, όπως το ότι δεν καταλαβαίνουν τους στόχους, π.χ. λεωφορεία, ΔΕΗ, ΙΚΑ κ.λ.π. και ούτε τους διαφωτίζουν οι προκηρύξεις που είναι ακατανόητες, ασυνάρτητες κ.λ.π. Αν δεν είναι σκόπιμες τοποθετήσεις, απλά δηλώνουν ότι το πνευματικό τους επίπεδο, όσον αφορά την αντίληψη της κοινωνικοπολιτικής πραγματικότητας, είναι πολύ χαμηλό. Ελπίζω να διαβάσουν το ιδεολογικοπολιτικό κείμενο του ΕΛΑ ή έστω να διαβαστεί σαν αναγνωστέο έγγραφο από το δικαστήριο σας. Έτσι θα λύσουν τις απορίες τους και θα δουν ότι η τοποθέτησή μου ταιριάζει με τα γραφόμενα σε αυτό.

Κατηγορηματικά δηλώνω ότι δεν έχω συμμετοχή στο γράψιμο αυτού του κειμένου. Ενδεικτικά αναφέρω από όσο θυμάμαι στο κεφάλαιο "Η πολιτική πρακτική μας" ποια είναι αυτή: 1. Προπαγάνδα 2. Οργάνωση δυνάμεων. "Σε αυτήν την οργανωτική προσπάθεια θα ζητήσουμε την βοήθεια και την συμμετοχή όσων πιστεύουν στους ίδιους κοινούς στόχους". 3. Η επαναστατική βία 4. Πολιτικές πρωτοβουλίες και αγώνας για την ανάπτυξη και προώθηση των ταξικών συγκρούσεων σε κάθε κοινωνικό χώρο και τομέα. "Θα πρέπει ο κάθε αγώνας να μπορεί να έχει μέσα του ένα γενικό περιεχόμενο, που θα τον συνδέει με όλους τους άλλους αγώνες του λαϊκού κινήματος. Ταυτόχρονα αυτό το γενικό περιεχόμενο πρέπει να μπορεί να εκφράζεται συγκεκριμένα και να αποτελεί αντικείμενο άμεσης και έμπραχτης εφαρμογής. Πιστεύουμε ότι το περιεχόμενο που δίνεται από το σύνθημα "σίγουρος μισθός" είναι τέτοιο που μπορεί να έχει όλα αυτά τα στοιχεία μέσα του, και από τώρα και στην εξέλιξη του αγώνα. Ακόμη αυτό το περιεχόμενο μπορεί να εξειδικεύεται και ταυτόχρονα να αποτελεί μόνιμη βάση των λαϊκών αγώνων, με επαναστατική προοπτική".

Αυτό το σύνθημα, μετά από 30 χρόνια, το ψελλίζουν και τα δύο κόμματα που διεκδικούν την εξουσία, χωρίς βέβαια να υπάρχει καμιά πολιτική βούληση να το υλοποιήσουν. Λίγες παρατηρήσεις πάνω στον πολιτικό χαρακτήρα της δράσης της οργάνωσης και τις αρμοδιότητες του δικαστηρίου. Δεν είμαι νομικός. Προσπάθησα να καταλάβω στην κονταρομαχία νόμων, διαταγμάτων, παραγράφων και υποπαραγράφων και των διαφορετικών ερμηνειών. Μου θύμισε από την επαγγελματική μου εμπειρία τις χιλιάδες επεξηγηματικές εγκυκλίους για πολεοδομικά θέματα που επέτρεπε στα διάφορα πολεοδομικά γραφεία να εφαρμόζουν διαφορετικές αποφάσεις ανάλογα με τις σκοπιμότητες που έπρεπε να εξυπηρετηθούν.

Τι μου έμεινε από όλη την διαδικασία... 1. Πολιτικό έγκλημα είναι μόνο το πραξικόπημα. Αλλά το κατηγορητήριο έχει την θεωρία ότι έγκλημα που γίνεται με χρήση βίας δεν είναι πολιτικό. Υπάρχει κανένα πραξικόπημα που να μην χρησιμοποίησε βία για την κατάληψη της εξουσίας; Άρα δεν υπάρχει πολιτικό έγκλημα. 2. Η ρύση του κ. Κατσαντώνη: "Έτσι θέλω, έτσι κάνω". 3. Ότι σήμερα πλέον οι αλλαγές των καθεστώτων και η λύση των δυσαρμονιών της δημοκρατίας λύνονται με την πειθώ και το διάλογο. Πραγματικά έχει δίκιο όποιος το είπε, υπάρχουν τόσα παραδείγματα: Παναμάς, Μεξικό, Γρανάδα, Φώκλαντ, δεκάδες αφρικανικές χώρες, Κύπρος, Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, Ιράκ και στα δικά μας όλες οι κινητοποιήσεις και διεκδικήσεις, των συνταξιούχων, των αγροτών, των απολυμένων εργατών, των κινημάτων κοινωνικής αμφισβήτησης κ.λ.π.κ.λ.π, με το διάλογο και το πειθώ αντιμετωπίστηκαν και λύθηκαν. 4. Μια συνήγορος πολιτικής αγωγής, νομίζω η κ. Βοζεμπεργκ είπε ότι για να είναι πολιτικό έγκλημα πρέπει να στοχεύει στην καρδιά του καθεστώτος άμεσα ή έμμεσα. Αμεσα θα μπορούσε να γίνει, αν μας δάνειζε ο Μπους την αεροπορία του ή ο στρατός, όπως έγινε στην δικτατορία, οργανωνόταν στον Ε.Λ.Α.

Έμμεσα όμως, σκοπεύαμε στην καρδιά του κράτους με μια συγκεκριμένη συνεχόμενη και εξελισσόμενη διαδικασία. Είναι το "σχέδιο" που περιγράφεται στο ιδεολογικοπολιτικό κείμενο του Ε.Λ.Α. και που αποδεικνύει ότι ο Ε.Λ.Α. στόχευε την καρδιά του κράτους. Δεν είμαι όμως αφελής, εκτιμώ ότι δεν μπορείτε να αυτοκαταργηθείτε , πέρα που αν θεωρητικά το κάνατε θα σας τιμωρούσαν αυστηρά, όπως τιμωρήθηκαν στο παρελθόν δικαστές που πήγαν κόντρα στις κυρίαρχες επιλογές του κράτους. Γιατί τότε αυτές οι ενστάσεις; Γιατί πέρα που ήθελα να δηλώσω και να καταγραφεί η αποψή μου ότι αυτή η οργάνωση έχει μόνο πολιτικό χαρακτήρα, ήθελα ακόμα να δηλώσω ότι επιθυμώ να δικαστώ από δικαστήριο με ενόρκους. Όχι γιατί πονηρά σκέφτομαι ότι θα είχα επιεικέστερη μεταχείριση, αλλά γιατί η λαϊκή δικαιοσύνη αντιστοιχεί στο δικό μου σύστημα αρχών".

Χ. Τσιγαρίδας

Κ. Αγαπίου.

Ανεμίχθη εις τον κομμουνισμό, επηρεαζόμενος υπό του κομμουνιστού πατρός του. Από της εισόδου του εις το ΕΜΠ, εν έτει 1965, συνανεστρέφετο κομμουνιστάς συμφοιτητάς του και ελάμβανε μέρος εις άπασας τας συγκεντρώσεις και εκδηλώσεις της ΕΔΑ. Ετύγχανε βασικό στέλεχος της Δημοκρατικής Νεολαίας Λαμπράκη Πολυτεχνείου και διετέλεσε μέλος του κομματικού γραφείου Πολυτεχνείου. Την 21/7/66 έλαβε μέρος στα επεισόδια επί τη συμπληρώσει έτους από τον θάνατο του κομμουνιστού φοιτητού Πέτρουλα Σωτηρίου...Μετά την 21/4/67 εγκατέλειψε την οικία του και ανεμίχθη εις την παράνομον ανατρεπτικήν οργάνωσιν ΠΑΜ και ακολούθως εις την τοιαύτη φοιτητικήν οργάνωσιν "ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ" με το ψευδώνυμο Μάρκος αναπτύξας αξιόλογον αντεθνικήν δραστηριότητα, δια την οποία το έκτακτο Στρατοδικείο Αθηνών εξέδωσε τα υπ' αρ 20/68 και 4/69 εντάλματα συλλήψεως. Το Μάρτιο του 1970 διέφυγε λάθρα εις το εξωτερικό, ένθα ενετάχθη εις το εκεί κλιμάκιον τη οργανώσεως "ΡΉΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ"

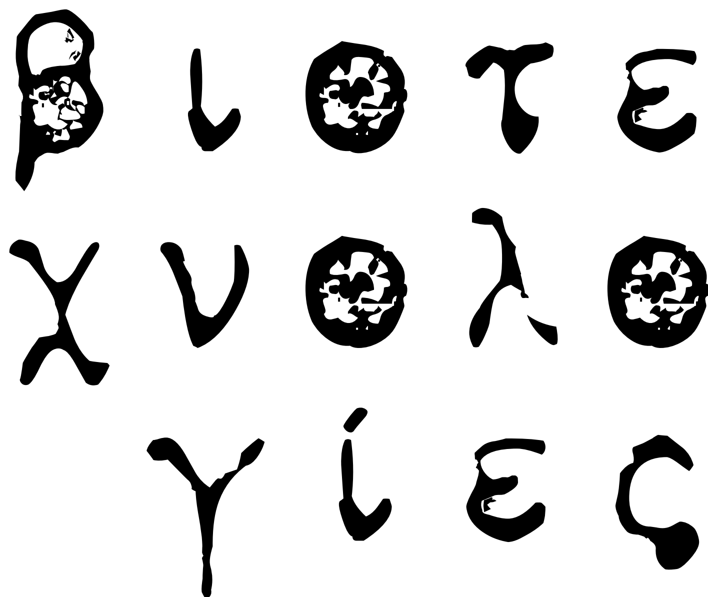

Η επιστήμη αποτέλεσε βασικό πυλώνα συγκρότησης του καπιταλιστικού συστήματος τόσο όσον αφορά στον εξορθολογισμό των δομών του όσο και στη χάραξη των κατευθύνσεων των εξουσιαστικών επιλογών. Όντας εδώ και αιώνες, ως αποτέλεσμα της πάλης του Διαφωτισμού με τα σκοτάδια της μεταφυσικής, ο φορέας της απόλυτης-ακλόνητης γνώσης, έχει όχι μόνο νομιμοποιηθεί στην κοινωνική συνείδηση αλλά και ιεροποιηθεί: είναι ο μοναδικός φορέας και απολογητής του Ορθού. Και μέσα στο θαυμαστό κόσμο του τεχνολογιοκεντρικού πολιτισμού των τελευταίων κυρίως δεκαετιών, η επιστήμη δεν ακολουθεί απλά κατά πόδας τους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς, δεν αναπαράγει απλά τις εξουσιαστικές δομές και μεθόδους, αλλά ανοίγει και νέες διαδρομές ελέγχου και επιβολής. Αρκεί να θυμηθούμε την έρευνα στον πυρηνικό τομέα κατά τις δεκαετίες του '40 και '50, που χρησιμοποιήθηκε τόσο για στρατιωτικούς όσο και για βιομηχανικούς σκοπούς, για να φτάσουμε στις τελευταίες δεκαετίες, στη γονιδιακή έρευνα που χρησιμοποιείται τόσο για την κατασκευή βιολογικών όπλων όσο και από τις υπερεθνικές εταιρείες για τον έλεγχο της αγροτικής παραγωγής, κτηνοτροφίας, διατροφής και υγείας. Δεν έχουμε απλά να κάνουμε με μια στρεβλή επιστημονική ανάπτυξη ή μια κακή της χρήση, αλλά με ένα χαρακτηριστικό που κουβαλάει στη δομή της: να απαντάει και να διευρύνει τις κυριαρχικές ανάγκες και ερωτηματικά.

Τα τελευταία χρόνια, η επιστήμη της βιολογίας αποτελεί έναν από τους κύριους προωθητικούς πόλους των επιλογών της κυριαρχίας αλλά και κεντρικό δυναμικό πόλο μιας νέας κοσμολογικής φιλοσοφίας, αυτής, της "εξήγησης" του ατόμου στη βάση του γονιδιώματός του. Φυτά, ζώα και μικροοργανισμοί αντιμετωπίζονται ως αποθήκες γονιδίων και οποιοδήποτε χαρακτηριστικό τους αναλύεται υπό το πρίσμα της γονιδιακής τους σύστασης. Αυτές οι απόψεις για τη φύση του ατόμου, ξεπερνώντας τις αδυναμίες της όποιας κοινωνιολογικής και μεταφυσικής "ερμηνείας", παρέχουν ένα ακλόνητο πλαίσιο νομιμοποίησης, υποδεικνύοντας ότι ο επιβεβλημένος από κράτη και εταιρείες νέος τύπος οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας αποτελεί απλά μια διεύρυνση των ίδιων των φυσικών αρχών και επομένως είναι απόλυτα δικαιολογημένος. Η ιδεολογία της γονιδιακής δικτατορίας, αντικαθιστώντας το "πεπρωμένο" ή τις "ιστορικές και κοινωνικές νομοτέλειες", γίνεται μια νέα κυριαρχική θεολογία.

Η γενετική μηχανική, που προέκυψε από τη σύζευξη βιολογίας και τεχνολογίας, είναι το σύνολο των τεχνικών με τις οποίες οι βιοτεχνολόγοι επεμβαίνουν στο γενετικό υλικό φυτών, ζώων, μικροοργανισμών αλλά και του ίδιου του ανθρώπου. Το γενετικό υλικό συνίσταται από γονίδια τα οποία αποτελούν τμήματα DNA (ή RNA για κάποιους ιούς) υπεύθυνα για τη σύνθεση συγκεκριμένης πρωτεΐνης. Οι πρωτεΐνες αποτελούν τους εντολοδόχους για τη διαμόρφωση κάθε δομικού και λειτουργικού χαρακτηριστικού του οργανισμού. Η γενετική τεχνολογία περιλαμβάνει την απομόνωση από έναν οργανισμό "δότη" εκείνων των γονιδίων που θα δώσουν την "επιθυμητή" πρωτεΐνη, το κόψιμο και τη σύρραψή τους σε φορείς γονιδίων (πλασμίδια βακτηρίων-ιοί) και τη δημιουργία τελικά του ανασυνδυασμένου γενετικού υλικού το οποίο στη συνέχεια εισάγεται σε έναν άλλο οργανισμό, ο οποίος είναι πια γενετικά τροποποιημένος (Γ.Τ.) και του προσδίδει "βελτιωμένα", σύμφωνα με τους βιοτεχνολόγους, χαρακτηριστικά.

Η παραπάνω διαδικασία δεν έχει σε καμία περίπτωση σχέση με την παραδοσιακή από αγρότες και κτηνοτρόφους βελτίωση των ειδών η οποία γίνεται εμπειρικά, με επιλογή και διασταύρωση εκείνων των φυτών και ζώων του ίδιου είδους ή της ίδιας οικογένειας που έχουν τα επιθυμητά χαρακτηριστικά, όπως φυτά ανθεκτικά σε χαμηλές θερμοκρασίες ή ζώα που παράγουν μεγαλύτερη ποσότητα και καλύτερη ποιότητα γάλακτος. Η διαδικασία αυτή είναι μακροχρόνια και δεν αντιτίθεται στους

μηχανισμούς ισορροπίας των οικοσυστημάτων, αφού θα μπορούσε να συμβεί κι από μόνη της στη φύση, χωρίς την παρέμβαση του ανθρώπου. Αντίθετα, η τεχνολογία του ανασυνδυασμένου DNA, υποβαθμίζοντας τα έμβια όντα σε χημικά υλικά, δίνει είδη-χίμαιρες τα οποία ουδέποτε θα μπορούσαν να δημιουργηθούν μέσα από φυσικές διαδικασίες, επεμβαίνοντας και πιέζοντας με αυτό τον τρόπο την "εξελικτική διαδικασία" και καταργώντας φυσικούς "φραγμούς" μεταξύ των ειδών που χρειάστηκαν εκατομμύρια χρόνια για να διαμορφωθούν.

Μέσα σε έναν ευρύτερο παγκόσμιο κυριαρχικό σχεδιασμό, κράτη, επιστήμονες και εταιρείες-κολοσσοί της βιοτεχνολογίας (Monsanto, Novartis, Du Pont κ.α.) προσπαθούν να εκβιάσουν τη συγκατάθεσή μας για τα προϊόντα τους χρησιμοποιώντας, μεταξύ των άλλων, το γελοίο ανθρωπιστικό πρόσχημα της επίλυσης της πείνας στον "τρίτο κόσμο". Οι κυρίαρχοι μύθοι θέλουν να είναι η πείνα πρόβλημα ποσότητας και όχι άνισης κατανομής της τροφής και μιλούν σαν να πρόκειται να περάσει η καλλιεργήσιμη γη στα χέρια των ανθρώπων του "τρίτου κόσμου". Αρκεί εδώ μόνο να αναφέρουμε ότι οι ΗΠΑ (στις οποίες οι βιοτεχνολογικές εταιρείες γνωρίζουν τη μεγαλύτερη "άνθηση") με περίπου το 8% του παγκόσμιου πληθυσμού, καταναλώνουν το 38% περίπου του πλούτου της γης και η κατά κεφαλή ημερήσια παραγωγή τροφικών θερμίδων για κάθε κάτοικό της είναι 11.000 ενώ είναι γνωστό ότι ένας "μέσος" άνθρωπος χρειάζεται περίπου 3.000 θερμίδες την ημέρα. Αλλά ακόμη κι αν δεχόμασταν ότι με τα τροποποιημένα θα χόρταιναν οι άνθρωποι του "τρίτου κόσμου", δεν θα μπορούσαμε να μη δούμε πίσω από αυτό μια ακόμη κίνηση ταξικής διαίρεσης στους πεινασμένους-πειραματόζωα του "τρίτου κόσμου" και των δυτικών μητροπόλεων, που θα τρέφονται με τις τροποποιημένες χίμαιρες και της εύπορης μειονότητας που θα μπορεί να τρέφεται με τα υγιεινά, "βιολογικά" προϊόντα.

Ενα ακόμη από τα ανυπόστατα επιχειρήματα, είναι η αύξηση της αγροτικής παραγωγής λόγω της αυξημένης -όπως υποστηρίζουν- απόδοσης των καλλιεργειών με τροποποιημένα αφού αυτά είναι πιο ανθεκτικά σε δυσμενείς περιβαλλοντικές συνθήκες (π.χ. υγρασία, θερμοκρασία) και απρόσβλητα από ζιζάνια και έντομα. Τα μέχρι τώρα στοιχεία δεν δείχνουν αύξηση της παραγωγής, σε κάποιες μάλιστα περιπτώσεις η συγκομιδή ήταν μειωμένη σε σχέση με τις συμβατικές καλλιέργειες [το '97 παραγωγοί στο Δέλτα του Μισισιπή διαμαρτυρήθηκαν για πρόωρη πτώση και παραμόρφωση των καρυδιών της φυτείας τους].

Στην πραγματικότητα, αυτό που επιχειρείται είναι μια πιο επιθετική κίνηση, από εκείνη της "πράσινης επανάστασης" των δεκαετιών '60-'70, για τον "εξορθολογισμό" της αγροτικής παραγωγής, για την επικράτηση των μονοκαλλιεργειών και των μονοπωλίων και τη σμίκρυνση του διασκορπισμένου κλήρου ο οποίος παρακωλύει τους μηχανισμούς αυτοματοποίησης και εντατικοποίησης της αγροτικής παραγωγής.

Ο αγρότης που καλλιεργεί γενετικά τροποποιημένα είναι υποχρεωμένος να αγοράσει τον Γ.Τ. σπόρο αλλά και το εντομοκτόνο ή/και ζιζανιοκτόνο για το αντίστοιχο φυτό από την ίδια εταιρεία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η πώληση του "πακέτου" Γ.Τ. σόγιας με το όνομα Round up ready και του ζιζανιοκτόνου Round up στο οποίο είναι ανθεκτική αυτή αλλά κανένα άλλο φυτό. Ο "εξορθολογισμός" εντείνει το καθεστώς ομηρίας συγκεκριμένων αγροτικών κομματιών με δεσμευτικά συμβόλαια της εταιρείας τα οποία ο παραγωγός είναι υποχρεωμένος να υπογράψει και να συμμορφωθεί με τους όρους τους, μεταξύ των οποίων του απαγορεύεται να φυλάξει σπόρο -αν βέβαια ο σπόρος δεν φέρει το γονίδιο στειρότητας- για την επόμενη σοδειά, αφού αποτελεί προϊόν πνευματικής ιδιοκτησίας της εταιρείας και προστατεύεται από το αντίστοιχο νομικό πλαίσιο (στο οποίο τα κράτη συμμορφώνονται σύμφωνα με τις επιταγές του ΠΟΕ).

Εκείνοι πάλι που θα θελήσουν να καλλιεργήσουν μη τροποποιημένα, αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο της επιμόλυνσης από γειτονικές καλλιέργειες με τροποποιημένα, είτε "τυχαία" μια που η γύρη είναι εύκολο να μεταφερθεί με τα έντομα και με τον άνεμο σε εκτάσεις που απέχουν χιλιόμετρα και να τις μολύνει, είτε σκόπιμα από τις εταιρείες προκειμένου να επιβάλλουν την επικράτηση των Γ.Τ. Δεδομένου ότι οι τροποποιημένοι σπόροι αποτελούν πατέντες των εταιρειών, οι κάτοχοι των επιμολυσμένων εκτάσεων απειλούνται με κυρώσεις, όπως στην περίπτωση του καναδού Πέρσι Σμάιζερ που καταδικάστηκε σε πρόστιμο 72.800 φράγκων, επειδή στα χωράφια του βρέθηκε και γενετικά τροποποιημένη ελαιοκράμβη της εταιρείας Monsanto μαζί με την παραδοσιακή που ο ίδιος καλλιεργούσε. Βέβαια, το ζητούμενο δεν είναι η υπεράσπιση του συμβατικού τρόπου αγροτικής παραγωγής ενάντια στα τροποποιημένα, αλλά η αντίσταση στην κοινή φιλοσοφία των δυο αυτών "πόλων": το περαιτέρω ρήμαγμα της φύσης.

Στο βωμό της εκμετάλλευσης και του κέρδους δεν θα μπορούσε να λείπουν και τα ζώα. Η "πρόταση" του ιησουίτη Τζόζεφ Ρίκαμπι είναι περισσότερο επίκαιρη από ποτέ: "Τα ζώα ανήκουν στην κατηγορία των πραγμάτων...δεν οφείλουμε ούτε επιείκεια ούτε τίποτα στα ζώα, όπως δεν οφείλουμε και στα κλαδιά ή τις πέτρες...Τα ζώα υπάρχουν για μας...". Έτσι, προκειμένου να αυγατίζουν τα κέρδη των εταιρειών από την πιο "εύκολη" και "γρήγορη" παραγωγή μεγαλύτερης ποσότητας κρέατος ή "φαρμακευτικών" πρωτεϊνών, κατασκευάζονται κότες με ατροφικό κεφάλι και οδυνηρές παραμορφώσεις στις κνήμες και τα πέλματα (λόγω του ότι δεν μπορούν να αντέξουν το βάρος του σώματός τους) και γουρούνια με αρθριτικά, μειωμένη όραση, ληθαργικά, σχεδόν ανάπηρα, με παρολ' αυτά...μεγαλύτερους ώμους...

Ένα άλλο μέσο χειραγώγησης του "καταναλωτή" είναι η σύνδεση των τροποποιημένων με ζητήματα κομβικά για τη ζωή του, όπως η αύξηση της διατροφικής αξίας και η θεραπεία σοβαρών ασθενειών. Όσον αφορά στο πρώτο που φυσικά δεν ισχύει, κανένας λόγος δεν γίνεται για την εμφάνιση νέων, επικίνδυνων αλλεργιογόνων στις τροφές, αφού πολλά από τα γονίδια που εισάγονται σε φυτικούς και ζωικούς οργανισμούς δίνουν πρωτεΐνες που ουδέποτε αποτελούσαν μέρος του διαιτολογίου κάποιων ανθρώπων, όπως η περίπτωση της τοξίνης L-tryptophan της ιαπωνικής εταιρείας Showa Denko που προκάλεσε το θάνατο 37 ανθρώπων, μόνιμες βλάβες σε 1500 και νοσηλεία 5000. Αναφορά δεν γίνεται ούτε για τις ιδιαίτερα τοξικές ουσίες που φέρουν οι Γ.Τ., λόγω των πιο εντατικών ψεκασμών -αφού πια τα φυτά είναι πιο ανθεκτικά σε αυτούς- με μη βιοδιασπώμενα ζιζανιοκτόνα και εντομοκτόνα, όπως το Round up της Monsanto, με ανυπολόγιστες συνέπειες σε επίπεδο οργανισμού και οικοσυστήματος. Λόγος δεν γίνεται ούτε για τις γονιδιακές θεραπείες με τις οποίες εισάγονται στον οργανισμό ιοί (που φέρουν το γονίδιο που "διορθώνει τη βλάβη") οι οποίοι χρειάζονται ειδικούς υποκινητές (μικρά κομμάτια DNA) για να ενεργοποιηθούν. Ένας από τους υποκινητές είναι και ο ιός της μωσαϊκής του κουνουπιδιού (CaMV), ο οποίος εκτός του “επιθυμητού” ιού, μπορεί να ενεργοποιήσει και άλλους, μολυσματικούς ή και καρκινογόνους ιούς (μεταξύ αυτών και ο ιός του AIDS).

Με τα παραπάνω, γίνεται σαφές ότι παρακολουθούμε την αποθέωση της διαστροφής της κυρίαρχης λογικής. Οργανισμοί, όργανα, ιστοί, κύτταρα και γονίδια που διαμορφώθηκαν με φυσικές διαδικασίες μέσα στον μακρύ "εξελικτικό χρόνο", αποτελούν θηρεύσιμα είδη και είτε αναλλοίωτα είτε τροποποιούμενα με τα αλχημικά της γενετικής μηχανικής, γίνονται πατέντες των υπερεθνικών εταιρειών και εμπορευματοποιούνται. Τα νέα εργαλεία, τα γονίδια, αποτελούν την έσχατη έκφραση της παρείσφρησης των κυρίαρχων στις ζωές μας, είναι ένας ακόμη τρόπος, ίσως ο πιο ακραίος, να διαχειρίζονται και να υπαγορεύουν τους όρους με τους οποίους εμείς ζούμε. Το ζήτημα ξεφεύγει κατά πολύ από έναν γνώριμο οικολογίζοντα λόγο, από μια αφαιρετική και άκαπνη φυσιολατρία, που θέτει το πρόβλημα απλά στα επιφαινόμενά του και την ορθότερη και εξανθρωπισμένη διαχείριση των φυσικών πόρων. Το ζήτημα δεν μπορεί παρά να είναι συνολικότερο και να αφορά σε ολόκληρο τον εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό αστικό πολιτισμό και η απάντηση να χτυπά στις δομές, ανατρέποντας κάθε κομμάτι του. Η επιβολή των τροποποιημένων, έτσι κι αλλιώς, περιμένει την απάντησή μας.

Δημόσιες Δηλώσεις Άρνησης Στράτευσης

Προς το
στρατολογικό γραφείο Βέροιας
Βέροια 8/3/04

Στις 3/2/04 μου στείλατε από το γραφείο σας σημείωμα κατάταξης στο στράτευμα που με καλούσε να παρουσιαστώ στις 11/3/04 και να καταταγώ στο πολεμικό σας ναυτικό. Σας στέλνω αυτή την επιστολή για να σας ειδοποιήσω ότι δεν μπορώ και δεν επιθυμώ διόλου να καταταγώ και να λάβω οποιαδήποτε εκπαίδευση για πόλεμο.

Κατά τη θεώρηση μου ο στρατός είναι ένα κοινωνικό έκτρωμα, κομμένο και ραμμένο πάνω στην καταστροφική ιδεολογία του αντρισμού, απόλυτα αφοσιωμένο στην λατρεία του παραλογισμού και της βίας. Σαν θεσμός, ο στρατός αναλαμβάνει να εμπεδώσει στο μυαλό των νεαρών αντρών όλα τα σεξιστικά και βίαια ιδανικά με τα οποία η κοινωνία μας αναθρέφει μέχρι να φτάσουμε στις πόρτες του. Παράλληλα, μια επιτυχής στρατιωτική εκπαίδευση έχει χρέος να τσακίσει όποιο τυχόν ίχνος ευαισθησίας, στοργής ή έστω διαλλακτικότητας καταφέρνει ακόμα να επιζεί λαθραία μέσα μας. Μια τέτοιου είδους μαθητεία είναι απαραίτητη για να μπορούμε, χωρίς αναστολές, να εκτελούμε τα στρατιωτικά μας καθήκοντα: βιασμούς και δολοφονίες, βασανιστήρια και καταστροφές.

Σε καιρό πολέμου ή "ειρήνης", μέσα κι έξω από τα σύνορα, εναντίον των "εχθρών", αλλά συχνά κι εναντίον του άμαχου πληθυσμού που υποτίθεται ότι προστατεύει, ο στρατός καλείται να επιδοθεί σε όλα τα παραπάνω. Χάρη στη βίαιη δράση του είναι ο πάντα απαραίτητος μηχανισμός για την προάσπιση των συμφερόντων της κυρίαρχης τάξης, την καταστολή και τρομοκράτηση των μαζών, την επιβολή πραξικοπημάτων, τη συμμετοχή της χώρας σε ιμπεριαλιστικές εκστρατείες, το κυνήγι μεταναστών/στριών κ.ο.κ.

Όμως και σε καθημερινό προσωπικό επίπεδο, σαν μεμονωμένοι άντρες πια, όταν παίρνουμε απολυτήριο από το σχολείο αυτό της τυραννίας, επιστρέφουμε στην κοινωνία αρκετά αλλαγμένοι. Κατά τη γνώμη μου, κανείς δε μένει ανεπηρρέαστος. Μας γίνεται έμμονη ιδέα να επιδεικνύουμε αντρισμό και είμαστε πιο επιρρεπείς στην βία και στην αυταρχική συμπεριφορά. Άλλος περισσότερο κι άλλος λιγότερο παραμένουμε για πάντα στρατιώτες και, συνειδητά ή ασυνείδητα, αναπαράγουμε τα όσα μάθαμε στο στρατόπεδο. Έτσι δηλητηριάζεται η ζωή όλου του κοινωνικού συνόλου.

Με βάση τα παραπάνω αρνούμαι να ενταχθώ στο στράτευμα και να υπηρετήσω τη στρατιωτική μου θητεία. Δεν πρόκειται να συμμετέχω σε κανένα βίαιο μηχανισμό και δεν δέχομαι να αποκτηνωθώ μέσα από τη στρατιωτική εκπαίδευση, ούτε βέβαια να βοηθήσω με οποιοδήποτε τρόπο το έργο του στρατού. Άλλωστε, έχω άλλον έναν εξίσου σημαντικό λόγο που μου απαγορεύει να στρατευτώ: φοβάμαι πολύ μήπως, σε καιρό πολέμου και πηγαίνοντας σ' αυτόν τον πόλεμο, σκοτωθώ ή απωλέσω κάποιο μέλος του σώματος μου, οπότε και θα καταστώ ανάπηρος πολέμου. Αυτό είναι τέτοιος εφιάλτης που όποια πίεση και να δεχτώ, αποκλείεται να πολεμήσω.

Τέλος, θα ήθελα να δηλώσω ότι δεν επιθυμώ να κάνω τα χαρτιά μου για να υπηρετήσω την κοιν. εναλλακτική θητεία. Δεν πιστεύω πραγματικά ότι χρωστάω τίποτα έναντι της απόφασης μου να μην ανεχτώ εκπαίδευση σε θηριωδίες. Να προσφέρεις στο σύνολο είναι ωραίο, όμως το κράτος έχει την δύναμη μέσα από την εναλλακτική θητεία να ακυρώνει το πολιτικό στοιχείο της άρνησης μας και να την καθιστά ακίνδυνη για το μιλιταρισμό του. Μια κοινωνία όπου οι μισοί είναι πολεμιστές κι οι άλλοι μισοί δένουμε τις πληγές τους παραμένει μια κοινωνία πολεμιστών, όχι νοσοκόμων. Προσωπικά δεν μπορώ να κάνω τίποτε κατ' εντολήν και υπόδειξιν του υπέθα, ούτε να προσφέρω τίποτε στο κράτος σαν αντάλλαγμα της στρατιωτικής υπηρεσίας.

σημ: την παρούσα κοινοποιώ και σε οργανώσεις που ενδιαφέρονται για τα δικαιώματα των αντιρρησιών καθώς και σε μ.μ.ε. της επιλογής μου.

Μπάμπης Ακριβόπουλος
Π. Μελά 5, Βέροια

Σύμφωνα με τις Διατάξεις των άρθρων 10, 11 και 21 του νόμου 1763/88 περί "Στρατολογίας των Ελλήνων" και του άρθρου 5 του (ε)σχετικού καλούμαι στις 26 Μαΐου 2004 να παρουσιαστώ με την Β' ΕΣΣΟ/2004 σε κάποιο στρατόπεδο ώστε να εκπληρώσω(!) τις υποχρεώσεις μου(!!!) προς την πατρίδα(?). Έχοντας βαθιά συνείδηση των πράξεων μου αρνούμαι να επιτρέψω στον εαυτό μου να υπηρετήσει τυφλά και υπάκουα, ως ανδρείκελο την πατρίδα, όπως την καθορίζει το κράτος με την υποχρεωτική στράτευση, στον πιο αιματοβαμμένο του μηχανισμό, τον ελληνικό στρατό.

Κατ' αρχήν ως αναρχικός και ως άνθρωπος θεωρώ αδιανόητο να έχω εγώ υποχρεώσεις στο κράτος. Υποχρεώσεις που να ξεπληρώνονται με θητεία, εφ' όσον δεν θυμάμαι να υπέγραψα μαζί του συμβόλαιο για την πλήρη απώλεια της προσωπικότητάς μου, της γνώμης μου και των επιθυμιών μου και να "δουλέψω" για λίγους μήνες (πλέον) ως υπηρέτης στην συντήρηση των ένοπλων δυνάμεων. Για μένα ένας φασιστικός μηχανισμός, όπως ο στρατός που με την βία διαιωνίζει το σύστημα της καταπίεσης και εκμετάλλευσης πρέπει να καταστρέφεται και όχι να τρέφεται με ανθρώπινο υλικό. Από την εποχή του Καποδίστρια μέχρι και σήμερα, κάθε εξουσία τον χρησιμοποίησε ως όργανο ωμής βίας εις βάρος της κοινωνίας (...)

...Ο Ελληνικός στρατός συνεχίζει, για δυο σχεδόν αιώνες, να αποτελεί τον ένοπλο μηχανισμό των κρατιστών και δρα σύμφωνα με τα συμφέροντά τους, αποδεικνύοντας συνέχεια την έμπρακτη κρατική βία εις βάρος των κοινωνιών και όχι μόνο. Ως μηχανισμός βίας, μεταμορφώνει τους ανθρώπους σε πειθήνιους και άβουλους δολοφόνους και πάνω απ' όλα, η μόνη επιλογή που αφήνει είναι η τυφλή υποταγή. Μια υποταγή που δικαιολογείται με όρους όπως "προστασία του έθνους", και της "πατρίδας", αλλά αυτό είναι μόνο ένα κρατικό πρόσχημα, αφού ο στρατός δεν έπαψε να αναπαράγει τον πόλεμο, το φυλετικό μίσος και τις σφαγές αμάχων.

Αρνούμαι να στρατευτώ γιατί ακριβώς δεν θέλω να συμμετάσχω στις δολοφονίες προσφύγων στα σύνορα που είναι αποτέλεσμα των σοβινιστικών και ρατσιστικών ιδεολογημάτων που φυτεύει στα μυαλά των φαντάρων η στρατιωτική προπαγάνδα. Επίσης δεν πιστεύω στην ύπαρξη καμιάς πατρίδας καν έθνους, που ως "αιχμή του δόρατος" καταπιέζουν και φυλακίζουν μέσα στα "χαραγμένα" γεωγραφικά σύνορα ολόκληρους πληθυσμούς και τους υποδουλώνει για λογαριασμό της κάθε ολιγάριθμης εξουσιαστικής κλίκας.

Οι πραγματικοί μου εχθροί δεν είναι οι τυχαία γεννημένοι άνθρωποι σε άλλα γεωγραφικά μήκη και πλάτη αυτού του πλανήτη, αλλά οι μηχανισμοί εκείνοι του κάθε κράτους που καταστέλλουν και καταπιέζουν τις κοινωνίες. Οι μηχανισμοί των ένοπλων συμμοριών που δρουν στις πόλεις (οι κάθε είδους μπάτσοι) και των ένοπλων δυνάμεων στα στρατόπεδα που συνέχεια υποστηρίζουν τις μεγάλες στρατιωτικές δυνάμεις και εξαπολύουν πολέμους επιβάλλοντας κατοχή ανά την υφήλιο. Μπροστά στην ολοένα εντεινόμενη "αντιτρομοκρατική" υστερία της παγκόσμιας κυριαρχίας και την ένοπλη καταστολή των αγωνιζόμενων κοινωνιών για πραγματική ελευθερία, δηλώνω ότι συμμετέχω μόνο στον κοινωνικό πόλεμο που εναντιώνεται σε κάθε είδους κρατική οργάνωση, με στόχο την εξαφάνιση της εκμετάλλευσης, της οικονομικής εξαθλίωσης, της πείνας, της σκλαβιάς και κάθε μορφής εξουσίας και ιεραρχίας.

Την μόνη υποχρέωση που αναγνωρίζω ως προς το κράτος είναι ο ασταμάτητος αγώνας μου για την καταστροφή του.

Χάρης Ρίτσιος
Αθήνα, Μάιος 2004.

ΚΥΠΡΟΣ: Η ΝΟΜΟΤΕΛΕΙΑ ΤΩΝ

ΚΥΠΡΟΣ: Η ΝΟΜΟΤΕΛΕΙΑ ΤΩΝ

ΕΘΝΙΚΩΝ ΜΥΘΩΝ

Η ιστορία των εθνικών μύθων στην Κύπρο είναι μονότονη, όπως και παντού. Έτσι είναι πάντα όταν πρέπει να εξηγηθούν εθνικές συρράξεις, εθνικά προβλήματα στα πλαίσια ενός έθνους κράτους ή στη διαδικασία συγκρότησής του. Όμως εκτός από τη μονοτονία των ίδιων παντού και πάντα ιστορικών διαδρομών, υπάρχει και η "μονοτονία" του αίματος, των διαχωρισμών, των ταπεινώσεων...κι απέναντι σε αυτά δεν μπορεί κανείς να στρέψει αλλού το βλέμμα. Αυτό που κάνει ιδιαίτερη την περίπτωση της Κύπρου δεν είναι η γεωγραφική της εγγύτητα, αλλά το ότι αποτελεί ένα πολύ απτό παράδειγμα συνύπαρξης δύο "εθνικών" και θρησκευτικών κοινοτήτων. Κάτι που κατ' επέκταση εμποδίζει τη συγκρότηση μιας ενιαίας εθνικής ταυτότητας, μιας από κοινού συλλογικής οντότητας, αλλά και ταυτόχρονα οδηγεί νομοτελειακά στην εσωστρέφεια κάθε κοινότητας, στο διαχωρισμό και στη σύγκρουση όταν αρχίζουν να μπαίνουν μπροστά οι διαδικασίες πραγμάτωσης των "ιστορικών πεπρωμένων της φυλής". Αυτό που βίωσαν και βιώνουν οι δύο κοινότητες ιδιαίτερα τα τελευταία 50 χρόνια, αποτελεί μια συμπυκνωμένη, επιταχυμένη όσο και αιματηρή εθνική κατασκευή. Είναι η εξιστόρηση της νομοτέλειας των εθνικών ιδεωδών.

γυρνώντας μερικά χρόνια πίσω

Αντίθετα με την περιρρέουσα προπαγάνδα, η χασμωδία του εθνικισμού και των καταστατικών του μύθων στο νησί είναι πολύ πρόσφατη. Οι απαρχές του βρίσκονται σχεδόν ταυτόχρονα με την παρουσία των άγγλων αποικιοκρατών στο νησί (η αγγλική αυτοκρατορία "νοίκιασε" το νησί από την Πύλη το 1878). Έτσι λοιπόν οι περιχαρακωμένες εθνικές ταυτότητες όχι μόνο ήταν άγνωστες ως τότε (δεν υπάρχουν αναφορές σε Έλληνες και Τούρκους παρά μόνο για χριστιανούς και μουσουλμάνους) αλλά αντίθετα είχαν υπάρξει και παραδείγματα κοινών αντιστάσεων χριστιανών και μουσουλμάνων ενάντια στις τοπικές αρχές και τους προεστούς κάθε κοινότητας. Η εισαγωγή του εθνικισμού προωθήθηκε στην τοπική κοινωνία τόσο από τον οξυμένο ανταγωνισμό του νεοσύστατου και επεκτεινόμενου ελληνικού κράτους με την ήδη παρηκμασμένη οθωμανική αυτοκρατορία αλλά και από τους νέους επικυρίαρχους του νησιού: τους Άγγλους αποικιοκράτες, που ουσιαστικά και θεσμικά πλέον οργάνωσαν τους εθνικούς διαχωρισμούς (γνώριμο αυτοκρατορικό χόμπι). Ωστόσο θα ήταν λίγο το να υποστηριχθεί μόνο ότι η εισαγωγή των διαχωρισμών στην κοινωνική συνείδηση επιβλήθηκε από τις ντόπιες ηγεμονικές κάστες και τους αποικιοκράτες για να καταπιέσουν την κοινωνική σύγκρουση. Το φαινόμενο του εθνικισμού είναι πολυπαραγοντικό, προωθήθηκε από διάφορα στρώματα και διάφορες συγκυρίες, γεννήθηκε από και προώθησε με τη σειρά του την αναδόμηση των εξουσιαστικών σχέσεων στο νησί. Με οποιονδήποτε τρόπο πάντως αποτέλεσε την ιδεολογική απάντηση της εξουσίας σε οποιαδήποτε απόπειρα κοινωνικής σύγκρουσης και αυτοκαθορισμού.

Μετά το τέλος του Α' παγκοσμίου πολέμου και την ήττα της Οθωμ. Αυτοκρατορίας το νησί περνάει οριστικά στα χέρια των Άγγλων και η πολιτική διαχείριση των διαχωρισμών οξύνεται. Ήδη ο ρόλος της "ελληνικής" κοινότητας, που άλλωστε πλειοψηφούσε στο νησί, έχει αναβαθμιστεί πριν από την έναρξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, σαν σημαντικός σύμμαχος των Άγγλων στον ανταγωνισμό τους με την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Τα θεμέλια της σύγκρουσης έχουν μπει...

μικρό χρονικό εθνο–ονειρώξεων: η ελληνοκυπριακή πλευρά και ο ρόλος του ελληνικού κράτους

Το εθνικό αίτημα των ελληνοκυπρίων (ε/κ) έχει περάσει από διάφορα στάδια. Σημείο καμπής για τη "μεταστροφή" του από έναν γνώριμο ελληνοκεντρισμό (που σαν πολιτικό του πρόταγμα είχε την ένωση με τη μητέρα Ελλάδα), σε έναν καθαρό "κυπριωτισμό", δεν μπορεί παρά να είναι η διχοτόμηση του νησιού το 1974 με την εισβολή του τούρκικου στρατού. Παρ' όλ' αυτά, δεν μπορούμε ξεκάθαρα να μιλήσουμε ακόμη και σήμερα για μια προσπάθεια απαγκίστρωσης από το άρμα των επιδιώξεων του ελληνικού κράτους και την συναντίληψη της κοινής μοίρας και των κοινών κυριαρχικών συμφερόντων Ελλάδας-Κύπρου. Πράγμα εξάλλου που αποκρυσταλλώνεται και πρακτικά στο ενιαίο αμυντικό δόγμα ενάντια στις επιβουλές του τουρκικού κράτους.
Το αίτημα της ένωσης με την μητέρα Ελλάδα κυριάρχησε στην πολιτική ζωή της Κύπρου τις τελευταίες 3 δεκαετίες τουλάχιστον πριν τη διχοτόμηση. Η "ένωση" έβαλε κάτω από την αγκαλιά της ανά περιόδους όλο το φάσμα της πολιτικής ζωής της Κύπρου. Κομμουνιστές, κεντρώους, ακροδεξιούς, την ισχυρή κυπριακή εκκλησία...

Δεν είναι τυχαίο -για άλλη μια φορά στην παγκόσμια ιστορία- που το εθνικό ζήτημα ήρθε να θάψει οποιεσδήποτε κοινωνικές και ταξικές διεκδικήσεις που είχαν αρχίσει να παράγονται από τα μέσα της δεκαετίας του '30. Η Κύπρος θα μπορούσε να αποτελέσει για την μαρξιστική ορθοδοξία που διαβλέπει στους εθνικούς αγώνες τα πρώτα σπέρματα της ταξικής ανατροπής, ένα θεωρητικό βατερλό (γι αυτό εξάλλου και συνεχίζει να θολώνει τα νερά με μια έντονη δόση αντιιμπεριαλισμού όσον αφορά το μέλλον του νησιού.) Οι απόπειρες για κοινή δράση των δυο κοινοτήτων, οι εργατικοί αγώνες τις δεκαετίας του '40, διασπάστηκαν κυρίως από τις ενέργειες των ε/κ συνδικαλιστών και την προσήλωσή τους στο εθνικό όραμα της "ένωσης" με την Ελλάδα. (χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο κοινός εορτασμός της πρωτομαγιάς του '48 που δεν είχε συνέχεια, αφού οι ηγεσίες των συνδικάτων ε/κ και τουρκοκυπριακών (τ/κ) άρχισαν να είναι πλέον ανυποχώρητες όχι απέναντι στα αφεντικά αλλά στις εθνοφαντασιώσεις του ενός απέναντι στον άλλο).

Στις αρχές της δεκαετίας του '50, ο "αντιαποικιακός" αγώνας ξεκινάει (ένας αγώνας που περισσότερο στράφηκε στο ξεκαθάρισμα των δυο κοινοτήτων παρά στις κατοχικές δυνάμεις). Η προσπάθεια μέσω ενός ψηφίσματος που κατέθεσε ο μητροπολίτης Μακάριος στην ελλην. Κυβέρνηση για ένωση απορρίπτεται. Το ελληνικό κράτος έχει ακόμα ανοιχτούς λογαριασμούς στο εσωτερικό του αφού ο εμφύλιος μόλις έχει τελειώσει. Από τα μέσα της δεκαετίας η στάση του αρχίζει να αλλάζει σαν φυσικό επακόλουθο μιας ευρύτερης αναδιάταξης στην περιοχή και την όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Ήδη από το 1957 ο άγγλος πρωθυπουργός Macmillan, έχει διατυπώσει το σχέδιο για το μέλλον

του νησιού: "Δεν πιστεύω ότι χρειαζόμαστε κάτι παραπάνω στο νησί από μια αεροπορική βάση με ενοίκιο ή με επικυριαρχία. Έπειτα από αυτό, οι τούρκοι και οι έλληνες θα μπορούσαν να μοιράσουν το υπόλοιπο νησί μεταξύ τους". Το γενικότερο σχέδιο απόσυρσης από τις αποικίες, οδηγεί και στην υπογραφή της συνθήκης της Ζυρίχης το '59 όπου και ιδρύεται το ανεξάρτητο κυπριακό κράτος στο οποίο το πάνω χέρι θα το έχει η ε/κ πλευρά, αλλά και ορίζονται ρυθμιστικές δικλείδες ασφαλείας για τους τ/κ (ε/κ πρόεδρος, τ/κ αντιπρόεδρος και 30% έλεγχος της δημόσιας διοίκησης από την τουρκοκυπριακή πλευρά.) Οι ασκοί της σύγκρουσης των δυο κοινοτήτων που ήδη μισάνοιξαν από τον "ένδοξο αγώνα" της ΕΟΚΑ ανοίγουν πια για τα καλά. Το '63 ο "εθνάρχης" Μακάριος -που η κυρίαρχη ιστορία του έχει φυλάξει μια περίοπτη θέση ως μεγάλου δημοκράτη- τροποποιεί 13 σημεία του Συντάγματος υποβαθμίζοντας περαιτέρω την θέση της τ/κ κοινότητας. Ταυτόχρονα ξεκινά ένα σχέδιο εθνοκάθαρσης και υποταγής των τ/κ με την σιωπηρή συγκατάθεση του μεγάλου εθνάρχη. Στις πρώτες ημέρες της εφαρμογής του σχεδίου "Ακρίτας" -όπως ονομάστηκε- υπήρξαν επίσημα 136 τ/κ νεκροί, 103 τ/κ χωριά κάηκαν ολοσχερώς (κυρίως στην περιοχή της Τυλλιρίας στο βόρειο τμήμα του νησιού) και 25000 τ/κ αναγκάστηκαν να "μετακινηθούν" σε άλλες περιοχές. (το σχέδιο "Ακρίτας" χωρίς ποτέ να σταματά να εφαρμόζεται, οξυνόταν ανά περιόδους. Το καλοκαίρι του '67 ο Γρίβας -ο γνωστός χίτης του ελληνικού εμφυλίου και αρχηγός τότε της κυπριακής εθνικής φρουράς- διατάζει νέες επιθέσεις στα χωριά των τ/κ. Στα μικτά χωριά Κοφινού και Αγ. Θεόδωροι, τα σπίτια των τ/κ λεηλατούνται από παραστρατιωτικούς και οι "αλλοεθνείς" σφάζονται. Τα επίσημα στοιχεία μιλούν για 60 νεκρούς...) Το εθνικό όραμα συγκεντρώνει γύρω του και πάλι ενωτικά όλες τις πολιτικές δυνάμεις. Η ισχυρή κυπριακή αριστερά παλινωδεί ανάμεσα στην επίτευξη των εθνονειρώξεων και μια άσφαιρη κριτική στάση. Ουσιαστικά όταν δεν παίρνει ενεργό ρόλο στέκεται πλάι στις εθνικιστικές επιταγές σαν βαλβίδα αποσυμπίεσης των κραδασμών. Στις αρχές του '64 ένα μεγάλο κομμάτι της τ/κ κοινότητας (περίπου το 60%) έχει εκδιωχθεί από το νότο και ζει σε καθαρά τουρκικούς θύλακες στο Βορρά. Το σχέδιο μιας εθνοκάθαρσης έχει αρχίσει να αποδίδει. Μόνο που ακριβώς ενισχύει και τις εθνικιστικές φωνές στην αντίπερα όχθη. Οι τ/κ εθνικιστές μάλλον τρίβουν τα χέρια τους, αφού ένα κομμάτι του νησιού αποκτά αμιγώς τουρκικό πληθυσμό. Οι πρώτες απαντήσεις έρχονται και με την ενδυνάμωση της ΤΜΤ της ένοπλης οργάνωσης των τ/κ (που ιδρύθηκε το 56-57 και ενορχήστρωνε επιθέσεις σε ε/κ στόχους) υπό την ηγεσία του γνωστού Ντενκτάς, που εντείνουν τα "αντίποινα" στις πόλεις, σε ε/κ θύλακες αλλά και στο εσωτερικό της κοινότητας (χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η εκτέλεση το 1962 δύο τ/κ δημοσιογράφων που "υποκινούσαν" τον διακοινοτικό διάλογο). Όλα σιγά σιγά οδηγούν προς την τελική κάθαρση της εισβολής και της διχοτόμησης του '74.
(Το τελικό στάδιο του σχεδίου "Ακρίτας" τέθηκε σε εφαρμογή λίγους μήνες πριν την τουρκική εισβολή το '74. Τα χωριά Murat Aga, Atilar, Sandalar, Taskent, Terazi όπως και πολλά άλλα σβήστηκαν από το χάρτη μαζί με τους κατοίκους τους. Ομαδικοί τάφοι τ/κ βρίσκονταν για πολλά χρόνια μετά...)

Ο ε/κ εθνικισμός μετά την διχοτόμηση και την de facto ήττα του, αρχίζει να μετατοπίζεται και παραμένει ο κεντρικός άξονας της κυρίαρχης προπαγάνδας. Το πρόταγμα της ένωσης εγκαταλείπεται επειδή όχι μόνο είναι πλέον αντιλειτουργικό και χίμαιρα αλλά και γιατί έχει χάσει την κοινωνική του νομιμοποίηση. Η "ένωση" για τους ε/κ δεν μπορεί παρά να θυμίζει τρόμο, μηχανορραφίες, αυταρχισμό, αίμα, εισβολή και ξένες επεμβάσεις. Κι όμως η μεταστροφή ενός απόλυτα επεκτατικού εθνικισμού δεν τον κάνει να χάσει τίποτα από το σφρίγος του. Ο εθνικισμός εξάλλου, κουβαλώντας ακριβώς τα ίδια συστατικά του σημεία, το ίδιο του συμβολικό περιεχόμενο και τις συναισθηματικές επικλήσεις, μπορεί να λειτουργήσει και διαφοροποιημένος ανάλογα με τις συγκυρίες, χωρίς να χάνει στο ελάχιστο τον αρχικό του στόχο. Είναι εντυπωσιακό το ότι οι ίδιες πολιτικές δυνάμεις, με τα ίδια ακριβώς πρόσωπα, που λίγους μήνες πριν εφάρμοζαν στην πράξη το σχέδιο της "ένωσης" με τη μαμά-Ελλάδα, αρχίζουν μια προσπάθεια "επαναπροσέγγισης" των τ/κ αλλά και της διεθνούς κοινότητας προκειμένου να πείσουν για το αγαθό των προθέσεων τους. Προσπαθούν να πείσουν ότι δεν θεωρούν εχθρούς τους τ/κ αλλά ότι ο μεγάλος φταίχτης είναι το επεκτατικό τούρκικο κράτος και οι ελλαδικές και διεθνείς μηχανορραφίες. Στο εσωτερικό της ε/κ κοινωνίας η προπαγάνδα άγεται από ένα γνώριμο εθνικιστικό μίσος και μια προσπάθεια συγκάλυψης των κυρίαρχων επιλογών του '60-'74. Οι μύθοι ξαναστήνονται, η ΕΟΚΑ ξαναγίνεται εθνικό σύμβολο όλων ανεξαιρέτως των Κυπρίων και όλοι σιωπούν (και κυρίως το μαρξιστικό ΑΚΕΛ) για το πρόσφατο αιματηρό παρελθόν. Το πνεύμα της εθνικής συμφιλίωσης πρέπει να συνεχίσει να είναι αρραγές στις δύσκολες ώρες...

Οι προσπάθειες διεθνοποίησης του "κυπριακού" θα απαιτήσουν επιπλέον ελιγμούς από το ε/κ διευθυντήριο. Κι ενώ από τα μέσα του '80 αρχίζει να αναδύεται πιο δυνατός ο "κυπριωτισμός", που μιλάει πλέον εν ονόματι και των τ/κ καταπιεσμένων από τον τούρκικο στρατό κατοχής, προσπαθώντας να δομήσει μια ενιαία εθνική ταυτότητα, έναν ενοποιητικό μύθο, σε καμιά στιγμή δεν παύει να είναι αγκιστρωμένος σε μια κοινή πολιτική με τη μαμά Ελλάδα (μιλώντας πλέον για περισσότερο πολιτισμικούς δεσμούς κι όχι πολιτικούς με την Ελλάδα), κι ούτε στιγμή παύει να επικαλείται τον κεντρικό και κυρίαρχο ρόλο της ε/κ πλευράς σε ένα εν δυνάμει ομοσπονδιακό κράτος που θα γεννηθεί. Ταυτόχρονα ενισχύεται πολύ το γνωστό παραμύθι του επίβουλου ξένου δαχτύλου που χώρισε τις δυο κοινότητες. Η ε/κ αριστερά όχι μόνο δίνει τη συγκατάθεσή της, αρκούμενη σε άσφαιρα λογύδρια περί της αδελφοσύνης των λαών, αλλά και σε καμιά περίπτωση δεν αρνείται ούτε στο ελάχιστο τους εθνικούς σχεδιασμούς (πχ. ένα πολιτικό πρόταγμα οριστικής απαγκίστρωσης από το ελληνικό κράτος θα σήμαινε απώλεια ψήφων), όπως και σε καμιά περίπτωση δεν προσπαθεί να αναδημιουργήσει τους διερρηγμένους δεσμούς με τους "τούρκους αδερφούς". Η ορθοδοξία της και η realpolitik της αρκείται στο να θεωρεί σημαντική νίκη τη δόση του "διεθνισμού" και αντιιμπεριαλισμού που η ίδια μεταγγίζει στο νέο εθνικιστικό κυπριακό δόγμα. Ουσιαστικά αντιμετωπίζει αυτούς της αντίπερα όχθης ακριβώς με την ίδια φιλοσοφία των "δεξιών αφεντικών": είτε ως αδέρφια σε τιμή ευκαιρίας είτε ως συνεργούς των "κατακτητών" ανάλογα με το τι βολεύει την εκάστοτε συγκυρία

"Παράδοξες" ιστορίες αντίστασης

ενάντια στη φορολογία των Οθωμανών...

Τοον απρίλη του 1765, περίπου 300 τούρκοι από τις επαρχίες της Αμμοχώστου κατέλαβαν την Κυραία με τους νερόμυλούς της και έτσι διέκοψαν την τροφοδοσία της πρωτεύουσας σε αλεύρι. Αν και έγιναν μερικές παραχωρήσεις από την Πύλη, ο φόρος εξακολουθούσε να εισπράτεται. Η δυσφορία είναι διάχυτη. Οργανώνεται εξέγερση από το κάστρο της Κυρήνειας, που μέχρι τον Αυγουστο συγκεντρώνει περι τις 3000 ενόπλους έλληνες και τούρκους. Οι αρχές χάνουν πλήρως τον έλεγχο, αλλά ο αρχιεπίσκοπος Παϊσιος και οι επίσκοποι Πάφου και Αμμοχώστου διέφυγαν στην Κων/πολη για να ζητήσουν βοήθεια. Η πύλη στέλνει στρατό και καταπνίγει την εξέγερση. Η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται το 1799 και το 1804 όπου ο πληθυσμός της Λευκωσίας ξεσηκώνεται ενάντια στον Διοικητή, τον αρχιεπίσκοπο και τον δραγουμάνο Κορνήσιο Χατζηγεωργάκη (που χρησίμευε σαν σύνδεσμος της Πύλης με την ελλην. κοινότητα). Οι επαναστάτες έλληνες και τούρκοι καταλαμβάνουν την Λευκωσία, ενώ ο Χατζηγεωργάκης καλεί την Πύλη να στείλει στρατό. Η εξέγερση για άλλη μια φορά πνίγεται στο αίμα.

οι αριστερές και δεξιές υποστηλώσεις του εθνοκρατισμού

"...τάσσομαι υπέρ της ενώσεως, συμφώνως με το εγκριθέν ψήφισμα της Βουλής της 30/7/64, αλλά αντιτίθεμαι εις οιανδήποτε παραχώρηση κυπριακού εδάφους προς την Τουρκίαν, είτε υπο μορφήν κυρίαρχου βάσεως είτε υπο μορφήν εκμισθώσεως, ως επίσης και εις την αναγνώριση χωριστών εξουσιών στους τ/κ...προκαλώ εκείνους οι οποίοι τάσσονται υπέρ του (διακοινοτικου) διαλόγου όπως διατυπώσουν με σαφήνεια και ειλικρίνεια τις προθέσεις τους..."
Γλ. Κληρίδης 26/6/67 στην κυπρ. Βουλή

"...πολιτική του κόμματος μας είναι: Ενωσις με την Ελλάδα χωρίς εδαφικά και διοικητικά ανταλλάγματα. Ο διάλογος τί μας προσφέρει; Την απομόνωση της Κύπρου διεθνώς... γι αυτό υποστηρίζουμε πλήρως τις προτάσεις του κ.Κληρίδη, ότι ο διάλογος είναι καιρός να παραμεριστεί..."
το "φιλειρηνικό και υπερ της συνυπαρξης των δύο κοινοτήτων" ΑΚΕΛ στην ίδια συνεδρίαση...

Πολιτική αποκλεισμών

Κατά την εφαρμογή του σχεδίου "Ακρίτας" από το '63 οι τ/κ εξωθήθηκαν σε απομονωμένους θύλακες κυρίως στο βορρά. Η κυβέρνηση Μακαρίου έτσι εξουθένωνε και έλεγχε καλύτερα τους τ/κ, οι οποίοι με τη σειρά τους προσπαθούσαν ένοπλα να κρατήσουν τις θέσεις τους. Η ε/κ κυβέρνηση προσπάθησε να πείσει ότι οι τ/κ με τη θέλησή τους προέβηκαν σε αυτή την ενέργεια για να συνομωτήσουν και να οργανώσουν ένοπλη στάση ενάντια στις αρχές. Μ' αυτόν τον τρόπο το κυπριακό κράτος μπόρεσε να δικαιολογήσει τις επεμβάσεις και σφαγές στα χωριά αλλά και την πολιτική της απομόνωσης και του ιδιότυπου εμπάργκο σε είδη πρώτης ανάγκης.

"...οι τούρκοι βρίσκονται σήμερον υπό πολύ δυσμενείς συνθήκας. Ευρίσκονται εις στρατόπεδα συγκεντρώσεως τα οποία οι ίδιοι εδημιούργησαν. Δια πόσον καιρόν θα κρατήσει αυτή η κατάστασις;...Δι ημάς η ζωή συνεχίζεται. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και σε κείνους, οι οποίοι δεν κάνουν κανένα επάγγελμα και κάθονται συνεχώς με το χέρι στην σκανδάλη. Τί νέα γενεα τ/κ θα δημιουργηθεί όταν όλα ευρίσκονται εις τα χέρια των Ελλήνων; Πόσο καιρό θα ανθέξουν; Δεν μπορώ υπευθύνως να δηλώσω ότι σε 3,5,10 μήνες οι Τούρκοι θα ζητήσουν παράδοσιν, δεν αποκλείω όμως αυτού του είδους την κατάληξη. Το ηθικόν των, είναι χαμηλον..." αρχιεπ. Μακάριος 6/2/67

Αντιφάσεις...σχετικά με τα λάθη του παρελθόντος και το σχέδιο "Ακρίτας"

"...ο κ.Λυσσαρίδης (πρόεδρος του σοσιαλιστικού ΔΗΣΥ), με τον οπλισμό που του παρείχε ο Μακάριος σχημάτισε τις δικές του ομάδες, οι οποίες μαζί με τον Γιωρκατζή και τον Σαμψών, διεξήγαγαν "απελευθερωτικό" αγώνα το 63-64 εναντίον των τ/κ, με αποτέλεσμα να μας φέρουν την πράσινη γραμμή και τον Αττίλα. Ο κ.Λυσσαρίδης έχει τις ευθύνες του για το κακό που συνέβη..." περ. "νέος δημοκράτης" της νεολαίας του ΑΚΕΛ, 6/79

"..πριν από δύο μήνες ο πρόεδρος και αρχιεπισκ. Μακάριος, εκφράζοντας την ομόφωνη απαίτηση ολόκληρου του ε/κ λαού, διεκήρυξε ότι θα καταγγελθεί η συνθήκη εγγυήσεως των τριων δυνάμεων και θα ανανεωθεί το συνταγμα της χώρας, για να ανοίξει έτσι ο δρόμος προς την ολοκλήρωση της εθνικής ανεξαρτησίας και την αυτοδιάθεση του κυπριακού λαού. Το κόμμα μας υποστηρίζει ολόψυχα αυτή τη δήλωση του Μακαριωτάτου και είναι έτοιμο να προσφέρει σε αυτόν κάθε βοήθεια για την επίτευξη αυτού του σκοπού...ότι χρειάζεται τώρα είναι η μελετημένη επεξεργασία προγράμματος δράσης για την επιτυχία όσων έχουν διακηρυχθεί..." εφημ. Χαραυγή, όργανο του ΑΚΕΛ 8/10/63

Παροξυσμός διεθνισμού καταμεσής των διακοινοτικών συγκρούσεων

...απευθύνουμε ξεχωριστή έκκληση στον ελληνικό πληθυσμό, να συσπειρώσει ακόμα πιο πολύ τις δυνάμεις του, να σφυρηλατήσει το αρραγές ενιαίο μέτωπο, στο οποίο να βρουν θέση όλοι αναιξαίρετα οι Ελληνες της Κυπρου, αφήνοντας κατα μέρος οποιεσδήποτε διαφορές πολιτικές, ιδεολογικές κ.α Αυτό αποτελεί σήμερα το πιο επείγον, το πιο άμεσο, το ύψιστο εθνικό, πατριωτικό καθήκον"...εφημ.Χαραυγή 5/12/63

Εθνικές συγκρούσεις και ταξική ειρήνη

"Λαμβάνοντας υπ' όψη τις επικρατούσες πολιτικές συνθήκες στον τόπο οι Συντεχνίες εργατών υπόδησης (ΠΕΟ και ΣΕΚ) απεφάσισαν να αναστείλουν αμέσως την απεργία στην υποδηματοποιία "ΜΠΑΤΑ". Οι δύο Συντεχνίες εξέδωσαν την ακόλουθη κοινή ανακοίνωση: Οι Συντεχνίες εργατών ένδυσης και υπόδησης εμελέτησαν την εξέλιξη της απεργίας στην υποδηματοποιία ΜΠΑΤΑ υπό το φως των πολιτικών εξελίξεων που σημειώθηκαν στην Κύπρο το τελευταίο 48ωρο και ομόφωνα απεφάσισαν ότι μέσα στις επικρατούσες συνθήκες η προσοχή του λαού πρέπει να είναι στραμμένη στο εθνικό μας πρόβλημα"...εφημ. Χαραυγή 24/12/63

"εφονεύθησαν 24 τρομοκράται στην Κοφινού"

πρωτοσέλιδο της εφημ. φιλελεύθερος 18/11/67

των ε/κ σχεδιασμών.
Η ανάπτυξη από τις αρχές του '80 της κυπριακής οικονομίας (σε αυτό βοήθησε η καταστροφή του Λιβάνου, η γενικότερη αποσταθεροποίηση στην περιοχή και η μεταφορά του οικονομικού κέντρου της μέσης ανατολής στη Λευκωσία) συμβαδίζει απόλυτα με το νέο εθνικό δόγμα. Η σταθερότητα, η ανάπτυξη, η ευμάρεια, η εξυπηρέτηση διεθνών αναγκών των "συμμάχων", θα αποτελέσουν ένα ισχυρό διαπραγματευτικό χαρτί στις διεθνείς απαιτήσεις του κυπριακού κράτους και ένα επιπλέον μέσο άμυνας και επίθεσης στον "καθυστερημένο" τουρκικό εθνικισμό. Ταυτόχρονα στο εσωτερικό πεδίο οποιαδήποτε άρθρωση ενός διαφορετικού λόγου, οποιαδήποτε απόπειρα (ακόμα και ενδοκυριαρχική) εκσυγχρονισμού των δομών και θεσμών της κυπριακής κοινωνίας προσκρούει στο τείχος των εθνικών προτεραιοτήτων. Ο εθνικισμός δεν χάνει τις "συγκοινωνούσες αντιλήψεις" του: πατριαρχία, κλειστές οικογενειακές δομές, επιβεβαίωση της εθνικής ταυτότητας μέσα από "αναχρονιστικούς" θεσμούς, ισχυρός ρόλος της φονταμενταλιστικής κυπριακής εκκλησίας κτλ. (χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το γεγονός ότι μέχρι πρόσφατα η ομοφυλοφιλία θεωρούταν ποινικό αδίκημα). Στην "ελεύθερη" και ευρωπαία πλέον Κύπρο συνεχίζουν να γεννιούνται και να πεθαίνουν με το στόμα και το μυαλό μπουκωμένα με εθνικές ταυτότητες και εθνικά οράματα.

η τουρκοκυπριακή πλευρά και το τουρκικό κράτος

Η Κύπρος αποτέλεσε για το τουρκικό κράτος (μαζί με το κουρδικό) την κορωνίδα των εθνικών του βλέψεων τα τελευταία 30 τουλάχιστον χρόνια και κεντρικό κομμάτι του ανταγωνισμού του με το αντίπαλο δέος στην περιοχή, του ελληνικού κράτους. Η τ/κ κοινότητα υπήρξε για το τουρκικό κατεστημένο μια πολύ χρήσιμη και διαχειρίσιμη μάζα. Ουσιαστικά εγκατελειμένη, αποτέλεσε έναν απλά πολεμικό βραχίονα του τούρκικου μιλιταρισμού. Το τούρκικο κράτος ούτε στο ελάχιστο δεν φρόντισε να απαλύνει τις δυσκολίες που επέφεραν στις ζωές των τ/κ οι διεθνείς κυρώσεις και τα εμπάργκο. Η απαξιωμένη μάζα ήταν εξάλλου και ένα διαπραγματευτικό χαρτί στις διπλωματικές κινήσεις της Άγκυρας, ενώ ο ντόπιος πληθυσμός βίωνε εντονότερα κάθε κλυδωνισμό, κάθε κρίση της ασταθούς μαμάς πατρίδας. Η μοίρα του βόρειου τομέα του νησιού και των κατοίκων του ήταν να αποτελούν ένα αεροπλανοφόρο για τις επεκτατικές βλέψεις των κυρίαρχων στρατηγών.
Οι σχέσεις της ΤΔΒΚ με την Τουρκία ήταν πάντα κάτι παραπάνω από στενές και άρχισαν να κλυδωνίζονται όταν άρχισε να οξύνεται η ενδοκυριαρχική κρίση στην "μεγάλη πατρίδα". Η σκιά του Ραουφ Ντενκτας πέφτει εδώ και 40 χρόνια πάνω στον τ/κ πληθυσμό. Η περιθωριοποίηση του πρόσφατα δεν είχε απλά να κάνει με τη γενικευμένη κοινωνική δυσαρέσκεια στο νησί, αλλά και με τους ελιγμούς του τούρκικου κράτους που εκμεταλλεύτηκε αυτήν την κατάσταση προκειμένου να επιτύχει το βασικό του σκοπό: αυτόν της διατήρησης των τουρκικών προνομίων σε μια ενδεχόμενη λύση. Ο Ντενκτας αποτελούσε μια αξιόπιστη αλλά και πολλές φορές φυγόκεντρη προσωπικότητα για το τούρκικο κράτος ενώ ταράλληλα η εικόνα του και η ιστορία του δεν θα μπορούσε να συνταιριάξει με το νέο τρόπο που θέλει να διεκδικήσει το τούρκικο κράτος. Η απομάκρυνσή του έχει περισσότερο ένα συμβολικό παρά έναν ουσιαστικό χαρακτήρα.

Ο αποπειρούμενος εκσυγχρονισμός του τούρκικου κράτους επέφερε τη σύγκρουση των παραδοσιακών δυνάμεων με τις νεοαναδυόμενες πολιτικές και οικονομικές ελίτ. Παρ'όλ'αυτά ο στρατός ποτέ δεν έπαψε να αποτελεί με τον όποιο τρόπο το βασικό κορμό για όλα τα επίπεδα του τούρκικου εθνικού προσδιορισμού. Και πέρα από οποιεσδήποτε ενδοκυριαρχικές κόντρες σε καμία στιγμή οι ανακολουθίες, τα πισωγυρίσματα, οι αντιφάσεις των δύο κυριαρχικών πόλων δεν έθιξαν τις εθνικές κατευθύνσεις αλλά έδωσαν νέες ποιότητες στο εθνικό περιεχόμενο.

Η προσήλωση στην ειρηνική διευθέτηση του κυπριακού, η ελληνοτουρκική προσέγγιση των τελευταίων χρόνων, δεν έχουν απλά να κάνουν με την χάραξη από την πλευρά του τουρκικού διευθυντηρίου μιας ευρωπαϊκής πλέον πορείας (που με τη σειρά της έχει φέρει μια κρίση συμφερόντων και νομής εξουσίας στην Τουρκία). Υπάρχουν αρκετές πιέσεις στο διεθνές πεδίο που απαιτούν την εξομάλυνση μιας ήδη ταραγμένης περιοχής και μια κίνηση προς την αντίθετη, περισσότερο θα απονομιμοποιούσε το τούρκικο και ελληνικό κράτος παρά θα ενίσχυε τις εκατέρωθεν διεκδικήσεις. Παρ' όλ' αυτά σε καμία περίπτωση δεν μπορεί ακόμα να ειδωθεί ότι τα δύο αντίπαλα κράτη αρχίζουν και αποκτούν μια ενιαία και συνεργατική σχέση στην ευρύτερη περιοχή. Κανένας ανταγωνισμός τόσων δεκαετιών δεν σβήνει σαν να μην υπήρξε ποτέ μέσα από δηλώσεις και χειραψίες "καλής θέλησης".

Η τουρκοκυπριακή κοινωνία υπήρξε σε γενικές γραμμές αδρανής έως αρνητική στις επιλογές του τουρκικού καθεστώτος μετά τη διχοτόμηση, χωρίς όμως ποτέ αυτό να δηλώνεται έμπρακτα. Κι αυτό όχι γιατί η εθνική προπαγάνδα δεν απέδωσε τα μέγιστα (ο μπαμπούλας του έλληνα συνεχίζει να υπάρχει ζωντανός), αλλά γιατί ήταν οφθαλμοφανής η περιθωριοποίηση τους από τους προστάτες τους. Ακόμα και οι έποικοι που ήρθαν για να νοθεύσουν ποσοστιαία τον ντόπιο πληθυσμό (και να αποτελέσουν διαπραγματευτικό χαρτί στις συνομιλίες που εδώ και 30 χρόνια διεξάγονται) μάλλον ανακάλυψαν την κοινή μοίρα με τους γηγενείς. Οι πρόσφατες αντιδράσεις της μεγάλης πλειοψηφίας των τ/κ ενόψει της ψήφισης του σχεδίου Ανάν, αποδεικνύει μια κόπωση της ίδιας της εθνικιστικής προπαγάνδας που δεν μπόρεσε να αποτελέσει τον συνδετικό ιστό με το καθεστώς Ντενκτάς. Ο κόσμος διαδήλωσε αυθόρμητα υπέρ της επανένωσης του νησιού, αλλά οι σχεδιασμοί του τουρκικού κράτους τους ενσωμάτωσαν στο νέο εθνικό όραμα: αυτό μιας ενωμένης Ευρώπης με μια ισχυρή Τουρκία.

το σχέδιο Αναν 5

Μέσα στο πλαίσιο που είχε διαμορφωθεί τα τελευταία τρία τουλάχιστον χρόνια, με τις προσπάθειες επαναπροσέγγισης Ελλάδας-Τουρκίας, είχε έρθει πλέον η ώρα για μια "ώριμη και αποφασιστική" διεθνή διευθέτηση του κυπριακού. Οι γεωστρατηγικές διευθετήσεις εξάλλου

στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων, της κεντρικής Ασίας και της Μέσης Ανατολής, οδηγούν τα διεθνή διευθυντήρια στο να δημιουργήσουν κλίμα εντονότερης πίεσης στους αντιμαχόμενους πόλους. Οι αλλαγές που έχουν συντελεστεί είναι αρκετές.
Η κυπριακή πλευρά σχεδόν αλαζονικά περιφέρει το χαρτί της ενταξιακής της πορείας στην ΕΕ και με σύμμαχο το ελληνικό κράτος περνά σε μια αντεπίθεση διεθνοποίησης του ζητήματος. Η ευρωπαϊκή πλέον νότια Κύπρος έστω και διχοτομημένη περνάει το κατώφλι του ευρωπαραδείσου, συγκυρία η οποία εκ των πραγμάτων θέτει το ζήτημα προς επίλυση στο ευρωπαϊκό διευθυντήριο. Δεν είναι απλά ζήτημα διαδικαστικό, για έναν τέτοιο υπερεθνικό οργανισμό να αφήνει εδαφικές εκκρεμότητες στην επικράτειά του, αλλά αποτελεί κομμάτι των ίδιων των δομών και των λειτουργιών του. Αυτές εξάλλου επικαλείται τόσο η κυπριακή όσο και η ελληνική πλευρά κι όχι κάποιο είδος εθνικού αλυτρωτισμού, σε μια διπλωματική διελκυνστίδα λεπτών χειρισμών.
Από την άλλη πλευρά, οι εθνικές προτεραιότητες του τούρκικου κράτους δείχνουν να αλλάζουν. Η ευρωπαϊκή ένταξη προϋποθέτει μια άρδην αλλαγή, έναν βίαιο εκσυγχρονισμό του καθεστώτος, τον παραμερισμό συγκεκριμένων επιλογών με τον ταυτόχρονο παραμερισμό των ίδιων του των φορέων: την ανεξέλεγκτη εξουσία των στρατηγών. Που ναι μεν αποτελούν "τον κύριο φορέα εκσυγχρονισμού" στην Τουρκία, (κατά τη δήλωση του τούρκου αρχηγού του ΓΕΣ) αλλά δεν παύουν να αποτελούν ένα ανάχωμα "παραδοσιακότητας" (όπως το αντιλαμβάνεται το ευρωενωσίτικο διευθυντήριο) που πρέπει να τροποποιηθεί. Οι αλλαγές δεν μπορούν να είναι γρήγορες, όχι μόνο εξαιτίας του οξυμένου ενδοκυριαρχικού ανταγωνισμού ανάμεσα στο στρατιωτικό και το πολιτικό κατεστημένο, αλλά και λόγω μιας ευρύτερης γεωπολιτικής εξίσωσης: το τούρκικο κράτος, ως έχει, με τους αναχρονισμούς και τις αντιφάσεις του, αποτελεί έναν ισχυρό προμαχώνα δυτικών συμφερόντων, έναν έμπιστο στρατηγικό φίλο, στο παγκόσμιο παιχνίδι που παίζεται στην κεντρική Ασία και τη μέση Ανατολή, ιδιαίτερα τώρα που ξεδιπλώνεται το νέο δόγμα της παγκόσμιας ασφάλειας. Οι λεπτές ισορροπίες απαιτούν εξίσου λεπτούς χειρισμούς από τα διευθυντήρια. Στο ζήτημα της Κύπρου (όπως και στο ζήτημα της συμμετοχής ή όχι του στρατού στον πόλεμο του Ιράκ) οι εσωτερικές αντιφάσεις πλήθυναν. Όλα όμως τα συστατικά μέρη του τουρκικού κράτους μπόρεσαν να αντιληφθούν τη νομοτελειακή σχέση των εθνικών οραμάτων και της ένταξης σε υπερεθνικούς οργανισμούς. Ούτως η άλλως αυτά δεν παύουν να ισχύουν, απλά αλλάζουν οι συνθήκες υπό τις οποίες μπορούν πλέον να πραγματωθούν.

Οι διαβουλεύσεις χρόνων κατέληξαν σε μια διεθνή παρέμβαση, με ένα σχέδιο υπό την αιγίδα του ΟΗΕ που έφερε όλες τις ανταγωνιστικές πλευρές στα όρια τους.

Η "ελεύθερη" Κύπρος, που μέχρι πριν την κατάθεση του σχεδίου αισθανόταν ισχυρότερη από ποτέ τόσο (μέσα σε έναν "παράδεισο" πολιτικής σταθερότητας) στο πολιτικό πεδίο όσο και στο διπλωματικό, αναγκάστηκε να αναδιπλωθεί, δείχνοντας "απειθαρχία". Στο εσωτερικό της η χασμωδική και ετερόκλητη προπαγάνδα για τα "εθνικά συμφέροντα" άρχισε να μορφοποιείται προς το τέλος σε μια κλασική εθνικιστική προπαγάνδα. Οι μόνοι που αντιτάχθηκαν στο όχι της κυπριακής κυβέρνησης ήταν κάποια εκσυγχρονιστικά κυριαρχικά κομμάτια που διέβλεπαν στο σχέδιο Αναν καλύτερους όρους αφαίμαξης του τ/κ πληθυσμού, κινούμενοι από την ανάγνωση των νέων διεθνών συνθηκών στη ευρύτερη περιοχή, αποστασιοποιημένοι αρκετά από τη γνώριμη εθνοπροπαγάνδα και συντασσόμενοι με ένα πλαίσιο σταθερότητας που θα απέδιδε τους καλύτερους καρπούς για τα ντόπια αφεντικά (χαρακτηριστικό πάντως της εθνικής χασμωδίας αποτέλεσε και η "διάσπαση" των θεσμικών οργάνων των ε/κ αφεντικών, στο εσωτερικό των οποίων επικράτησε τελικά η θέαση του σχεδίου από "εθνικής πλευράς"). Το αριστερό ΑΚΕΛ ανισορροπούσε στον άσφαιρο και ανιστόρητο "διεθνισμό" του, για να υποταχθεί στο τέλος σε ένα όχι, αναμασώντας τα περί "εθνικών οραμάτων", αντιλαμβανόμενο την αδυναμία του μπροστά σε αυτό που τόσα χρόνια και το ίδιο έτρεφε: την υστερία των εθνικών μύθων. Το ΑΚΕΛ συνεχίζει να αποτελεί βασικό πυλώνα του εθνοκρατισμού στο νησί. Η κυπριακή κοινωνία ουσιαστικά διαδήλωσε ένα "όχι" όπως θα διαδήλωνε και το ενδεχόμενο "ναι": ετεροκαθοριζόμενη, μπουκωμένη ψευτοδιλλήματα και κατασκευές που ανήκουν στα αφεντικά της.

Στην τουρκοκυπριακή πλευρά, ο αποκλεισμός δεκαετιών, οι συσσωρευμένες αντιθέσεις, ο επαναπροσανατολισμός του τούρκικου κράτους, η "κόπωση", ο ισχυρός αλλά άστοχος πλέον Ντενκτάς, η ανάγκη κάποιων κυριαρχικών κύκλων για ουσιαστική αλλαγή οδήγησαν σε μια αποδοχή του σχεδίου από το μεγαλύτερο κομμάτι της ντόπιας κοινωνίας, που βρήκε στην ενωμένη κύπρο το δικό της δρόμο σε έναν ψευδεπίγραφο παράδεισο. Η αυθόρμητη κίνηση του κόσμου πάντως, διόλου τυχαία, χρησιμοποιήθηκε από το τούρκικο καθεστώς (το ίδιο που τόσα χρόνια στερούσε κάθε άλλη δυνατότητα και επιλογή στην ντόπια κοινωνία) ως ισχυρό διαπραγματευτικό χαρτί, ως απόδειξη μιας γενικότερης "αλλαγής" που επιδιώκουν τα ευρωαφεντικά από την Αγκυρα. Οι πορείες για "ειρήνη και συνύπαρξη" όσο αντιφατικές κι αν ήταν, όσο κι αν σε πολύ μικρό βαθμό έπλητταν τον εθνικό κορμό, αφέθηκαν από τους όψιμους υπερασπιστές του νότιου τμήματος στην απαξίωση και την καχυποψία. Ακόμα κι όταν τα ελληνικά ΜΜΕ θριαμβολογούσαν για αυτές τις κινητοποιήσεις, τις διαύγαζαν μέσα από το πρίσμα ενός εθνοκεντρισμού, που επιβεβαιωνε τους κυρίαρχους ελληνικούς μύθους οι οποίοι στέριωσαν την ε/κ πολιτική από το 74 και μετά: καμία αναφορά στο παρελθόν και τις ε/κ βαναυσότητες που οδήγησαν στη διχοτόμηση και επιβεβαίωση ότι για κάθε κακό, για κάθε πισωγύρισμα, για κάθε μη λύση υπεύθυνος ήταν ο τούρκικος εθνικισμός. Ταυτόχρονα η ελληνική αριστερά (όταν δεν ανακάλυπτε την εξίσου ανιστόρητη βιωσιμότητα του σχεδίου Αναν) μέσα από το πρίσμα ενός γνωστού αντιιμπεριαλισμού που ανέκαμψε ταυτόχρονα με την εκ νέου επιθετικότητα των αμερικάνων πλανητικών μπάτσων, ανακάλυπτε στο "όχι" μια αντίσταση στους παγκόσμιους σχεδιασμούς και στο "ναι" μια εθελόδουλη υποταγή, μια συνεργεία στα ιμπεριαλιστικά σχέδια. Οι τουρκοκύπριοι "αδελφοί" αφέθηκαν για άλλη μια φορά στην αφάνεια και με το "ναι" τους έπαιξαν το παιχνίδι των κακών ιμπεριαλιστών. Πουθενά δεν υπήρξαν ως ξεχωριστή κοινότητα, με τη δικιά τους ιστορία και τις δικές τους αντιφάσεις και ουσιαστικά αντιμετωπίστηκαν με τον ίδιο τρόπο που τους θέλει και η Αγκυρα: μια πολεμική της προέκταση, μια μάζα που πρόθυμα ή αφελώς ενεργεί στους "ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς". Οπως ταυτόχρονα η οργισμένη αριστερά, πέρα από τα φληναφήματα περι αδελφοσύνης των λαών, συντάχθηκε και πανηγύρισε το ε/κ "όχι", μη μπορώντας να δεί πέρα από τον κοντόφθαλμο "αντιιμπεριαλιστικό αγώνα": το "απείθαρχο" όχι έπαιζε, θεσμίστηκε και αναπαράχθηκε πάνω στις επιλογές και τις ανάγκες του μεγαλύτερου κομματίου των ε/κ αφεντικών και πολύ περισσότερο πάνω στη ιδεολογική χαύνωση και συσκότιση της πραγματικής ιστορίας με την οποία τόσα χρόνια τρέφεται η ε/κ κοινωνία από τους ντόπιους κυρίαρχους.

Το ελληνικό και τούρκικο κράτος, κράτησαν τις ισορροπίες και την "ουδετερότητά" τους, ενώ παρασκηνιακά επεδίωκαν όσο τίποτα την τελική λύση μέσω του σχεδίου Ανάν, συμπλέοντας με τους ευρύτερους σχεδιασμούς στην περιοχή. Κι αυτό έγινε κυρίως για εσωτερικούς λόγους. Εδρεψαν τους καρπούς μια εθνοπροπαγάνδας που χρόνια καλλιέργησαν η οποία δεν μπορεί ξαφνικά να αποσυρθεί από το προσκήνιο: κάθε υποχώρηση θα σήμαινε εθνική προδοσία και ταυτόχρονα πολιτικό κόστος.

Το σχέδιο Αναν, ήρθε ουσιαστικά να θέσει ένα τέλος σε μια ιστορία αστάθειας στην περιοχή, που τόσα χρόνια μπορεί να ήταν σχετικά χειρίσιμη και αποδοτική, αλλά που όμως μέσα στη νέα παγκόσμια συγκυρία ήταν αντιλειτουργική και μπορούσε να γίνει προάγγελος αποσταθεροποίησης. Σε καμιά περίπτωση μια τέτοιου είδους περιφερειακή ένταση ανάμεσα σε δύο ισχυρούς (και συμμαχικούς πόλους σε διάφορους οργανισμούς) όπως η ελλάδα και η τουρκία, δεν θα μπορούσε παρά να είναι αναχρονιστική και ανάχωμα στην προσπάθεια εγκαθίδρυσης της "παγκόσμιας γαληνοτάτης δημοκρατίας".
Το περίφημο σχέδιο Ανάν ήρθε να επιβληθεί στις δύο κοινότητες με τους πιο αντιλειτουργικούς όρους. Πέρα του ότι συνέχιζε και προέκτεινε τη φιλοσοφία του διαχωρισμού των δύο κοινοτήτων (επαχθείς όροι για τους μικτούς γάμους, τις μετακινήσεις, την ελεύθερη διαβίωση σε οποιοδήποτε μέρος του νησιού, τους εποίκους και τις μετεγκαταστάσεις κτλ.) ήταν καταδικασμένο να αποτύχει. Το ζήτημα δεν είναι, ούτε ποτέ υπήρξε, να επιλέξουμε ανάμεσα σε ένα ναι ή όχι που θέτουν ντόπιοι και υπερεθνικοί ηγεμόνες, να υποταχθούμε στα ψευτοδιλλήματα που θέτει η αστική δημοκρατία. Η μόνη λύση -κι αυτό το λέει η ίδια η "κρυφή" ιστορία- μπορεί να δοθεί από αυτούς που πραγματικά πλήττονται από τους διαχωρισμούς, από αυτούς που βιώνουν τα κυριαρχικά σχέδια στο πετσί τους, χωρίς τις εξουσιαστικές διαμεσολαβήσεις. Πόσο περισσότερο σε αυτό το μέρος του κόσμου, που οι κοινές απαντήσεις ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση υπήρξαν -και πολύ πρόσφατα μάλιστα- πρίν θαφτούν καθολικά από τα εθνικά οράματα. Η κατάργηση των διαχωρισμών, των συνόρων προϋποθέτει την επίθεση στη δομή που τους γεννάει, την επίθεση στους ηγεμόνες.

ανολοκλήρωτες σημειώσεις ενός ανολοκλήρωτου πολέμου

αυτοκρατορικές εμμονές

Το αμερικάνικο κράτος ήδη έχει φτάσει στα στρατιωτικά του όρια σε σχέση με τον όγκο της "δουλειάς" που απαιτείται για την παγκόσμια ασφάλεια. Οι 150 χιλιάδες στρατιώτες στο Ιράκ εμποδίζουν την ευρύτερη χάραξη στρατηγικών ανά τον πλανήτη. Αυτός είναι εξάλλου και ένας άλλος σημαντικός λόγος που ακόμα και τα ίδια τα θερμοκέφαλα γεράκια της Ουάσιγκτων , οι κύριοι ενορχηστρωτές της επέμβασης αρχίζουν να αμφισβητούν τη φιλοσοφία της απόλυτης μονομέρειας που μέχρι στιγμής εφάρμοζαν. Το ότι το αμερικάνικο κράτος αναζητά όλο και εντονότερα τη διεθνή υποστήριξη και συνεργασία από τους συμμάχους του (χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν και οι πρόσφατες προσπάθειες εκμαίευσης της συγκατάθεσης του συμβουλίου ασφαλείας του ΟΗΕ αλλά και των συνδαιτυμόνων της συνδιάσκεψης των G8 στις ΗΠΑ) δεν έχει να κάνει με το έλλειμμα διεθνούς νομιμοποίησης των επιλογών του. Οι εικόνες από τις φυλακές του Αμπού Γκράημπ προκάλεσαν ένα βραχύβιο μπλοκάρισμα στο εσωτερικό της χώρας, ένα μούδιασμα εύκολα χειρίσιμο από τους μηχανισμούς προπαγάνδας. Αυτό που αποζητούν οι υπερατλαντικοί αυτοκράτορες είναι κατά πρώτον να σύρουν τους "λιπόψυχους" ευρωηγεμόνες σε μια διελκυνστίδα συγκεκριμένων στρατηγικών και φιλοσοφίας που οι ΗΠΑ θα έχουν το πάνω χέρι. Και δεύτερο, το να αποδεσμεύσουν στρατό για την επιβολή των όρων ασφάλειας ανά τον πλανήτη (πέρα από τη Μέση Ανατολή και την Κεντρική Ασία, η Αφρική κλειδώνεται από τα στρατιωτικά think tank των ΗΠΑ ως ο επόμενος στόχος των αστυνομικών επεμβάσεων, ως ένα κατεξοχήν μέρος γέννησης αποσταθεροποίησης και εν δυνάμει "τρομοκρατίας". Οι "evil men" ανακαλύπτονται σιγά σιγά από την πολεμική ανθρωπολογία των κυρίαρχων σαν μια ακόμα μυστηριώδη αφρικάνικη φυλή). Οι κραδασμοί της μονομέρειας τελικά, κορυφώνουν αντιφάσεις, προκαλούν ανασχέσεις στους ρυθμιστικούς κανόνες της "παγκόσμιας ισορροπίας" τόσο στο πολιτικό όσο και στο οικονομικό πεδίο που βραχυπρόθεσμα τουλάχιστον μπορούν να γίνουν αντιλειτουργικοί. Η "επανανακάλυψη" των διεθνών συμμαχιών ωστόσο δεν αποτελεί μονόδρομο. Η απαξίωση του ΝΑΤΟ ως "απαρχαιωμένου" μηχανισμού μετά την 11/9 εγκαινίασε νέους ενδοκυριαρχικούς κώδικες που ακόμα αναζητούν το σημείο επαφής με την νέα πραγματικότητα που παγκόσμια διαμορφώνεται.

Η επιθετική πολιτική των ΗΠΑ στους διαφωνούντες ευρωπαίους συμμάχους, συνεχίζει να υφίσταται, με χαρακτηριστικό παράδειγμα την απαγόρευση ευρω-επενδύσεων στο κατεχόμενο Ιράκ, παρ' όλ' αυτά γίνονται κινήσεις "καλής θέλησης" στην προοπτική μιας ευρύτερης συμφωνίας. Οσον αφορά τη στάση των ΗΠΑ στα αραβικά καθεστώτα της περιοχής καμιά μετατόπιση δεν φαίνεται να έχει υπάρξει. Η πάλαι ποτέ συμμαχία με τη Σαουδική Αραβία συνεχίζει να περνά μια μεγάλη κρίση που εκφράζεται και με την πετρελαϊκή πολιτική των μοναρχών, που ασκούν τις δικές τους πιέσεις ανοίγοντας και κλείνοντας τις βαλβίδες της παραγωγής πετρελαίου, προσπαθώντας να κρατήσουν τα γεωπολιτικά τους προνόμια. Ολοι γνωρίζουν πως αυτή τη φορά οι ΗΠΑ ήρθαν για να μείνουν…

Στο εσωτερικό της αυτοκρατορίας, χαρακτηριστικό της νέας εποχής που χάραξαν οι σταυροφορίες (και του ακολουθούμενου χάους που αυτές φέρνουν) είναι και η συζήτηση που άρχισε να γίνεται για την επαναφορά του στρατού των κληρωτών, που σταμάτησε να λειτουργεί μετά τον πόλεμο του Βιετνάμ. Η πολεμική ορμή των αμερικάνικων επιλογών, πέρα από τις αντιθέσεις που έχει επιφέρειανάμεσα στα κυριαρχικά μπλοκ και συμφέροντα, σε καμία περίπτωση δεν έχει αμφισβητηθεί στο ελάχιστο. Εν όψει μάλιστα εκλογών, αυτό που ζητιέται από τους "ειρηνοποιούς" των Δημοκρατικών, είναι απλά μια ορθολογικότερη διαχείριση αυτής της ορμής. Απλά τα γεράκια πρέπει να πάψουν να είναι κοντόφθαλμα.

Το ορόσημο της 30 Ιούνη, της ημέρας δηλαδή που η εξουσία του Ιράκ περνάει σε ντόπια χέρια και οι μοντέρνοι αποικιοκράτες περιορίζονται σε ρόλο τοποτηρητή, θα μπορούσε να είναι ένα ακόμη ανέκδοτο αν δεν μύριζε τόσο αίμα και ταπείνωση. Η αισθητική των αποικιοκρατών ήταν πάντα δεμένη με αυτό. Κι όμως η ιστορία του νέου Ιράκ ξαναγράφεται όλο και πιο δύσκολα από τους ειρηνοποιούς καθώς βρίσκονται στο μέσο μιας ευρύτερης αναδιάταξης, στην κορύφωση των αντιφάσεων που γέννησε η "αντιτρομοκρατική σταυροφορία" για τους ίδιους τους εμπνευστές της, στην απεμπόληση και επαναχάραξη παλιών και νέων συμμαχιών, στους κραδασμούς στο "αρραγές" μέτωπο των δυτικών δημοκρατιών που ακόμα ψάχνουν τις κοινές συνισταμένες μιας κοινής δράσης. Και ταυτόχρονα η "ανέλπιστη" αντίσταση μεγάλων κομματιών της ιρακινής κοινωνίας αφήνει με τον τρόπο της ανοιχτό το ζήτημα της αναποτελεσματικότητας οποιωνδήποτε σχεδιασμών. Η "ασφάλεια" στο Ιράκ κοστίζει πολύ περισσότερα βαρέλια πετρέλαιο από αυτά που πλιατσικολογούνται.

η ευρώπη σε αναζήτηση ιδρυτικού μύθου

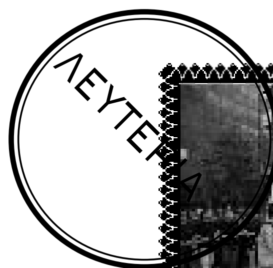
Μ' αυτές τις λέξεις συνόψισε την αγωνία του ο πρόεδρος της Ευρ. Επιτροπής Ρομάνο Πρόντι αναφορικά με το μέλλον της διευρυμένης πλέον ΕΕ. Ενας νέος ιδρυτικός μύθος στο πεδίο που αφορά τη χάραξη πολιτικών εκτός συνόρων, αφού τα φυγόκεντρα συμφέροντα, οι αντικρουόμενες θεάσεις, η ανικανότητα συναπόφασης και κυρίως δράσης έχουν καταστήσει την ΕΕ παρακολουθητή των εξελίξεων που χαράζει το δόγμα της παγκόσμιας ασφάλειας. Το δυναμικό κομμάτι του ευρωπαϊκού διευθυντηρίου -ο περίφημος γαλλογερμανικός άξονας- θέτει τις βάσεις του τέλους της λιποψυχίας και της ανικανότητας. Τα ευρωσυμφέροντα πρέπει να ανακαλυφθούν και να αποδώσουν στη βάση μιας επιθετικής και πολεμικής κατεύθυνσης του ευρωπαϊκού σχηματισμού. Οι καθυστερήσεις στον τομέα του ευρωστρατού και της ενιαίας εξωτερικής πολιτικής, το αλληθώρισμα στην αγκαλιά της μεγάλης αμερικής μόνο διαλυτικά μπορούν να είναι για το μεγάλο ευρωπαϊκό στοίχημα των ηγεμόνων. Παρ' όλ' αυτά η κρίση στο πεδίο της χάραξης κοινης πολιτικής φαίνεται να μην λήγει αφού οι αντιφάσεις που προέκυψαν και κορυφώθηκαν με την επέμβαση των ΗΠΑ στο Ιράκ, συνεχίζουν να κλονίζουν το οικοδόμημα. Για άλλη μια φορά, κι όσο περνάει ο καιρός ακόμα ισχυρότερα, επανέρχεται η ανάγκη για να δωθεί τέλος στον "παλιμπαιδισμό" της Ευρώπης. Η ΕΕ διεκδικεί το δικό της ποσοστό αίματος στον πλανήτη. Και το Ιράκ αποτελεί μια καλή ευκαιρία… Σ' αυτό στηρίζεται και μια μικρή μετατόπιση των ευρωπαίων ηγεμόνων όσο αφορά τη στάση τους και την κριτική συγκατάθεσή τους στο νέο σχέδιο για το μέλλον στο Ιράκ που ψηφίστηκε από το συμβούλιο ασφαλείας του ΟΗΕ. Τη επαναπροσέγγιση με την καλή σύμμαχο Αμερική, χάραξε η ανάγνωση της de facto επικράτησης της αμερικάνικης δύναμης. Ο ρεαλισμός προϋποθέτει "σώφρονες" ελιγμούς. Αυτό που μένει σαν κενό είναι ο τρόπος με τον οποίο η ΕΕ θα κρατήσει την ταυτότητα του "ειρηνοποιού", της "ήρεμης δύναμης", στον αντίποδα της αμερικάνικης μανίας, κρύβοντας επιμελώς τις δομικές της αδυναμίες. Η κριτική στην αμερικάνικη επιθετικότητα, δεν έχει να κάνει με την αναίρεση του νεόκοπου δόγματος της ασφάλειας (κάτι τέτοιο φαίνεται ξεκάθαρα και στην ψήφιση του νέου ευρωτρομονόμου), αλλά με την "έλλειψη διεθνισμού" που διακατέχει τις ΗΠΑ (μια θέση που διατύπωσε πρόσφατα ο πρωην επιτετραμένος των ΗΠΑ στη Βοσνία, Ρ. Χόλμπρουκ, και εκφράζει απόλυτα τους ευρωπαίους ηγεμόνες).

Ο "ιδρυτικός μύθος" της διευρυμένης ΕΕ όμως στρέφεται εξίσου στο εσωτερικό της. Οι εγκέφαλοι των Βρυξελών έχουν ήδη διαγνώσει την περιρέουσα δυσαρέσκεια των πολιτών τους και την έλλειψη πλέον νομιμοποίησης των επιλογών τους εντός των συνόρων. Η ελλειματική και ετερόκλητη ευρωπαϊκή ταυτότητα απαιτεί μια εκ νέου ανασυγκρότηση στο εσωτερικό των συνόρων, αφού αποτελεί ένα επιπλέον ανάχωμα στον εκτός συνόρων αιματηρό σχεδιασμό.

...

οι πραγματικοί επιθεωρητές και τα υψηλόβαθμα στελέχη της αστυνομίας σε τίποτα **δεν μοιάζουν με τους ήρωες** της νουάρ λογοτεχνίας. Οι τελευταίοι ακόμα και σαν απεχθείς **υπερασπιστές της νομιμότητας έχουν** τουλάχιστον να επιδείξουν και ένα είδος ευφυΐας στον τρόπο **με τον οποίο επιλύουν τα μυστήρια και** τις πολύπλοκες υποθέσεις. Αντιθέτως οι ευρωενωσίτες **Πουαρό της δίωξης πολιτικού εγκλήματος** έχουν έτοιμες τις λύσεις και ψάχνουν για μυστήρια, **έχουν προκατασκευασμένες λίστες ενόχων** και αναζητούν εγκλήματα. Η "χοντροκοπιά" των **μεθόδων και των σεναρίων της ευρω-**αστυνομίας **συντονίζεται με -αλλά και προκύπτει από-** την κατα**σταλτική πολιτική της Ε.Ε. Μια πολιτική που** στοχεύει **στην αφομοίωση και στον έλεγχο των** κοινωνικών **κινημάτων και στον αφανισμό** των πιο **αδιάλλακτων από αυτά. Στην εποχή του** "με τη **Δημοκρατία ή με την Τρομοκρατία" το** να **δηλώνει έμπρακτα κανείς εχθρός** του **κράτους τον κατατάσσει αυτό** μόνο **στους "ύποπτους** και στα ανεξέλεγκτα στοιχεία" του συστήματος Σενγκεν... κάπως έτσι κατασκευάζονται τα σύγχρονα ιδιώνυμα, κάπως έτσι προκύπτει και το μεσογειακό...

αναρχικό "τρίγωνο των βερμούδων"

':

Τα τελευταία χρόνια, παράλληλα με τις συνδιασκέψεις κορυφής και τα διεθνή ραντεβού αντίστασης, αναπτύσσεται και ένα είδος ζωντανού διαλόγου και άτυπης δικτύωσης-συνεργασίας μεταξύ ριζοσπαστικών, αναρχικών ομάδων και ατόμων που συμμετέχουν ενεργά στο κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης. Κάτι το απολύτως λογικό εφόσον στόχος των ανοιχτών διαδικασιών του κινήματος -πέρα από την αυτοοργάνωση της άμεσης δράσης- είναι και η επαφή μεταξύ των συντρόφων, η γνωριμία και η ανταλλαγή εμπειριών και τρόπων αντίστασης, η εξάπλωση των απελευθερωτικών προταγμάτων και της αλληλεγγύης. Στο νέο κοινωνικό-πολιτικό περιβάλλον που διαμορφώνει η λεγόμενη παγκοσμιοποίηση εύλογα λοιπόν πολλαπλασιάζονται και οι επαφές μεταξύ των αντιστεκόμενων, όπου και όταν αυτό είναι εφικτό οι απειθάρχητοι χωρικοί στήνουν τις δικές τους κοινότητες στο πλανητικό χωριό.

Στην διαλεκτική εξέλιξη των "αντι-συνόδων" η περίπτωση της Γένοβα υπήρξε καθοριστική. Εξαιτίας κυρίως του μεγάλου όγκου των διαδηλωτών από πολλές διαφορετικές ευρωπαϊκές χώρες και πολιτικές τάσεις, αλλά και των πολιτικών σχεδιασμών αφομοίωσης και καταστολής από την πλευρά της εξουσίας. Ευθύς εξαρχής άλλωστε η αναρχική εξεγερτική οπτική βρέθηκε στο στόχαστρο τόσο της χειραγώγησης (που φρόντισε καταρχήν να διαχωρίσει τους διαδηλωτές σε "βίαιους" και "μη βίαιους") και της καταστολής (με τις γνωστές συνέπειες της έως και την δολοφονία του αναρχικού Κάρλος Τζουλιάνι).

Με αρχικό εμπνευστή την Ιταλική αστυνομία και κατόπιν με συνήγορο την 11η Σεπτέμβρη και την παγκοσμιοποιημένη επιλογή της κυριαρχίας για επίταση του πολέμου ενάντια στον εσωτερικό εχθρό της (βλ. ευρωτρομονόμο, αστυνομική και δικαστική συνεργασία, ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης κ.ο.κ.) εφευρέθηκε το θεώρημα του "αναρχικού τρομοκρατικού τριγώνου". Σύμφωνα με το οποίο αναρχικές ομάδες από Ιταλία, Ισπανία και Ελλάδα συνασπίζονται με τρόπο συνωμοτικό και οργανώνονται στην προοπτική της ένοπλης δράσης. Ένα σενάριο αστυνομικής φαντασίας που αποσκοπεί στην προληπτική καταστολή και την ποινικοποίηση ριζοσπαστικών κοινωνικών ομάδων, παραβλέποντας πως όταν αναρχικοί επιλέγουν να χρησιμοποιήσουν βίαια μέσα το κάνουν στα πλαίσια ενός αγώνα και όχι σαν μηχανισμός όπως θα βόλευε την κυριαρχία.

Στην Ιταλία μετά τα γεγονότα της Γένοβα ακολούθησε πογκρόμ ενάντια σε αναρχικούς, αυτόνομους και καταλήψεις, κάτι αντίστοιχο (σε χαμηλότερη όμως κλίμακα) συνέβη και στην Ισπανία, ενώ την ίδια περίοδο στην Ελλάδα κάτω από το πρόσχημα της "μεσογειακής αναρχικής τρομοκρατίας" έγιναν εισβολές της αντιτρομοκρατικής σε σπίτια συντρόφων.

Είναι και ιστορικά αποδεδειγμένο πλέον ότι αυτά τα αστυνομικά προσχήματα ποτέ δεν επιβεβαιώθηκαν και ότι στόχος τους ήταν -και παραμένει ακόμα- η αναχαίτιση των κοινωνικών ανατρεπτικών λογικών που γέννησαν και εμπότισαν το κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης αλλά και τις τοπικές αντιστάσεις. Είναι και πάγια τακτική των αρχών επίσης το να κρατούν στο συρτάρι τα σενάρια τους μέχρι να έρθει και ο κατάλληλος καιρός των γυρισμάτων.

':

Στην αντισύνοδο της Θεσσαλονίκης τον περσινό Ιούνη η τριγωνομετρική παραφιλολογία εμφανίζεται ξανά στις απόπειρες συκοφάντησης και ελέγχου του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος. Και παίρνει διαστάσεις, ειδικά μετά τις οδομαχίες του black block με τις δυνάμεις κατοχής στο κέντρο της πόλης, στον τρόπο που αντιμετωπίζονται οι συλληφθέντες, τόσο από τις αστυνομικές και δικαστικές αρχές όσο και από τα κόμματα και τα Μ.Μ.Ε.

Ιδιαίτερα οι δύο ισπανικής καταγωγής συλληφθέντες επωμίζονται μέσω του τύπου και τους ανάλογους ρόλους. Ο ένας μάλιστα, σύμφωνα πάντα με τις σκηνοθετικές οδηγίες των μπάτσων, φέρεται και ως "έμπειρος Βάσκος αναρχικός, ηγετική φυσιογνωμία τους διεθνούς κινήματος", οδηγείται στην εισαγγελία με πλημμελήματα και φεύγει από κει ως προφυλακιστέος με κακουργηματικού τύπου κατηγορίες! Ενώ οι ισπανικές αρχές έχοντας ξεσκονίσει τα σενάρια τους και έχοντας εμπεδώσει τα αποτελέσματα της διεθνούς αστυνομικής συνεργασίας παρακολουθούν στενά την υπόθεση και υποδέχονται με υπερβάλλον ζήλο τους αναρχικούς που επιστρέφουν από την Ελλάδα. Κάποιοι από τους εκεί συντρόφους κρύβονται προσωρινά μέχρι να κοπάσει η καταιγίδα.

Τον Σεπτέμβρη του 2003 ξεκινά η απεργία πείνας των 7 κρατούμενων για τα γεγονότα αντίστασης στη σύνοδο των ευρωπαίων ηγετών στη Θεσσαλονίκη. Μια απεργία που πυροδοτεί κλιμακωτά ένα μαζικό κίνημα αλληλεγγύης που χρησιμοποιεί την διεθνή εμπειρία και τις επαφές του για να ξεδιπλωθεί σε ολόκληρη σχεδόν την Ευρώπη. Και που -σε πείσμα της επίπεδης λογικής των αρχών- ξεπερνά τα στενά όρια του "μεσογειακού τριγώνου" και πετά στον κάλαθο των αχρήστων τα περί τρομοκρατών συνωμοσιολογικά σενάρια των λαγωνικών της ευρωαστυνομίας. Η αλληλέγγυα κοινωνική δράση αναρχικών και αντιεξουσιαστών μπλοκάρει τους πολιτικούς σχεδιασμούς της κυριαρχίας και συνεισφέρει στην απελευθέρωση των κρατούμενων συντρόφων, κατακτώντας ταυτόχρονα μια πολύτιμη εμπειρία αγώνα και διευρύνοντας την συντροφικότητα και την αλληλεγγύη πέρα από τα σύνορα.

':

Κάθε κοινωνία έχει την μοναδική της ιστορία, τους δικούς της ιδιαίτερους κώδικες και τρόπους αντίστασης, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της. Τον κοινωνικό ανταγωνισμό στην ισπανική επικράτεια επηρεάζουν πολύ και διαφορετικοί παράγοντες και κινήματα όπως π.χ. το -ένοπλο- εθνικοαπελευθερωτικό των Βάσκων αυτονομιστών

"...το λεγόμενο Μεσογειακό Αναρχικό Τρίγωνο, που περιλαμβάνει την Ελλάδα, την Ιταλία και την Ισπανία ...η έκταση του κινήματος είναι ευρύτερη, όπως φάνηκε από τον αριθμό των αλλοδαπών που συνελήφθησαν τον Ιούνιο στη Θεσσαλονίκη. Τα τελευταία χρόνια, το αναρχικό κίνημα παγκοσμίως υπήρξε αυξανόμενα δραστήριο, κινητοποιούμενο από προτάγματα όπως "Αντιπαγκοσμιοποίηση, αντικαπιταλισμός και αντι-ιμπεριαλισμός". Ακροαριστεροί αναρχικοί "ταξιδεύουν" και πραγματοποιούν όλο και βιαιότερες διαδηλώσεις κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων κατά της παγκοσμιοποίησης, προκαλώντας τις μεγαλύτερες δυνατές ταραχές στις διεθνείς συνόδους. Το επόμενο φυσικό βήμα για αυτούς τους εξτρεμιστές θα μπορούσε να είναι η μετακίνηση από τον αναρχικό ακτιβισμό και τον εξτρεμισμό στην αναρχική τρομοκρατία..."

EUROPOL: ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ -Χάγη, 3 Δεκέμβρη 2003

το εργατικό-συνδικαλιστικό και το πολύμορφο αντιεξου -σιαστικό κίνημα.

Στην Ισπανία με τους 500 και πλέον πολιτικούς κρατούμενους, το σωφρονιστικό σύστημα FIES (Εσωτερικό Μητρώο Ειδικής Παρακολούθησης), τα ειδικά αντιτρομοκρατικά δικαστήρια και την ισχυρή δικαστική εξουσία, το αστυνομικό αξίωμα περί "αναρχικού τρομοκρατικού τριγώνου στη με-σόγειο" ήρθε να ενισχύσει το πατροπαράδοτο -από την εποχή του Φρανκισμού- αντιαναρχικό μένος των αρχών και να εξισώσει την αναρχική δράση με αυτή της Ε.Τ.Α. και της -αριστερίστικης ένοπλης ομάδας- GRAPO.

Σε αυτές τις συνθήκες είναι φυσικό επόμενο να δραστηριοποιούνται πολλές και διαφορετικές ομάδες και οργανώσεις για το ζήτημα των φυλακών και των κρατουμένων. Πρόκειται και για ένα μόνιμο πεδίο δράσης των αναρχικών που διεκδικούν την κατάργηση των φυλακών και την απελευθέρωση όλων των φυλακισμένων. Ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός χώρος έχει "ανοιχτούς λογαριασμούς" με την αστυνομία και τα τελευταία χρόνια έχουν γίνει πολλές επιδρομές σε κατειλημμένους χώρους και κοινωνικά κέντρα, με τις αντίστοιχες φυσικά συνέπειες και συλλήψεις.

Αιχμή του αγώνα αλληλεγγύης των ισπανών συντρόφων αποτελούν οι υποθέσεις των "τεσσάρων της Βαλένθια" και των "έξι της Βαρκελώνης", επτά από τους οποίους βρίσκονται προφυλακισμένοι σε ειδικό καθεστώς κράτησης βάσει του αντιτρομοκρατικού νόμου. Και οι δύο αυτές υποθέσεις παρουσιάστηκαν από τις αρχές σαν μέρος του "μεσογειακού αναρχικού τρομοκρατικού τριγώνου". Οι αναρχικοί της Ισπανίας προσανατολίζονται και στην διεθνοποίηση της αλληλεγγύης, τον Μάρτη πραγματοποιήθηκε διεθνής εκδήλωση-πορεία στην Βαρκελώνη ενώ αντίστοιχη εκδήλωση προετοιμάζεται για τον Αύγουστο στο Μπούργκος. Πέρα από τις επιμέρους δράσεις πρωτοβουλιών και ομάδων στις διάφορες πόλεις της Ιβηρικής λειτουργεί και ένα πανισπανικό συντονιστικό σχήμα αλληλεγγύης. Ακολουθεί το ιστορικό των υποθέσεων, βασισμένο σε πληροφορίες από εφημερίδες, ιστοσελίδες αντιπληροφόρησης και προφορικές μαρτυρίες συντρόφων.

Στις 7 Ιουλίου 2003 συλλαμβάνονται στη Βαλένθια 2 αναρχικοί, ο Eduardo (20 χρονών) και η Amanda (26), κατηγορούμενοι για αποστολή πακέτου βόμβας, που προκάλεσε τον τραυματισμό ενός εργαζόμενου του ταχυδρομείου στις 25 Απρίλη και σύμφωνα με τα ΜΜΕ προοριζόταν για μια ναζιστική ομάδα. Παράλληλα τους καταλογίζονται και διάφορα σαμποτάζ σε κατασκευαστικά έργα, τράπεζες, πολυεθνικές εταιρίες, όλες σχεδόν οι ανάλογες ενέργειες που έγιναν τους τελευταίους μήνες στην πόλη. Ο τοπικός τύπος κάνει λόγο για " παράνομη εξτρεμιστική αναρχική ομάδα σχετιζόμενη με το ελευθεριακό αθήναιο του Cabanyal και το εκκενωμένο κοινωνικό κέντρο Malas Pulgas" και προβλέπει νέες συλλήψεις. Σύμφωνα με το ελευθεριακό site αντιπληροφόρησης www.alasbarricadas.org : "το σενάριο είναι για μια ακόμη φορά το ίδιο, η αστυνομία εφευρίσκει μια αναρχική ομάδα με σκοπό να αποδώσει ευθύνες για όλες τις υποθέσεις που έχει προς διαλεύκανση".

Οι δυο σύντροφοι διατηρούσαν σχέσεις με τους 4 αναρχικούς που συνελήφθησαν τον περασμένο χρόνο (Οκτώβρης 2002) στην ίδια πόλη και παρέμειναν για αρκετούς μήνες στην φυλακή με την κατηγορία της "παράνομης τρομοκρατικής οργάνωσης με αναρχικές ιδέες, με τάσεις υποστήριξης της βίαιης δράσης και των σαμποτάζ" και "για επαφές με τη GRAPO, το BATASUNA, καθώς επίσης και με τους Ιταλούς (φυλακισμένους από το 1996) αναρχικούς Λαβάτζα και Γκίλμπερτ". Επίσης σύμφωνα με τις αρχές επιβαρυντικό στοιχείο για τον Eduardo υπήρξε και η συμμετοχή του στην αντισύνοδο της Θεσσαλονίκης και η μέσω Ιταλίας επιστροφή του στην Ισπανία. Η Amanda είναι μέλος του "αναρχικού μαύρου σταυρού" της Βαλένθια.

Την επόμενη της σύλληψης των δύο συντρόφων (8/7/03) συλλαμβάνονται και ανακρίνονται για την ίδια υπόθεση δύο ακόμα αναρχικοί στα προάστια της Βαλένθια. Ο αναρχοσυνδικαλιστής αγωνιστής Miguel Angel απελευθερώνεται την επομένη ενώ ο τέταρτος της υπόθεσης λίγο καιρό αργότερα. Ωστόσο και οι τέσσερις εξακολουθούν διώκονται με βάση τον αντιτρομοκρατικό νόμο.

Σήμερα, ένα χρόνο μετά και ενώ από τον περασμένο Μάρτη οι περί "τρομοκρατικής ομάδας" κατηγορίες έχουν καταρρεύσει (λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων νομικά η υπόθεση δεν αφορά ειδικό - αντιτρομοκρατικό- δικαστήριο και οι κατηγορίες περιορίζονται σε απλές υλικές ζημιές, καταστροφές ξένης ιδιοκτησίας κ.λ.π.) η εκδίκαση της υπόθεσης δεν έχει ολοκληρωθεί και οι δύο σύντροφοι παραμένουν έγκλειστοι σε ειδικό καθεστώς κράτησης (FIES).

Τα ξημερώματα της 16ης Σεπτέμβρη 2003, η Guardia Civil (πολιτοφυλακή, στρατιωτικό σώμα ειδικευμένο σε αστυνομικές επεμβάσεις) **συλλαμβάνει 6 αναρχικούς στη Βαρκελώνη** με τη γενική κατηγορία της "συμμετοχής σε παράνομη αναρχική ριζοσπαστική ομάδα".

Σύμφωνα με το Ισπανικό Υπουργείο Εσωτερικών οι συλληφθέντες αποτελούν "μια παράνομη αναρχική ομάδα" που συνδέεται με ένα παγιδευμένο δέμα που στάλθηκε στην ελληνική πρεσβεία στη Μαδρίτη, το οποίο εξουδετερώθηκε από την αστυνομία, καθώς επίσης και με ενέργειες σαμποτάζ (ενάντια σε Τράπεζες, σ' ένα ελληνικό εστιατόριο, σε ηλεκτροπαραγωγικούς σταθμούς και σε αντιπροσωπία αυτοκινήτων) που η αστυνομία περιγράφει ως "τρομοκρατία πόλεων". Σύμφωνα με την εκδοχή αυτή, η αποστολή του παγιδευμένου δέματος ήταν ενέργεια διαμαρτυρίας για την καταστολή στην οποία επιδόθηκε η ελληνική αστυνομία στη διάρκεια της ευρωσυνόδου της Θεσσαλονίκης καθώς επίσης επειδή δύο ισπανοί αναρχικοί κρατούνται στην Ελλάδα. Κατηγορούνται επίσης για οπλοκατοχή και κάποιοι απ' αυτούς για "Συνωμοσία με σκοπό τη δολοφονία" (ενός γνωστού δεξιού δημοσιογράφου και ενός καταλανού πολιτικού) και επιπλέον για ληστεία τράπεζας.

Οι αναρχικοί που συνελήφθησαν είναι: η Carolina Forne Roig, ο Rafael Tomas Gaspar, ο Joaquin Garces Villacampa, ο Igor Quevedo Aragay, ο Teodoro Hernandez Martinez και ο Roger Gras Pacheco. Σύμφωνα με τον ισπανικό τύπο, σε 2 από τα 4 διαμερίσματα που έγινε εισβολή της αστυνομίας βρέθηκαν εκρηκτικά και δύο όπλα. Οι συλληφθέντες οδηγήθηκαν εν είδει απαγωγής στο Εθνικό Δικαστήριο της Μαδρίτης (ειδικό δικαστήριο για υποθέσεις τρομοκρατίας) και στις 21/9 ο δικαστής Guillermo Ruiz Polanco (γνωστός για την αντιαναρχική του δράση) διέταξε την προφυλάκιση των 5, οι οποίοι και οδηγήθηκαν σε πτέρυγες του ειδικού καθεστώτος κράτησης FIES. Μ.Μ.Ε. και αστυνομία οργίασαν για την τεράστια αντιτρομοκρατική τους επιτυχία, ο περιβόητος φασίστας δικαστής Garzon επιλήφθηκε προσωπικά της υπόθεσης και πήρε καταθέσεις από τους συλληφθέντες.

Το μακρύ χέρι του νόμου κατά την πάγια τακτική του ξεκίνησε την χαρτοκοπτική συνενώνοντας στοιχεία, εικασίες και εκκρεμότητες, σκηνοθετώντας ρόλους και γεγονότα. Οι κατηγορίες που απαγγέλθηκαν αντιστοιχούν σε πολύχρονες φυλακίσεις και είναι διαφορετικές για τον καθένα εκτός της "συμμετοχής σε τρομοκρατική οργάνωση" που είναι κοινή. Μόνο ο T. Hernandez αφέθηκε προσωρινά ελεύθερος, με ελαφρές κατηγορίες για συμμετοχή σε επεισόδια. Και από τους προφυλακισμένους ο Roger G. P. βρίσκεται σε κάπως καλύτερη μοίρα με τρία κακουργήματα περί "βίας στους δρόμους". Τέλος για την ίδια υπόθεση εκκρεμεί διεθνές ένταλμα σύλληψης για τον Inaki Inigo, έναν αναρχικό από το Μπούργκος, και σύμφωνα με το κατηγορητήριο ο νεαρός αυτός φυγάς μαζί με τον Joaquin G. V. ήταν οι αποστολείς του παγιδευμένου δέματος στην ελληνική πρεσβεία.

Όλοι οι συλληφθέντες αρνούνται τις κατηγορίες και κάνουν λόγο για διώξεις φρονηματικού τύπου και εκδικητικότητα των αρχών. Ο Joaquin G. Villacampa, σύμφωνα με δικαστές και δημοσιογράφους, φέρεται να είναι ο μοναδικός που αποδέχεται τις κατηγορίες. Είναι σημαντικό να σημειώσουμε ότι πρόκειται για έναν αναρχικό 43 ετών, με πλούσια πολιτική δράση ενάντια στον εγκλεισμό, που έχει εκτίσει 18 χρόνια φυλακή και ο οποίος είχε πρόσφατα αποδράσει. Και που κατά τον Υπουργείο Εσωτερικών και τα μέσα ενημέρωσης πρόκειται για τον "εγκέφαλο" της "τρομοκρατικής ομάδας".

συνέχεια στην σελ. 28

μια συνέντευξη για πρόσληψη [στα Ster Cinemas]

(Η υποψήφια φτάνει στις "εγκαταστάσεις" των πολυκινηματογράφων: μηχανήματα, μπουλντόζες, εργάτες, ένα τεράστιο εργοτάξιο. Απευθύνεται σε έναν από τους εργάτες μήπως και γνωρίζει πού γίνονται οι συνεντεύξεις, της δείχνει ένα κίτρινο κοντέινερ στο βάθος, προχωράει μέσα από το εργοτάξιο, μπαίνει στα γραφεία και απευθύνεται σε κάποιον υπάλληλο της εταιρείας που προθυμοποιείται να την εξυπηρετήσει)

- Καλημέρα. Ήρθα για την αγγελία που είδα δημοσιευμένη στην εφημερίδα. Εδώ γίνονται οι συνεντεύξεις;
- Βιογραφικό έχετε μαζί σας;
- Ναι.
- Φωτογραφία μαζί με το βιογραφικό;
- Ναι.
- Πώς λέγεστε;
- Μαρία Α.
- Ελάτε μαζί μου κυρία Α.

(Ο υπάλληλος συνεννοείται με την υπεύθυνη προσωπικού και αποσύρεται. Τον λόγο παίρνει η υπεύθυνη για το προσωπικό)

- Γεια σας, κυρία Α. Ονομάζομαι Παυλίνα Τ. Μπορώ να έχω το βιογραφικό σας;
- Φυσικά. Ορίστε!
- Καθίστε, παρακαλώ. Έχετε την καλοσύνη να περιμένετε για λίγο;
- Ασφαλώς.

(Η υπεύθυνη τακτοποιεί το βιογραφικό σημείωμα σε ένα φάκελο, αφού συρράψει πάνω του τη φωτογραφία της υποψήφιας και βγαίνει από το γραφείο. Η υποψήφια μένει μόνη μέσα στο γραφείο όπου μπαινοβγαίνουν παράλληλα διάφοροι άλλοι εργαζόμενοι. Σε λίγα λεπτά η υπεύθυνη για το προσωπικό επιστρέφει συνοδευόμενη από έναν κουστουμαρισμένο κύριο)

- Να σας γνωρίσω τον κύριο Ι. Είναι διευθύνων στέλεχος *(ή τάδε υπεύθυνος)* της εταιρείας μας. *(Απευθυνόμενη σε εκείνον)*: Η κυρία Α. Εμένα επιτρέψτε μου να σας αφήσω για λίγο... *(Φεύγει)*
- Γεια σας. Ακολουθήστε με, παρακαλώ.

(Βγαίνουν και οι δύο, το στέλεχος μπροστά η υποψήφια ακολουθώντας, προχωρούν στον διάδρομο, το στέλεχος ανοίγει μια πόρτα, η υποψήφια αντικρίζει ένα μικρό γραφείο, μπαίνουν και οι δύο, το στέλεχος κλείνει πίσω του την πόρτα)

- Εδώ θα είμαστε πιο ήσυχα. Καθίστε παρακαλώ.

(Η υποψήφια κάθεται, κάθεται και το στέλεχος πίσω από το γραφείο, τακτοποιεί μερικά χαρτιά και τοποθετεί μπροστά του το βιογραφικό σημείωμα της υποψήφιας)

(χαμογελώντας πλατιά και λοξοκοιτώντας το βιογραφικό): - Λοιπόν...κυρία Α. Έχετε άγχος;
- Όχι, δεν θα το έλεγα.
- Πώς κι έτσι; Εγώ θυμάμαι είχα πάντοτε άγχος στις συνεντεύξεις.
- ...

(Ρίχνοντας πλάγιες ματιές πάντα στο βιογραφικό): - Βλέπω, κυρία Α., ότι έχετε κάνει σπουδές στη Γερμανία;
- Όχι ακριβώς. Στη Γερμανία έκανα την πρακτική μου εξάσκηση. Έχω σπουδάσει στη Θεσσαλονίκη, στο Αριστοτέλειο.
- Α, ναι. πράγματι. Σας άρεσε στη Γερμανία; Περάσατε καλά;
- Έμεινα μόνο μερικούς μήνες, οπότε δεν μπορώ να έχω μια πιο συνολική άποψη για τη ζωή στη Γερμανία. Καλά ήταν σε γενικές γραμμές.
- Δεν ακούγεστε πολύ ενθουσιασμένη. Προσωπικά, μου αρέσει πάρα πολύ να ταξιδεύω στο εξωτερικό. Ιδιαίτερα στην Ευρώπη. Οι χώρες της, οι πόλεις... Θα θέλατε να ζήσετε και να εργαστείτε σε κάποια χώρα της Ευρώπης;
- Μάλλον όχι. Δεν μπορώ να πω με σιγουριά. Ίσως για κάποιο περιορισμένο διάστημα. Νομίζω, όμως, ότι προτιμώ τη ζωή στην Ελλάδα.
- Μάλιστα. Ναι, η Ελλάδα έχει κι αυτή την ομορφιά της, πράγματι.
- ...

(Στιγμιαία σιωπή. Το στέλεχος εξετάζει πιο προσεχτικά το βιογραφικό που βρίσκεται μπροστά του): - Βλέπω, κυρία Α., ότι έχετε κάνει πολύ καλές σπουδές, το αντικείμενο σας έχει πολύ ενδιαφέρον, γνωρίζετε και ξένες γλώσσες... Τί ακριβώς θέλετε να κάνετε στη ζωή σας; Με τί θα θέλατε να ασχοληθείτε;
- Επαγγελματικά φαντάζομαι ότι εννοείτε...
- Ασφαλώς.
- Νομίζω ότι δεν μπορώ να απαντήσω στην ερώτησή σας. Βλέπετε, πρόκειται για ένα ζήτημα που με απασχολεί σε χρόνο ενεστώτα και για το οποίο δεν έχω καταλήξει σε μία απόφαση μέσα μου, δεν έχω απαντήσει ούτε στα ερωτήματα που θέτω εγώ η ίδια στον εαυτό μου.
- Ναι, αλλά ας πούμε, πώς φαντάζεστε τον εαυτό σας σε δέκα χρόνια από τώρα;
- Δεν τον φαντάζομαι. Σκέφτομαι σε πολύ πιο βραχυπρόθεσμο πλαίσιο.
- Να σας θέσω τότε ένα άλλο ερώτημα. Σας ενδιαφέρει να ασχοληθείτε με την επιστήμη σας;
- Η "επιστήμη" μου μ' ενδιαφέρει έτσι κι αλλιώς και η ενασχόλησή μου με το πεδίο αυτό είναι μέσα στη ζωή μου με κάποιο τρόπο. Θέλω να πω ότι ήδη ασχολούμαι από προσωπικό όμως ενδιαφέρον, όχι τόσο από επαγγελματικό. Δεν μπορώ να σας απαντήσω αν θα την αξιοποιήσω επαγγελματικά. Είναι κάτι εξάλλου που εξαρτάται κι από πολλούς άλλους παράγοντες εκτός από τη βούλησή μου. Αυτό που μπορώ να σας πω, είναι ότι δεν έχω κανέναν ενδοιασμό να απασχοληθώ σε κάποιον άλλο, άσχετο με τις σπουδές μου, τομέα. Γι' αυτό άλλωστε είμαι εδώ σήμερα.
- Μάλιστα. Στο προκείμενο τότε... Οι θέσεις εργασίας που προσφέρουμε είναι τρεις: ταμείο, μπαρ, ταξιθεσία. Τί θα επιλέγατε;
- Κατά σειρά προτεραιότητας, πρώτα το μπαρ κι ύστερα τη θέση της ταξιθέτριας. Το ταμείο θα προτιμούσα να το αποκλείσω, αν υπάρχει τέτοια επιλογή...
- Μπαρ, ταξιθεσία...ωραία, τα σημειώνω *(πράγματι, σημειώνει πάνω στο βιογραφικό).*
- ...
- Αντιλαμβάνεστε, φαντάζομαι, ότι το ωράριο εργασίας στην επιχείρησή μας δεν συμβαδίζει με εκείνο των περισσότερων εργαζομένων. Θα είστε υποχρεωμένη, αν προσληφθείτε σε οποιαδήποτε από αυτές τις θέσεις, να εργάζεστε απογευματινές και βραδινές ώρες, σαββατοκύριακα και αργίες. Η εργασία είναι πενθήμερη, ωστόσο, τα σαββατοκύριακα είναι σχεδόν πάντα μέσα στις εργάσιμες μέρες. Έχετε κάποιο πρόβλημα με αυτό; Είστε διατεθειμένη να εργάζεστε τέτοιες ώρες;
- Ναι.
- Βλέπετε ταινίες, κυρία Α.; Σας αρέσει το σινεμά;
- Ναι, βλέπω αρκετές ταινίες.

- Πολύ ωραία. Θα πρέπει να σας ενημερώσω τότε ότι η εταιρεία μας παρέχει στους εργαζόμενούς της πέντε δωρεάν εισιτήρια μηνιαίως για τις ταινίες που θα προβάλλει στις αίθουσές της, καθώς και δέκα τοις εκατό έκπτωση στα προϊόντα του μπαρ.
- ...

- Ας αφήσουμε όμως το βιογραφικό. Μιλήστε μου για τον εαυτό σας. Μιλήστε μου, όπως θα μιλούσε κάποιος φίλος σας για εσάς. Γιατί δεν φαντάζομαι να πιστεύετε ότι αν είχα έναν φίλο ή μία φίλη σας εδώ μαζί μου και τον ρωτούσα για τη Μαρία, θα μου έλεγε όσα μπορώ να διαβάσω σ' αυτό το βιογραφικό, σωστά;
- *(διστακτικά)*: Πράγματι... Τί ακριβώς θα θέλατε να μάθετε;
- Λοιπόν, πείτε μου για παράδειγμα ποια είναι τα προτερήματα και ποια τα ελαττώματά σας.
- Μάλιστα. Προτερήματα και ελαττώματα. Ως προς τα προτερήματα, θα έλεγα ότι διαθέτω ανεξάντλητη υπομονή. Επίσης, προσαρμόζομαι με μεγάλη ευκολία σε διάφορες καταστάσεις ή δυσκολίες και όταν δεσμεύομαι να κάνω κάτι, δεν υπάρχει περίπτωση να το αφήσω μισοτελειωμένο.
- Ωραία. Και από ελαττώματα;
- Το προτέρημα της υπομονής που ανέφερα προηγουμένως, μπορεί πολύ εύκολα να μετατραφεί σε ελάττωμα γιατί η υπομονή αυτή, όταν ξεπερνάει ακόμα και τα όρια της ανοχής, μπορεί εύκολα να γίνει εκμεταλλεύσιμη, αν καταλαβαίνετε τί θέλω να πω.
- Καταλαβαίνω αλλά μου φαίνεται ότι το κάνετε σαν τους τραγουδιστές και τους ηθοποιούς της τηλεόρασης που όταν τους ρωτάνε ποια είναι η μεγαλύτερη αδυναμία τους, απαντούν συνήθως "η μεγάλη ευαισθησία μου" ή "η ειλικρίνειά μου"... *(Γελάκι)*
- Μάλιστα, κατάλαβα. Δεν είχα τέτοια πρόθεση. Θα πρόσθετα επίσης ότι ένα ελάττωμά μου είναι η όχι και τόσο μεγάλη προθυμία μου για συνεργασία. Προτιμώ, συνήθως, να δουλεύω μόνη μου και θεωρώ ότι τότε, είμαι πιο αποτελεσματική.
- Α, κυρία Α., εδώ μου τα χαλάτε. Είναι πολύ σοβαρό αυτό που λέτε, ξέρετε. Γιατί, όπως καταλαβαίνετε, εμείς εδώ στην εταιρεία μας έχουμε σχεδόν ως αρχή το πνεύμα της ομαδικής συνεργασίας, της ομαδικότητας γενικότερα... Είμαστε όλοι οι εργαζόμενοι, προϊστάμενοι και υφιστάμενοι, μία ομάδα. Μία δυνατή ομάδα που για να προχωρήσει έχει την ανάγκη όλων μας και κυρίως, την ανάγκη της συνεργασίας ανάμεσά μας.
- Ναι, μόνο που δεν είπα ότι είμαι ανίκανη να συνεργαστώ, υποστήριξα απλά ότι προτιμώ να εργάζομαι πάνω σ' ένα θέμα που το αναλαμβάνω εξ ολοκλήρου.

(Χτυπάει η πόρτα και εμφανίζεται η υπεύθυνη προσωπικού, η οποία είχε υποδεχτεί νωρίτερα την υποψήφια)

- Να 'μαι κι εγώ! (πολύ χαρωπά): - Να σας κάνω παρέα;

(Παίρνει μία καρέκλα και κάθεται δίπλα στο στέλεχος και απέναντι από την υποψήφια)

- Δεν ήθελα να διακόψω. Συνεχίστε παρακαλώ.
- Παυλίνα, μόλις εξηγούσε η κυρία Α. ότι ένα από τα ελαττώματά της είναι η έλλειψη ομαδικού πνεύματος.
- Α, αυτό είναι πολύ σοβαρό. Γιατί συμβαίνει κάτι τέτοιο; Όπως θα σας είπε μάλλον και ο κύριος Ι., η συνεργασία είναι το άλφα και το ωμέγα στην επιχείρησή μας. Και η θέση που διεκδικείτε θα πρέπει να ξέρετε ότι απαιτεί αυτήν ακριβώς τη συνεργασία για την οποία μιλάμε.
- Θα πρέπει να επαναλάβω ότι δεν έχω κάποια αδυναμία ή ανικανότητα για οποιουδήποτε είδους συνεργασία, απλά μέχρι τώρα- ίσως και λόγω ιδιοσυγκρασίας- όποτε μπορούσα, επέλεγα να δουλεύω πάνω σε κάτι κατά βάση μόνη μου. Αναγνωρίζω, ωστόσο, ότι μου έχει φανεί πολλές φορές εξαιρετικά χρήσιμη η βοήθεια από συναδέλφους.
- Μα καλά, στο Πανεπιστήμιο δεν χρειάστηκε ποτέ να κάνετε κάποια ομαδική εργασία;
- Φυσικά. Και ακριβώς εξαιτίας της εμπειρίας μου αυτής θεωρώ ότι μία ομαδική εργασία, έστω σε ακαδημαϊκό πλαίσιο, είναι πολύ πιο χρονοβόρα και δυσλειτουργική συγκριτικά με μία αντίστοιχη εργασία που θα γίνει από ένα ή από δύο άτομα. Αυτό προσπαθώ να σας εξηγήσω, το γεγονός δηλαδή ότι λειτουργώ πιο άνετα και πιο αποτελεσματικά, όταν εργάζομαι μόνη ή με λίγους συνεργάτες. Όπως σας είπα όμως και νωρίτερα, το βασικό μου προτέρημα είναι πως είμαι εξαιρετικά προσαρμοστική στις νέες συνθήκες που μπορεί να απαιτούνται. Και από τη στιγμή που θα χρειαστεί να δουλέψω ομαδικά πάνω σε κάτι, να είστε βέβαιοι ότι θα το κάνω με τον καλύτερο τρόπο και ότι θα καλλιεργήσω τις καλύτερες δυνατές σχέσεις συνεργασίας.
- Πείτε μας, αν θέλετε, ποιες θα ήταν για σας οι ιδανικές συνθήκες εργασίας στην εταιρεία μας;
- Δεν υπάρχει λόγος να κάνω διάκριση ειδικά για την εταιρεία σας, νομίζω. Οι ιδανικές συνθήκες που μου ζητάτε να σας περιγράψω, θεωρώ ότι αφορούν περισσότερο κάποιες γενικές αρχές που είναι καλό να εφαρμόζονται σε κάθε εργασιακό περιβάλλον και σε κάθε εργασιακή σχέση. Δίνω μεγάλη σημασία στη συνέπεια, τόσο από τη μεριά του εργαζόμενου όσο και από τη μεριά του εργοδότη. Καταλαβαίνετε, συνέπεια και ακρίβεια. Δηλαδή όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαροι όροι εργασίας, καθώς και αμοιβαία ειλικρίνεια στις εργασιακές σχέσεις. Επιπλέον, για μένα προσωπικά, παίζει μεγάλο ρόλο και η τήρηση του ωραρίου.
- Εννοείτε ότι δεν είστε διατεθειμένη να κάνετε υπερωρίες;
- Εννοώ απλά ότι θα ήθελα να γνωρίζω εκ των προτέρων αν χρειάζεται να κάνω υπερωρίες και κυρίως, πότε πρέπει να γίνουν οι υπερωρίες αυτές, ώστε να έχω τη δυνατότητα να οργανώσω καλύτερα τον χρόνο μου.
- Ναι, ναι. Φυσικά. Καταλαβαίνω. Κάτι άλλο;
- Μάλλον όχι. Όχι κάτι συγκεκριμένο. Πιστεύω μόνο ότι όσο πιο ξεκάθαρες και αρμονικές είναι οι σχέσεις μεταξύ των εργαζομένων και της διοίκησης αλλά και ανάμεσα σε συναδέλφους, τόσο περισσότερο ωφελείται και η κάθε επιχείρηση.
- Φυσικά. Τώρα με κάνατε να θέλω να σας ρωτήσω κάτι πιο συγκεκριμένο. Σε περίπτωση που διαπιστώσετε ότι κάποιος συνάδελφός σας, ο οποίος απασχολείται μάλιστα στον ίδιο τομέα με εσάς, δεν ανταποκρίνεται με προθυμία στις απαιτήσεις της εργασίας του ή αμελεί τα καθήκοντά του- και μάλιστα εις βάρος των υπόλοιπων εργαζομένων- πώς θα αντιδρούσατε; Θα ενημερώνατε κάποιον ανώτερο;
- Νομίζω ότι δεν είναι τόσο απλό το ζήτημα. Πιστεύω ότι πρώτα θα πρέπει να γίνει μία σωστή εκτίμηση της κατάστασης. Θέλω να πω ότι εάν πρόκειται για μία περιστασιακή αμέλεια από τη μεριά του συναδέλφου ή για μία συμπεριφορά που δεν τον χαρακτηρίζει και που μπορεί να οφείλεται σε εξωτερικούς παράγοντες- για παράδειγμα να περνάει μία δύσκολη φάση στην προσωπική του ζωή ή να έχει κάποιο παροδικό πρόβλημα υγείας- έχω την άποψη ότι δεν θα πρέπει να γίνει θέμα η συμπεριφορά του, με την προσδοκία φυσικά ότι θα αλλάξει σύντομα. Σε περίπτωση που πρόκειται για συστηματική αμέλεια και για "εκμετάλλευση", αν μπορούμε να το πούμε έτσι, των άλλων συναδέλφων, πιστεύω ότι θα βοηθούσε αρκετά μία διαπροσωπική συναδελφική κουβέντα. Η προσφυγή στη διοίκηση και η καταγγελία της συμπεριφοράς του συναδέλφου θα πρέπει να είναι η τελική κίνηση που θα επιλέξει να κάνει κανείς, όταν πια το πρόβλημα θα έχει πάρει πολύ σοβαρές διαστάσεις και δεν θα μένει κάτι άλλο που να μπορεί να γίνει...
- ... Μάλιστα. Ωραία.

(Μικρή παύση)

- Πείτε μου, κυρία Α., σε ποια περιοχή μένετε; *(Η υπεύθυνη προσωπικού που έχει πάρει τώρα τον λόγο, στρέφεται στο στέλεχος)*: - Δεν ξέρω βέβαια, τα είπατε μήπως αυτά νωρίτερα;
- Όχι και ήταν μία ερώτηση που ήθελα κι εγώ να σας θέσω, κυρία Α.
- Μένω στους Αγίους Αναργύρους, για την ακρίβεια στα όρια Αγίων Αναργύρων και Ιλίου και είναι κι αυτός ένας λόγος, για τον οποίο ανταποκρίθηκα στο κάλεσμα της αγγελίας. Μένω δηλαδή δέκα λεπτά μακριά από τις εγκαταστάσεις της εταιρείας σας.
- Πολύ ωραία. Αυτό είναι πολύ σημαντικό γιατί, ξέρετε, κι εμείς δεν θέλουμε σε καμία περίπτωση να ταλαιπωρείται ο εργαζόμενος να έρθει στη δουλειά του ή να του παίρνουν πολύ χρόνο οι μετακινήσεις. Θέλουμε πιο ανθρώπινες συνθήκες για τους υπαλλήλους μας. Έχετε δίπλωμα οδήγησης απ' ό,τι βλέπω στο βιογραφικό σας...
- Πράγματι αλλά δεν διαθέτω δικό μου αυτοκίνητο.
- Υπάρχει κάποιος τρόπος να επιστρέφετε στο σπίτι σας; Γιατί

πολλές φορές το ωράριο της επιχείρησης είναι τέτοιο που θα τελειώνετε αργά το βράδυ...
- Μην ανησυχείτε γι' αυτό. Το σπίτι μου είναι πολύ κοντά και είτε θα έρχονται να με παίρνουν, αν χρειαστεί, είτε θα παίρνω ταξί.
- Ωραία. Μας ενδιαφέρει ιδιαίτερα το θέμα της ασφάλειας του εργαζόμενου...
(Το στέλεχος επιδοκιμάζει κουνώντας το κεφάλι): - Φυσικά, φυσικά.
- Τί άλλο θα θέλατε να μας πείτε, κυρία Α.;
(Ρίχνει μια βιαστική ματιά στο βιογραφικό): Παρατηρώ ότι δεν μας αναφέρετε καθόλου τα χόμπι σας...
- Πράγματι, δεν γράφω ποτέ στα βιογραφικά τί κάνω στον ελεύθερο χρόνο μου.
- Γιατί; Μήπως κάνετε παράξενα πράγματα; Μήπως ασχολείστε με extreme sports; *(Γελάκια)*
- Α, όχι, κάθε άλλο. Δεν ασχολούμαι καθόλου με τα σπορ, ούτε με κάτι ιδιαίτερα αξιοσημείωτο. Προτιμώ τα απλά πράγματα. Διάβασμα, εκδρομές, ταξίδια...
- Ωραία, πολύ ωραία.

(Και πάλι μία μικρή παύση)

- Κυρία Α., θα ήθελα να σας επισημάνω μερικά στοιχεία σχετικά με τη θέση εργασίας που διεκδικείτε. Σε περίπτωση που προσληφθείτε, θα χρειαστεί να περάσετε από ολιγοήμερη εκπαίδευση. Κάποια απαραίτητα σεμινάρια...΄Εχετε τη διάθεση να τα παρακολουθήσετε; Έχετε κάποια αντίρρηση;
- Όχι, καμία απολύτως.
- Ωραία. Επίσης, θα πρέπει να ξέρετε ότι ισχύουν μερικοί πολύ γενικοί κανόνες, αυτονόητοι θα πρόσθετα, όπως η προσωπική καθαριότητα και η προσεγμένη εμφάνιση. Η εταιρεία μας για να κάνει ακόμα πιο διακριτή την παρουσία των υπαλλήλων της και συνεπώς, πιο εύκολη και πιο αποτελεσματική την εξυπηρέτηση των πελατών της, προτείνει μία απλή αλλά καθορισμένη αμφίεση για τους εργαζόμενούς της. Τα ρούχα τα προμηθεύει η ίδια η εταιρεία στους υπαλλήλους της. Συγκεκριμένα, για τις κοπέλες θα είναι κάτι απλό, ένα πουκάμισο με ένα φουλάρι, κάτι τέτοιο... Έχετε κάποιο πρόβλημα μ' αυτό;
- Όχι.
- Ωραία. Εξάλλου, πρόκειται για πολύ άνετη και κομψή εμφάνιση, διακριτική, η οποία εκτιμούμε ότι εξυπηρετεί και τους ίδιους τους εργαζόμενους.
Θα ήθελα, τέλος, να σας ρωτήσω αν είστε διατεθειμένη να εργάζεστε τις λεγόμενες "μη κοινωνικές" ώρες. Μη κοινωνικές για τους εργαζόμενους, αφού πρόκειται για εργασία κατά τις βραδινές ώρες, τα σαββατοκύριακα ή σε περιόδους εορτών και αργιών. Βλέπετε, η ψυχαγωγική φύση της εταιρείας μας, αυτό που προσφέρουμε, στοχεύει στη διασκέδαση των πελατών μας κατά τον ελεύθερο χρόνο τους. Αυτό σημαίνει με δυο λόγια ότι εμείς εργαζόμαστε, όταν ο υπόλοιπος κόσμος ξεκουράζεται και χαλαρώνει.
- Το γνωρίζω αυτό. Το κουβεντιάσαμε άλλωστε νωρίτερα και με τον κύριο Ι.
- Πολύ ωραία. Υπάρχει κάτι που θα θέλατε να ρωτήσετε; Κάτι επιπλέον να μάθετε;
- Όχι, δεν νομίζω. Ή μάλλον... πότε θα ξεκινήσει να λειτουργεί ο πολυκινηματογράφος;
- Στα τέλη του μήνα. Στις 29 Νοεμβρίου θα γίνει η έναρξη της λειτουργίας του. Κάτι άλλο;
- Όχι.
- Πάρα πολύ ωραία. Σ' αυτό το σημείο θα ήθελα να σας κάνω μία μικρή ενημέρωση γύρω από το ιστορικό και τις δραστηριότητες της εταιρείας μας.

(Ακολουθεί σύντομο αλλά αναλυτικό λογύδριο σχετικά με την ίδρυση της εταιρείας, τη δυναμικότητά της, το εύρος της πελατείας που εξυπηρετεί, τις δραστηριότητές της, την επέκτασή της, την υψηλή και ασυναγώνιστη ποιότητα του προσφερόμενου ψυχαγωγικού προϊόντος, τους στόχους που θέτει για να γίνεται ολοένα και πιο ανταγωνιστική κ.λ.π.)

- Κυρία Α., θα επικοινωνήσουμε μαζί σας την επόμενη εβδομάδα, είτε πρόκειται για θετική απάντηση, είτε για αρνητική. Ευχαριστούμε πολύ που ήρθατε.

(Η υπεύθυνη προσωπικού, το στέλεχος και η υποψήφια σηκώνονται και ανταλλάσσουν χειραψίες και χαιρετισμούς)

- Ευχαριστούμε. Χάρηκα πολύ.
- Κι εγώ χάρηκα. Γεια σας.
- Αντίο.
- Γεια σας.

(Η υποψήφια κατευθύνεται προς την πόρτα, την ανοίγει και αποχωρεί)

Βγαίνοντας έξω και διασχίζοντας πάλι το εργοτάξιο, ο εργάτης που νωρίτερα της είχε δείξει πού βρίσκεται το κοντέινερ-γραφεία, τη ρωτάει τί χρειάζεται να κάνει κανείς για να πάρει μέρος στη συνέντευξη, ώστε να πει του γιου του να έρθει κι αυτός. Ανταλλάσσουν δυο κουβέντες και χαιρετιούνται. Η υποψήφια φτάνει στη στάση του λεωφορείου και αντιλαμβάνεται ότι όλη αυτή την ώρα τα ρούχα της ήταν γεμάτα λάσπες.

επίμετρο

Γενικά οι συνεντεύξεις που αφορούν πρόσληψη έχουν αποκτήσει πλέον μια ανοιχτή θεματολογία και μια επιστήμη "διαχείρισης ανθρώπινων πόρων", δεξαμενές κριτηρίων τις οποίες χρησιμοποιεί ο "προσωπάρχης" για να ψυχανεμιστεί πάνω στην προσωπικότητα του "υπό πρόσληψη" και να αναδείξει προσόντα ή αδυναμίες του με σημείο αναφοράς τις απαιτήσεις της "θέσης εργασίας". Η τυπική διαπίστωση προσόντων συνδυάζεται με μια "φιλική κουβεντούλα" όπου η αυθαιρεσία, ο κυνισμός και τα όρια αδιακρισίας είναι καταρχήν ρυθμιζόμενα από τον "προσωπάρχη" που με αυτόν τον τρόπο δίνει και το πρώτο στίγμα επιθετικής ταυτότητας από μεριάς της επιχείρησης όσον αφορά τις εργασιακές σχέσεις. Με βάση αυτή τη διαπίστωση θα μπορούσαν να μεταφερθούν εδώ χαρακτηριστικά δείγματα τέτοιου τύπου συνεντεύξεων. Επειδή όμως σημασία έχει ο ίδιος ο πυρήνας της λογικής που διακατέχει τις συνεντεύξεις πρόσληψης πέρα από τις όποιες ιδιαιτερότητες της, μεταφέρεται εδώ μια τυπική συνέντευξη που δεν είναι τυχαίο ότι έχει να κάνει με πρόσληψη σε μια ανοιχτή κοινωνικά θέση "παροχής υπηρεσιών". Αυτό σημαίνει ότι δεν αναζητούνται προσόντα που να αφορούν συγκεκριμένο κλειστό πλαίσιο σχέσεων αλλά μια στάση που να μπορεί να αντεπεξέλθει σε κάθε απόχρωση κοινωνικής συμπεριφοράς. Μπορεί κανείς να κάνει τη δική του αποσημειολόγηση από αυτή τη συνέντευξη αλλά δεν είναι και τόσο δυσδιάκριτες οι ασκήσεις ύφους και από τις δυο πλευρές. Πρόκειται για την αντανάκλαση μιας κοινωνικής αντίθεσης που υπολανθάνει ήδη στον προθάλαμο της εργασιακής σχέσης και έχει να κάνει με τα επικοινωνιακά όπλα τα οποία έχουν εξελιχθεί και εναγωγηθεί εκατέρωθεν.

"ο συνδετικός κρίκος μεταξύ της πολιτικής και οικονομικής δομής της καπιταλιστικής κοινωνίας είναι η εμπορευματική μορφή"
(Offe and Ronge, 1975)

Σε αυτή την πρόταση διατυπώνεται επακριβώς η σημασία των εμπορευματικών σχέσεων ως κομβική λειτουργία που συνίσταται στο να ενοποιούνται μέσα στο πλαίσιο του καπιταλισμού οι διαχωρισμένες ήδη σφαίρες της οικονομίας και της πολιτικής. Οι διαχωρισμένες αυτές σφαίρες έχουν εισαχθεί στην κοινωνία με τέτοιο τρόπο, ώστε να υπάρχει διαρκής έλεγχος και ρύθμιση των κοινωνικών αναγκών με βάση τις εκάστοτε ανάγκες της κυριαρχίας και μόνο. Βρισκόμαστε στο ακριβές σημείο συμπύκνωσης της αναζήτησης μας γύρω από το "περιβάλλον" των εμπορευματικών σχέσεων. Βρισκόμαστε στο σημείο εκείνο όπου πρέπει να προσδιοριστεί η ίδια η φύση των εμπορευματικών σχέσεων.

Η αυτόματη και αυτονόητη διπλή υπόσταση του εμπορεύματος στις ανθρώπινες συνειδήσεις, η παραγωγή που εξαρτιέται από την ανταλλακτική αξία του προϊόντος, η ανταλλακτική αξία που ενσωματώνει την "ποσότητα" μισθωτής εργασίας η οποία απαιτείται για την παραγωγή του προϊόντος νομιμοποιώντας τον συγκεκριμένο κοινωνικό καταμερισμό, η διαμεσολάβηση του χρήματος στην ικανοποίηση των ανθρώπινων αναγκών, διαμορφώνουν

όλο το φάσμα των εμπορευματικών σχέσεων

Στο πλαίσιο της καπιταλιστικής πραγματικότητας τα προϊόντα διακινούνται στη βάση της "ανταλλακτικής αξίας" τους που διαμορφώνεται σε σχέση με την παραγωγική διαδικασία και τις ανάγκες της αγοράς και όχι στη βάση της ωφελιμότητας τους ή στο μέτρο των κοινωνικών αναγκών που ικανοποιούν. Δεν θα μπορούσε να διαμορφωθεί μια τέτοια πραγματικότητα αν δεν κατοχυρωνόταν η ενεργητική συμμετοχή όλων των

1

παραγόντων που συνέχουν την λεγόμενη αγορά, αν δεν διαμορφωνόταν μια εμπορευματική κοινωνική συνείδηση. Για να μπορέσει ένα προϊόν να γίνει εμπόρευμα και να διακινηθεί στην αγορά πρέπει να αποκτήσει ανταλλακτική αξία. Αποκτά λοιπόν μια ισοδυναμία με συγκεκριμένη ποσότητα χρήματος, ισοδυναμεί δηλαδή με ένα σύμβολο που αντιπροσωπεύει το εμπόρευμα. Με αυτή του λοιπόν την συμβολισμένη ανταλλακτική αξία, την "τιμή" του, το εμπόρευμα μπορεί να ανταλλαγεί με κάθε άλλο εμπόρευμα σε καθορισμένες αναλογίες. Το ότι το προϊόν γίνεται εμπόρευμα και το εμπόρευμα ανταλλακτική αξία, δίνει στο προϊόν μια διπλή ύπαρξη πρώτα στο νου. Τι αντιλαμβάνεται δηλαδή ο νους στη διάρκεια της πραγματικής ανταλλαγής; Από τη μια ένα φυσικό χειροπιαστό προϊόν και από την άλλη την ανταλλακτική του αξία που είναι υλικά διαχωρισμένη από το ίδιο το προϊόν: το χρήμα. Η χρηματική ιδιότητα ενός εμπορεύματος είναι ένα αντικείμενο διαφορετικό από το εμπόρευμα, είναι μια κοινωνική ύπαρξη αποσπασμένη από την φυσική του μορφή. Ωστόσο, δεν υπάρχει προϊόν που να είναι εμπόρευμα και ο ανθρώπινος νους να το αντιλαμβάνεται χώρια από την χρηματική του ιδιότητα, άσχετα αν πρόκειται για μια ιδιότητα που υπάρχει έξω από όλα τα προϊόντα.
Περιγράφηκε ο τρόπος με τον οποίο το χρήμα διπλασιάζει την υπόσταση των αγαθών στην αντίληψη των ανθρώπων. Μαζί με την αξία της χρήσης ενός προϊόντος, με τον τρόπο που αυτό το προϊόν θα ικανοποιήσει την αντίστοιχη ανάγκη κάποιου, σχεδόν σύμφυτα και με αυτόματο τρόπο αυτός ο κάποιος αποτιμά το προϊόν και την ικανοποίηση της ανάγκης του στη βάση ενός χρηματικού αντίτιμου. Ο αυτονόητα "σύμφυτος" και αυτόματος τρόπος αντίληψης αυτού του νοητικού διπλασιασμού είναι η βάση της δικτατορίας του χρήματος στη συνείδηση. Αφαιρώντας το χρηματικό αντίτιμο από ένα προϊόν τότε αποδομείται μια αυτονόητη διαδικασία δημιουργώντας ένα κενό στις συνειδήσεις. Στη κενή πλέον θέση του αντίτιμου και στο πλάι της αξίας χρήσης ενός προϊόντος μπορούμε να στήνουμε κάθε φορά κι ένα τραπέζι διαλόγου με τους ανθρώπους για τις κοινωνικές σχέσεις, τις αυθεντικές ανάγκες, τις επιθυμίες και τον τρόπο που αυτές μπορούν να ικανοποιηθούν πέρα κι έξω από το μονοδιάστατο Υπάρχον . **Η ανυπαρξία χρηματικού αντίτιμου δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια αρχή.**

Μπορεί κανείς να φανταστεί με ευκολία τον τρόπο που η παραγωγική διαδικασία "συνδιαλέγεται" με το χρήμα, την κατανάλωση και την αγορά. Το κυρίαρχο σκεπτικό-μοντέλο: *η παραγωγή δημιουργεί τα αντικείμενα που αντιστοιχούν στις ανάγκες/ η διανομή τα κατανέμει σύμφωνα με τους κοινωνικούς νόμους/ η ανταλλαγή κατανέμει πάλι το ήδη κατανεμημένο σύμφωνα με τις ατομικές ανάγκες/ στην κατανάλωση τέλος, το προϊόν βγαίνει απ' αυτήν την κοινωνική κίνηση, γίνεται άμεσα αντικείμενο και υπηρέτης της ατομικής ανάγκης και την ικανοποιεί με την απόλαυση.* Δεν είναι τυχαίο ότι στην πολιτική οικονομία η διανομή των αγαθών θεωρείται μέρος της ίδιας της παραγωγής: είναι ο τρόπος και ο τόπος που τα αφεντικά έχουν θεσμισμένη πρόσβαση και έτσι, κύριο λόγο στο να κατασκευάζουν και να διαχειρίζονται κοινωνικούς νόμους (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν έχουν λόγο και πρόσβαση στη ρύθμιση των ατομικών αναγκών ή στην ποιότητα των απολαύσεων αλλά εδώ θα μιλάμε πλέον για το χώρο του φαντασιακού). Ας μην ξεχνάμε ότι τα διάφορα μοντέλα παραγωγικής διαδικασίας όπως ο φορντισμός και ο τογιοτισμός, που έχουν ενσωματώσει τις ανάγκες της αγοράς προσδιορίζοντας άμεσα και αυτόματα το ρυθμό της παραγωγής (δεν είναι τυχαίοι οι όροι παραγωγής τύπου just in time) αλλά και τις συνολικότερες στρατηγικές επιλογές των αφεντικών.

2

Μέσα σε κάθε εμπόρευμα περιλαμβάνεται η ποσότητα της μισθωτής εργασίας που το παρήγαγε. Και πιο συγκεκριμένα: *αν ένα αγαθό έχει αξία ή αξία χρήσης είναι γιατί μέσα σ' αυτό έχει αντικειμενοποιηθεί ή υλοποιηθεί αφηρημένη ανθρώπινη εργασία και επιπλέον το μέγεθος της αξίας μιας ορισμένης αξίας χρήσης καθορίζεται μόνο από την ποσότητα της κοινωνικά αναγκαίας εργασίας ή από τον χρόνο εργασίας που είναι κοινωνικά αναγκαίος για την παραγωγή της... Γι' αυτό, τα εμπορεύματα που περιέχουν τις ίδιες ποσότητες εργασίας ή που μπορούν να παραχθούν στον ίδιο χρόνο εργασίας έχουν το ίδιο μέγεθος αξίας.* (Μαρξ, το Κεφάλαιο, τ.1). Το ότι τελικά δεν συμβαίνει πάντα αυτό το τελευταίο, δεν αναιρεί την πραγματικότητα ότι πρόκειται για αντικειμενικό μέτρο μεγέθους της ανταλλακτικής αξίας ενός εμπορεύματος.

3

Η αναφορά στον κοινωνικό καταμερισμό της εργασίας και τη νομιμοποίηση του με την αποδοχή και αναπαραγωγή των εμπορευματικών σχέσεων γίνεται για συγκεκριμένο λόγο. Στις πιο χαρακτηριστικές προκαπιταλιστικές κοινωνίες η κύρια μάζα των προϊόντων παραγόταν για την κάλυψη των άμεσων αναγκών της ίδιας της κάθε κοινότητας και όχι σαν εμπορεύματα. Γι' αυτό η παραγωγή ήταν ανεξάρτητη από τον κοινωνικό καταμερισμό της εργασίας σαν σύνολο που πραγματοποιείται μέσω της ανταλλαγής εμπορευμάτων. Μόνο το περίσσευμα των προϊόντων μετατρεπόταν σε εμπόρευμα και εν μέρει πάλι μόνο στα χέρια του "κράτους" (με τη μορφή γαιοπροσόδου σε είδος). Στη συνέχεια, ωστόσο, κυριάρχησε ο κεφαλαιοκρατικός τρόπος παραγωγής δημιουργώντας καταρχήν δυο είδη καταμερισμού της εργασίας: τον κοινωνικό και τον μανουφακτορικό. Τι είναι αυτό που δημιουργεί σ' αυτή (την καινούργια) συνθήκη το δεσμό ανάμεσα στις ανεξάρτητες εργασίες του κτηνοτρόφου, του βυρσοδέψη και του τσαγκάρη; Το γεγονός ότι τα αντίστοιχα προϊόντα τους (μπορούν να) υπάρχουν (και) σαν εμπορεύματα. Αντίθετα, τι είναι αυτό που χαρακτηρίζει τον βιομηχανικό καταμερισμό της εργασίας; Το γεγονός ότι ο μερικός εργάτης δεν παράγει εμπορεύματα. Μόνο το κοινό προϊόν των μερικών εργατών μετατρέπεται σε εμπόρευμα. Υπάρχουν σήμερα θεωρίες που ισχυρίζονται ότι αυτά τα δυο διαχωρισμένα και αντιθετικά είδη καταμερισμού της εργασίας έχουν ενοποιηθεί (δεν νομίζω ότι χρειάζεται να αναφερθεί σε βάρος τίνος και προς όφελος τίνος) στο λεγόμενο "κοινωνικό εργοστάσιο". Δεν είναι επί του παρόντος να μπούμε σ' αυτές τις θεωρίες. Αρκεί, όμως, αυτή η διαπίστωση ως τέτοια για να καταδειχτεί το μέγεθος της αλλοίωσης του κοινωνικού καταμερισμού της εργασίας μέσα στην ιστορία και η μετάλλαξή του από τον κεφαλαιοκρατικό τρόπο παραγωγής. Αυτή η μετάλλαξη είναι που έχει και τη συμμετοχή της στο ειδικό κοινωνικό βάρος των εμπορευματικών σχέσεων και που νομιμοποιείται με την a priori αποδοχή και αναπαραγωγή τους.

4

Η διαμεσολάβηση του χρήματος στην ικανοποίηση των ανθρώπινων αναγκών δεν χρειάζεται ιδιαίτερη επεξήγηση. Αυτό που θα πρέπει να συμπληρωθεί, να γίνει αντικείμενο σκέψης και να προσεχθεί και που αναδεικνύει μια καταλυτική λειτουργία του χρήματος στις εμπορευματικές σχέσεις είναι η διαφορά μεταξύ άμεσης ανταλλαγής προϊόντων και κυκλοφορίας των εμπορευμάτων: στην άμεση ανταλλαγή προϊόντων όταν οι αξίες χρήσης αλλάζουν θέσεις και χέρια σβήνει και η διαδικασία της κυκλοφορίας των προϊόντων, ενώ στην κυκλοφορία των εμπορευμάτων το χρήμα δεν εξαφανίζεται ποτέ καθώς κατακαθίζει πάντα στις θέσεις που αδειάζουν τα εμπορεύματα στην κυκλοφορία τους. *Η κυκλοφορία εκκρίνει διαρκώς χρήμα.* (Μαρξ, το Κεφάλαιο,τ.1)

5

επί καιρες αναφο ρές

Η δυναμική των γεγονότων της Θεσσαλονίκης, τον Ιούνη που μας πέρασε, και των κινήσεων αλληλεγγύης που τα ακολούθησαν ανέδειξαν, αν μη τι άλλο, με πολύ δυναμικό τρόπο, δυνατότητες συνεύρεσης και σύμπραξης μεταξύ ανθρώπων και ομάδων, τόσο σε τοπικό επίπεδο όσο και σε πανελλαδική και διεθνή κλίμακα. Πέρα από τα προβλήματα που μπορεί να εμφανίστηκαν σε κάποιες στιγμές, οι εμπειρίες και η ζύμωση που αποκομίσθηκαν άφησαν μια πολύ σημαντική παρακαταθήκη στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο.
Η προοπτική αυτή απέκτησε πιο απτά χαρακτηριστικά λίγους μήνες αργότερα. Στην Θεσσαλονίκη και στην Καβάλα, σχεδόν ταυτόχρονα χρονικά, κάνουν την εμφάνιση τους τρεις καταλήψεις χώρων από διαφορετικές συλλογικότητες αναρχικών-αντιεξουσιαστών. Πάντα στην κατεύθυνση της ελευθερίας και με αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά, με προτάγματα την αυτοοργάνωση, τη ρήξη και την αποδόμηση των αξιών αυτού του πολιτισμού οι εν λόγω καταλήψεις καταγράφουν στην τοπική κοινωνία αλλά και ευρύτερα κοινωνικά την ύπαρξη τους και τις διαθέσεις τους. Με πολλή προσωπική δουλειά, με ιδιαίτερη φροντίδα και βαθιά συνείδηση κατάφεραν να μετατρέψουν τα κατειλημμένα κτίρια από εστίες μόλυνσης και εγκατάλειψης σε ζωντανούς χώρους συλλογικής συνεύρεσης και δράσης.
Φυσικά όχι χωρίς αντιδράσεις. Στην περίπτωση της Υφανέτ (Θεσ/νικη) , η ιδιοκτήτρια εταιρεία Εθνική τράπεζα της Ελλάδος, μόλις αντιλαμβάνεται την κίνηση της κατάληψης δίνει εντολή να ηλεκτροκολληθεί η είσοδος του χώρου με σκοπό να αποτραπεί η πρόσβαση σε αυτό. Την επόμενη μέρα γίνεται ανακατάληψη, ενώ ταυτόχρονα γίνονται παρεμβάσεις σε υποκαταστήματα της τράπεζας σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας. Η κατάληψη εξακολουθεί να υφίσταται.
Στο κατειλημμένο δημοτικό κτίριο της Καβάλας, ύστερα από επίμονες πιέσεις φορέων του δήμου και τοπικών φυλλάδων και υπό τη διακριτή παρακολούθηση της αστυνομίας, μπάτσοι προβαίνουν σε κινηματογραφική έφοδο και καλούν σε απολογία πέντε άτομα που βρίσκονταν στο χώρο. Ακολουθεί απάντηση με μικροφωνική, ″εικαστική″ παρέμβαση σε οχήματα της αστυνομίας και κάλεσμα πανελλαδικής πορείας αλληλεγγύης στην Καβάλα. Η κατάληψη εξακολουθεί να υφίσταται.
Μέσα στο κλίμα της γενικευμένης αστυνομοκρατίας εν όψει της ολυμπιάδας, η κατάληψη της Terra Incognita, όπως άλλωστε και όλοι οι ανατρεπτικοί χώροι (καταλήψεις, στέκια, ομάδες, άτομα) ανά την Ελλάδα, υφίσταται έναν ασφυκτικό κλοιό παρακολουθήσεων από μπάτσους, ένστολους και ασφαλίτες. Μέχρι στιγμής όλοι οι χώροι με αναρχικά- αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά εξακολουθούν να υφίστανται και να λειτουργούν κανονικά.
Ακολουθούν αποσπάσματα από τα κείμενα των τριών καταλήψεων.

Terra Incognita

"Το Σάββατο 28 Φεβρουαρίου μερικές δεκάδες άνθρωποι καταλάβαμε το εγκατελειμένο κτίριο στη γωνία Ολύμπου και Τάσκου Παπαγεωργίου. Άνθρωποι με διαφορετική καθημερινότητα, ηλικία, διαδρομές, προσωπικές επιθυμίες και ανάγκες. Άνθρωποι όμως που τα μάτια τους συναντιούνται και μοιράζονται ένα κοινό πάθος, μια κοινή θέληση για αυτοκαθορισμό και την καταστροφή του εκμεταλλευτικού συστήματος. Συναντηθήκαμε στη βάση μιας κοινής επιθυμίας για αυτόνομη δράση στο δρόμο, συναντηθήκαμε στη δράση στο δρόμο και ο δρόμος παραμένει κυρίαρχος στόχος μας και φυσικός μας χώρος...
...Σ' αυτή τη δύσκολη εποχή επιλέγουμε να κινηθούμε επιθετικά, ανοίγουμε καινούργια πεδία δραστηριοποίησης, ρισκάρουμε και προχωράμε. Δεν ζητιανεύουμε για τη ζωή μας και δεν ψαρώνουμε από τις προσταγές και τα φανταχτερά σκουπίδια που η καπιταλιστική κοινωνία μας προσφέρει. Παίρνουμε πίσω λίγα απ' αυτά που μας ανήκουν. Αυτά που μας στέρησαν οι κάθε είδους εξουσιαστές, τα αφεντικά, το κράτος, οι έμποροι, οι νταβατζήδες και οι ιδιοκτήτες. Τα άδεια σπίτια ανήκουν σ' αυτούς και σ' αυτές που τα χρειάζονται και τα χρησιμοποιούν. Όπως σ' αυτούς και σ' αυτές ανήκουν οι δρόμοι, οι πλατείες, τα πάρκα...
Καταλάβαμε ένα άδειο κτίριο και καθημερινά του δίνουμε ζωή αφιερώνοντας του κομμάτι του εαυτού μας. Δημιουργούμε ένα χώρο να συναντιόμαστε, να επικοινωνούμε, να μοιραζόμαστε τις απόψεις, τις γνώσεις και τις πρακτικές μας και να εκφραζόμαστε ελεύθερα, ένα χώρο να βαθαίνουμε και να διευρύνουμε τη σκέψη και τα συναισθήματα μας. Ένα εργαστήρι πολιτικών ζυμώσεων όπου κινήσεις θα συναντιούνται, θα οργανώνονται και θα εκφράζονται μέσα στο κοινωνικό πεδίο...
...Σε μια ζωντανή διαδικασία δίχως αρχηγούς, ιδιοκτήτες, ελεγκτές και ειδικούς. Δεν ψάχνουμε ούτε καταφύγια, ούτε καβάτζες όπου θα ζούμε ένα κομμάτι της ζωής ανενόχλητοι. Αντιλαμβανόμαστε την κατάληψη ως ένα ακόμη μέσο,

ανάμεσα σε τόσα άλλα, στη διαδικασία της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης.
...Λειτουργούμε στη βάση της αυτοοργάνωσης μέσα από συλλογικές αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και παράλληλα στηριζόμαστε στην ατομική ευθύνη, πρωτοβουλία και διαθεσιμότητα. Οι αποφάσεις λαμβάνονται μέσα από γενικές συνελεύσεις στις οποίες συμμετέχουμε όλοι.
Είμαστε ανοιχτοί σε ανθρώπους και ομάδες με τους οποίους μοιραζόμαστε μια αναρχική /αντιεξουσιαστική οπτική και στάση και επιδιώκουμε την επικοινωνία μαζί τους. Είμαστε όμως κλειστοί και έχουμε εχθρικές διαθέσεις προς όλους τους επίδοξους αρχηγίσκους, ειδικούς της γνώσης, καβατζάκηδες και εναλλακτικούς καταναλωτές...
...Και αν όλα αυτά φαίνονται μάταια, για μας μάταια και αναξιοπρεπής είναι η προκαθορισμένη και ελεγχόμενη ζωή στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος. Κουβαλάμε ένα νέο κόσμο στις καρδιές μας..."

Φάμπρικα Υφανέτ

"Καταλάβαμε το κτίριο της Υφανέτ στις 20 Μάρτη 2004. Η επιλογή είχε να κάνει με την επιθυμία δημιουργίας, από την πλευρά μας, ενός χώρου ελευθερίας επιθετικού προς το υπάρχον, μέσα στην πόλη. Ερχόμενοι σε επαφή με τη γειτονιά, ανακαλύψαμε ότι η εγκατάλειψη δεν αφορούσε μόνο το κτίριο σαν κτίριο, αλλά και την ιστορία, με την οποία αυτό είναι συνδεδεμένο. Αυτό που έχει καταγραφεί κοινωνικά ως ιστορία της Υφανέτ είναι μια ιστορία παρακμής και πρέζας, ή στην καλύτερη περίπτωση μια ιστορία παιδικών αναμνήσεων, όπου το κτίριο ήταν μια τεράστια αλάνα...
...Την ιστορία τη γράφουν οι νικητές, λέει ένα παλιό ρητό... Μια ιστορία που δεν χρειάζεται καν να εξιστορήσει τις όποιες νίκες, αφού αυτή η ίδια (η ιστορία) είναι η νίκη... Σίγουρα, έχει σημασία να τονίσουμε ότι στην εργατική ιστορία της Υφανέτ συναντούμε στιγμές αντίστασης και συλλογικοποίησης, στιγμές ρήξης και αλληλεγγύης. Πράγματα που σήμερα φαντάζουν εξωπραγματικά, χωρίς να αποκλείουμε ότι συνέβαινε και τότε...
...Αν κάτι έχει μείνει, σχηματικά, ως πείρα...είναι η συνειδητοποίηση ότι η εξουσία είναι ένα δίκτυο σχέσεων, που δεν αφορά μόνο την οργάνωση και τον έλεγχο της παραγωγικής διαδικασίας, αλλά επεκτείνεται σε κάθε πεδίο της ανθρώπινης δραστηριότητας. Είναι η συνειδητοποίηση ότι τα κινήματα ανατροπής του καπιταλισμού δεν θα έχουν κάτι λιγότερο να κάνουν από το να αντιμετωπίσουν πρακτικά το καθολικό πλέγμα εξουσιών σε όλες τις εκφάνσεις εκμετάλλευσης φύλου, φυλής, ηλικίας, δεξιοτήτων, αναγκών, επιθυμιών. Προφανώς, με αυτό δεν υπαινισσόμαστε την απαξίωση των εργατικών αγώνων, αλλά εννοούμε ότι αυτοί δεν αποτελούν το προνομιακό, αλλά ένα ακόμη πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού. Κι αυτό γιατί τέτοια προνομιακά πεδία, απλώς, δεν υπάρχουν. Αντίθετα, τα πεδία του ανταγωνισμού (θα) είναι τόσα, όσα η φαντασία και η πράξη των εκμεταλλευόμενων καταφέρει να δημιουργήσει."

κατάληψη Βύρωνος 3 (Καβάλα)

"Σκοπός της κατάληψης είναι η δημιουργία ενός χώρου έκφρασης και επικοινωνίας (στο 2ό όροφο) και η στέγαση όσων έχουν ανάγκη (στον Ιό όροφο). Το κτίριο ήταν σε άθλια κατάσταση (μπάζα, σκουπίδια, σύριγγες, υλικές φθορές) και το επισκευάζουμε με δικά μας έξοδα, χωρίς να ζητάμε οποιαδήποτε επιχορήγηση. Μέρα με την μέρα, ένας χώρος σαπίλας και θανάτου μετατρέπεται σε χώρο δημιουργίας, ζωής και αλληλεγγύης.
Αυτό δεν άρεσε στις τοπικές αρχές καθώς με αυτό τον τρόπο ακυρώνουμε τον ρόλο τους και δείχνουμε στην κοινωνία ότι οι άνθρωποι μπορούν να αυτό-οργανώνονται και να παίρνουν πίσω ότι τους στερεί η Εξουσία. Ταυτόχρονα αμφισβητούμε με την πράξη μας την βασικότερη αρχή αυτού του συστήματος (καπιταλισμός): Την διαμεσολάβηση του χρήματος. Αρνούμαστε να πληρώσουμε ενοίκιο διότι η στέγη είναι δικαίωμα και όχι εμπόρευμα. Ταυτόχρονα είμαστε παράδειγμα για όσους βλέπουν τις τράπεζες να πλουτίζουν, τα ενοίκια να ανεβαίνουν και τις τσέπες τους να αδειάζουν...
Την Πέμπτη 2/6, περίπου 30 μπάτσοι (ΟΠΚΕ, ασφαλίτες, καπελάκιδες) με τη παρουσία Β' ανακριτή έκαναν έφοδο στην κατάληψη της οδού Βύρωνος 3. Φορώντας αλεξίσφαιρα γιλέκα, έσπασαν την πόρτα και με την επίδειξη πιστολιού, εισέβαλαν στον εσωτερικό χώρο. Πήραν στοιχεία από πέντε άτομα και τελικά τα καλούν σε απολογία την Δευτέρα 7/6 στον Β' ανακριτή με την κατηγορία της "συναυτουργίας σε κατάληψη δημοσίου κτιρίου".
Από την πρώτη μέρα της κατάληψης (25/3/04) δεχθήκαμε την πίεση του Δήμου και της αστυνομίας. Ταυτόχρονα μερίδα των τοπικών ΜΜΕ συκοφαντεί την κίνηση μας. Οι προκλήσεις τους απαντήθηκαν με διάφορους τρόπους (μικροφωνική στο Κήπο, πορεία αλληλεγγύης, εικαστική παρέμβαση στα οχήματα της αστυνομίας κ.ά). Στέλνουμε ξανά το μήνυμα της αντίστασης και δηλώνουμε ότι δεν θα κάνουμε ούτε ένα βήμα πίσω. Η

- συνέχεια από σελ. 22 -

το αναρχικό τρίγωνο των βερμούδων

γράμματα και διευθύνσεις των ισπανών φυλακισμένων :

"...Είναι σαφές ότι πάνε για μας, έχουμε συνείδηση του ότι ο αγώνας θα είναι μακρύς και δύσκολος αλλά δε μας μένει άλλο απ' το να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για την οριστική απελευθέρωση όλων των ανθρώπων και την καταστροφή όλων των φυλακών.

Αυτό που συμβαίνει εδώ μέσα είναι μια σαφής αντανάκλαση αυτού που βιώνεται στο δρόμο, μία μεγάλη φυλακή όπου συνεχίζεται η εκμετάλλευση, η δυστυχία και οι αφέντες του κόσμου συνεχίζουν να μοιράζουν την πίτα ενώ η κοινωνία συντηρείται με αδιαφορία για όλο αυτό που ζούμε.

Η πάλη των τάξεων είναι παρούσα και οφείλουμε να μη σκύψουμε το κεφάλι και να μην τρομάζουμε από κάθε χτύπημα που δεχόμαστε. Η δική μας δύναμη είναι η δική μας ιδέα, η αλληλεγγύη μας και η υπόσχεση στον αγώνα μας κάνει ελεύθερους και αυτό δε θα μας το αρπάξουν ποτέ..."

Eduardo Alonso Sanchez

C.P. DE CASTELLON
Carretera de Alcora, km 10
C.P. 12006 Castellon
Modulo de Menores
ESPAÑA

"ΔΕΝ ΖΗΤΗΣΑΜΕ ΑΔΕΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΑ ΜΕΤΑΝΙΩΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΑΥΤΟ"

Carolina Forné Roig
C.P. de Ávila
Ctra. Vicolozano-Brieva, s/n
05194 Brieva
(Ávila)

Rafael Tomás y Gaspar
C.P. Madrid III (Valdemoro)
Ctra. de Pinto a
San Martin de la Vega, Km. 5
28340 Valdemoro
(Madrid)

Joaquin Garcés Villacampa
C.P Madrid IV (Navalcarnero)
Módulo 5
Apdo. 195
28600 Navalcarnero
(Madrid)

Igor Quevedo Aragay
C.P. Madrid V (Soto del Real)
Apdo. 200
28791 Colmenar Viejo
(Madrid)

Roger Gras Pacheco
C.P. Madrid VI (Aranjuez)
Ctra. N-400, Km. 28
Apdo. 2000
28300 Aranjuez
(Madrid)

"...Το κελί που βρίσκομαι δεν είναι πολύ μεγάλο, αλλά είστε όλοι εδώ, μαζί μου. Αυτό είναι το μόνο επισκεπτήριο που δεν είναι στο χέρι τους ούτε να το εγκρίνουν ούτε να το αρνηθούν, ούτε καν να παρέμβουν. Με τον ίδιο τρόπο ελπίζω να με αισθάνεστε και εσείς έξω, δίπλα σας σε κάθε βήμα. Γιατί βήμα το βήμα (ακόμα και με τα παραπατήματα) η μαγεία του αγώνα μας θα κάνει την αναρχία πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα που παίρνει ήδη μορφή στις καρδιές μας, στις σχέσεις μας, στην καθημερινή μας ζωή. Κι αυτό δεν είναι ψευδαίσθηση, το είδα στα μάτια των συντρόφων μου όταν έμπαινα στη φυλακή, και ακόμα και χωρίς να κοιταζόμαστε ακόμα αισθάνομαι αυτό το βλέμμα. Η απόφαση που πήραμε ήταν να σπάσουμε τα δεσμά και να πάρουμε πίσω τη ζωή μας, και οι συνέπειες αυτής της απόφασης, όσο σκληρές και δύσκολες κι αν είναι, δεν μπορούν να μας υποδουλώσουν, μας απελευθερώνουν. Οπουδήποτε και αν βρισκόμαστε, ακόμα και στην πιο σκληρή φυλακή, την ελευθερία τη φέρουμε μέσα μας. Αν όχι, δεν ανακαλύψαμε ποτέ τι θα πει ελευθερία..."

Carol F. Roig
30 Οκτώβρη 2003

ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: *(Ισπανικά-Αγγλικά) www.alasbarricadas.org , www.lahaine.org * (Ισπανικά) www.nodo50.org/federacioniberica_cna/ , www.red- libertaria.net , http://barcelona.indymedia.org , πλήρης ενημέρωση για τους πολιτικούς κρατούμενους του ισπανικού κράτους, στο: www.nodo50.org/ desdedentro/modules.php?op=modload&name=Sections&file=index&req=listarticles&secid=3 , conspiración (ισπανική έκδοση σχετικά με το "αναρχικό μεσογειακό τρίγωνο") conspideluxe@latinmail.com * Αντίστοιχη αρθρογραφία και μεταφράσεις υπάρχουν και στο www.geocities.com/anar_gr , και στα indymedia αθήνας και θεσσαλονίκης...

συνεχίζεται....

νέα από το δρόμο

Η πρωτοβουλία αντισυναινετικής δράσης κάλεσε πορεία προς το ολυμπιακό στάδιο της πυγμαχίας στο Μαζαράκη την 1η Μάη.
Η πορεία ξεκίνησε από την κεντρική πλατεία Ιλίου με τη συμμετοχή 300 περίπου ατόμων και κατευθύνθηκε στην κόκκινη ζώνη του γηπέδου. Δυνάμεις των ΜΑΤ απέκλεισαν περιμετρικά την ευρύτερη περιοχή και εμπόδισαν την πορεία να πλησιάσει τον περιβάλλοντα χώρο του γηπέδου.
Η πορεία διαλύθηκε μετά από λίγο σε κοντινή πλατεία.

Στις 29 Μάη και ενώ στην περιοχή του Μαζαράκη εξελισσόταν test event εν όψει των ημερών του καλοκαιριού, η πρωτοβουλία κάλεσε συγκέντρωση στην πλατεία Μπουρναζίου στην οποία συμμετείχαν γύρω στα 60 άτομα. Ακολούθησε μηχανοκίνητη πορεία προς την κόκκινη ζώνη η οποία και αυτή τη φορά ανακόπηκε από ζητάδες, ασφαλίτες και διμοιρίες των ΜΑΤ. Με εναλλακτικό δρομολόγιο και μέσω της Θηβών, η πορεία κατέληξε στην κεντρική πλατεία Ιλίου.

Την Πέμπτη 10 Ιουνίου και ύστερα από κάλεσμα του "αυτόνομου συντονιστικού δράσης ενάντια στην επιβολή των προϊόντων βιοτεχνολογίας των πολυεθνικών", πραγματοποιείται πορεία περίπου 350 ατόμων. Η πορεία ξεκινάει ύστερα από συγκέντρωση στο σταθμό του μετρό "Ευαγγελισμός" και κατευθύνεται προς το κτίριο του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών στο οποίο την ίδια μέρα πραγματοποιείται από το Ινστιτούτο Βιολογικών Ερευνών και Βιοτεχνολογίας (και υπό την αιγίδα διαφόρων υπουργείων) το 1ο ελληνικό συνέδριο βιοτεχνολογίας (η θεματική της ημέρας περιλαμβάνει συζητήσεις σχετικά με την προώθηση των μεταλλαγμένων αλλά και χαιρετισμούς υπουργών). Η πορεία ενώ πλησιάζει στο κτίριο του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών δέχεται την περιμετρική πίεση διμοιριών των ματ χωρίς όμως να ανακοπεί. Συμβολικά και ενώ η πορεία έχει προσεγγίσει το Ε.Ι.Ε. ρίχνονται στην πρόσοψή του μεταλλαγμένες ντομάτες. Η πορεία συνεχίζει με κατεύθυνση το σημείο εκκίνησής της. Λίγο πριν η πορεία φτάσει στην πλατεία του σταθμού του μετρό "ευαγγελισμός", οι διμοιρίες των ματ επιτίθενται ταυτόχρονα στις πλαϊνές γραμμές του μπλοκ με αποτέλεσμα η πορεία να κοπεί στα δύο και πολλοί να τραυματιστούν. Η επίθεση της αστυνομίας προς όλο το μήκος της πορείας ανακόπηκε ύστερα από την δημιουργία αλυσίδων κάθετα στο δρόμο ενώ ταυτόχρονα επανασυστήθηκε μπλοκ το οποίο κατευθύνθηκε δυναμικά προς το σημείο εκκίνησης της πορείας όπου είχε καταλήξει το άλλο μισό τμήμα της πορείας. Οι συγκεντρωμένοι διαλύθηκαν από το δρόμο μετά την απελευθέρωση του συλληφθέντα από την επίθεση των ματ.

για την υπόθεση του Πολύκαρπου Γεωργιάδη

Ξημερώματα της Παρασκευής 16-4-2004 συλλαμβάνεται στη Θεσσαλονίκη ο Πολύκαρπος Γεωργιάδης.
Σε μια περίοδο όπου στη Θεσσαλονίκη οι ειδικοί της αστυνομίας έστηναν ενέδρες έξω από οποιοδήποτε χώρο θεωρούσαν ότι θα αποφέρει συλλήψεις αναρχικών.
Οι ειδικοί αυτοί κατηγορούν τον αναρχικό Πολύκαρπο Γεωργιάδη για απόπειρα έκρηξης σε αυτοκίνητο εταιρείας σεκιούριτι.
Παρουσιάζουν τον Π.Γ. ως υπαίτιο για κάθε εμπρησμό που είχε σημειωθεί στη Θεσσαλονίκη τον τελευταίο καιρό.
Ο ίδιος αρνείται τα πάντα και δηλώνει ότι ανήκει στον αναρχικό χώρο.
Ειδικό κλιμάκιο της αντιτρομοκρατικής εξετάζει τον Π.Γ. εφαρμόζοντας παράλληλα στην πράξη τις νέες μεθόδους των νέων αντιτρομοκρατικών νόμων.
Η ανάκριση είναι πολύωρη και για 30 ώρες δεν του επιτρέπεται να επικοινωνήσει με κανέναν.
Του παρουσιάζονται οι διατάξεις των νέων νόμων και του ζητείται να κατονομάσει άτομα του αναρχικού χώρου με αντάλλαγμα την ευνοϊκή μεταχείρισή του. Αρνείται. Ταυτόχρονα στην περιοχή της Θεσσαλονίκης γίνονται μαζικές προσαγωγές ατόμων του ευρύτερου αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου αλλά και σε σπίτια συγγενών και φίλων. Κατάσχονται πολλοί υπολογιστές και διάφορα άλλα αντικείμενα (έντυπα, προκηρύξεις κτλ).
Οι εξακριβώσεις και παρενοχλήσεις απέναντι στους αναρχικούς συνεχίζονται και κατά τη διαδικασία μεταφοράς του Π.Γ. στα δικαστήρια. Και τις δύο φορές που έγινε μεταφορά του Π.Γ. στα δικαστήρια, οι αλληλέγγυοι συγκεντρωμένοι έξω από τα δικαστήρια δέχτηκαν τις προκλητικές πιέσεις ασφαλιτών.
Ταυτόχρονα τα ΜΜΕ διαδίδουν ότι καταζητούνται και άλλα άτομα δημιουργώντας έτσι ένα κλίμα τρομοκρατίας και κατονομάζοντας άτομα του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου.
Ο Π.Γ. προφυλακίζεται και μεταφέρεται στις φυλακές Κορυδαλλού με μια δικογραφία η οποία είναι ανοιχτή και χωρίς να έχει οριστεί δικάσιμος.
Η πρώτη αίτηση αποφυλάκισης λίγες ημέρες μετά την προφυλάκισή του, απορρίπτεται.

Η υπόθεση του Π.Γ. δεν μπορεί να ειδωθεί ξέχωρα από τη συγκυρία μέσα στην οποία αυτός συνελήφθη. Μετά τα γεγονότα αντίστασης στη σύνοδο της Ε.Ε., στη Θεσσαλονίκη, υπήρξε μια έντονη δραστηριοποίηση των αναρχικών-αντιεξουσιαστών. Το γεγονός αυτό και εν όψει ολυμπιακών αγώνων σίγουρα ήταν και είναι ένας παράγοντας ανησυχίας για τα επιτελεία της κυριαρχίας. Η σύλληψη του Π. Γεωργιάδη ήταν μια καλή ευκαιρία για τα επιτελεία αυτά αφενός να παρουσιάσουν κάποιου είδους "αντιτρομοκρατικό" έργο χρησιμοποιώντας διωκτικά και νομικά εργαλεία μείζονος βεληνεκούς λίγους μήνες πριν τους ολυμπιακούς αγώνες και αφετέρου να εξαπολύσουν ένα κλίμα τρομοκράτησης προς κάθε μορφή αντίστασης και αγώνα. Οι προσαγωγές και οι παρακολουθήσεις ατόμων του ευρύτερου αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου αλλά και οι επιχειρήσεις σκούπα σε πλατείες όπου συχνάζει η νεολαία, οι οποίες ακολούθησαν μετά τη σύλληψη του Π.Γ., σίγουρα είχαν σκοπό να δημιουργήσουν ένα κλίμα φόβου μέσα στην πόλη σε όσους δεν συντάσσονται με την μεγάλη ιδέα του κράτους και των αφεντικών.
Κάτω από μια τέτοια συνθήκη, η αλληλεγγύη στον αναρχικό Π. Γεωργιάδη δεν μπορεί παρά να είναι δεδομένη και να αποτελεί στοιχείο του ευρύτερου κοινωνικοταξικού πολέμου που διεξάγεται καθημερινά.

Το να είσαι αιχμάλωτος ζήτημα δεν είναι. Το να παραδίνεσαι, αυτό είναι.

[Στις 22-6-2004 θα γίνει στην Αθήνα η πρώτη πορεία αλληλεγγύης στον αναρχικό Πολύκαρπο Γεωργιάδη. Η πορεία έχει καλεστεί από συντρόφους στην πλατεία Ελευθερίας του Κορυδαλλού και θα προσεγγίσει τις φυλακές του Κορυδαλλού στις οποίες κρατείται ο Πολύκαρπος Γεωργιάδης.]

Στοιβαγμένα κορμιά σε μια κάμαρη
Θαρρείς πως ο κόσμος δεν έχει χώρο για όλους
Για να χωρέσουν όλοι όσοι υπάρχουν
Χώρος υπάρχει αλλά μην ψάχνεις άδικα να τον βρεις
Είναι καπαρωμένος από λίγους
Όχι μόνο αφεντάδες αλλά υπόδουλους του κατεστημένου
Με αισθήματα συμβιβασμού και δύναμη ζωής κλεμμένη από άλλους
Από εμάς τους στοιβαγμένους μες την κάμαρα...

Κάθισα στο παγκάκι της λίμνης
Ρίχνοντας το ψωμί μου στα αλητοχρυσόψαρα
Κι όλη τη νύχτα, παρόλο που είχα μείνει νηστικός
Δεν πεινούσα καθόλου
Γιατί κι εγώ ήμουν αλήτης...

Είμαι ένα τίποτα
Γεννήθηκα απ' το τίποτα
Και πηγαίνω στο πουθενά
Αν με σκοτώσεις, θα είναι σαν να σκοτώνεις το τίποτα
Αν με κλείσεις μέσα σε ένα κλουβί, θα είναι σα να κλείνεις τον αέρα
Γιατί ο αέρας είναι ένα τίποτα
Πρόσεξε όμως γιατί μια δυνατή ανεμοθύελλα
Μπορεί εύκολα να καταστρέψει μια ολόκληρη πόλη...

Ο Θωμάς Σιδεράς, ποινικός κρατούμενος, πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του μπαινοβγαίνοντας στη φυλακή. Εγκλωβισμένος στο μονόδρομο των ναρκωτικών και αναπαράγοντας τη μίζερη καθημερινότητα που αυτά συνεπάγονται, πέθανε μόνος, αφού ταλαιπωρήθηκε από βαριά αρρώστια.

΄΄...Τώρα αυτό που θέλω είναι να πάρεις ένα τετράδιο, γιατί κάθε φορά που θα σου γράφω θα σου στέλνω και 2-3 ποιήματα που γράφω εγώ, να τα γράφεις στο τετράδιο και όταν θα βγω να μου το δώσεις...(Θ. Σ. 1990, Φυλακές Λάρισας)΄΄

Βέβαια τα πράγματα δεν έγιναν ακριβώς έτσι. Καμία από τις δυο πλευρές δεν κράτησε την υπόσχεσή της. Ούτε τα ποιήματα καθαρογράφτηκαν ποτέ, ούτε όμως τα πράγματα θα είχαν πάρει άλλη τροπή ακόμα κι αν είχαν γραφτεί.
Χρόνια μετά, τα ποιήματα έπεσαν στα δικά μου χέρια. Νιώθοντας άσχημα που δεν ήμουν εκεί τις τελευταίες του ώρες και ακόμα πιο άσχημα που αφέθηκε να σβήσει εντελώς μόνος, υποσχέθηκα να εκπληρώσω εγώ την επιθυμία του. Τα πράγματα όμως, και πάλι, δεν έγιναν ακριβώς έτσι. Τώρα, επτά χρόνια μετά, το παρόν έρχεται να κλείσει ένα κύκλο που άρχισε, ουσιαστικά, πριν από 14 περίπου χρόνια.

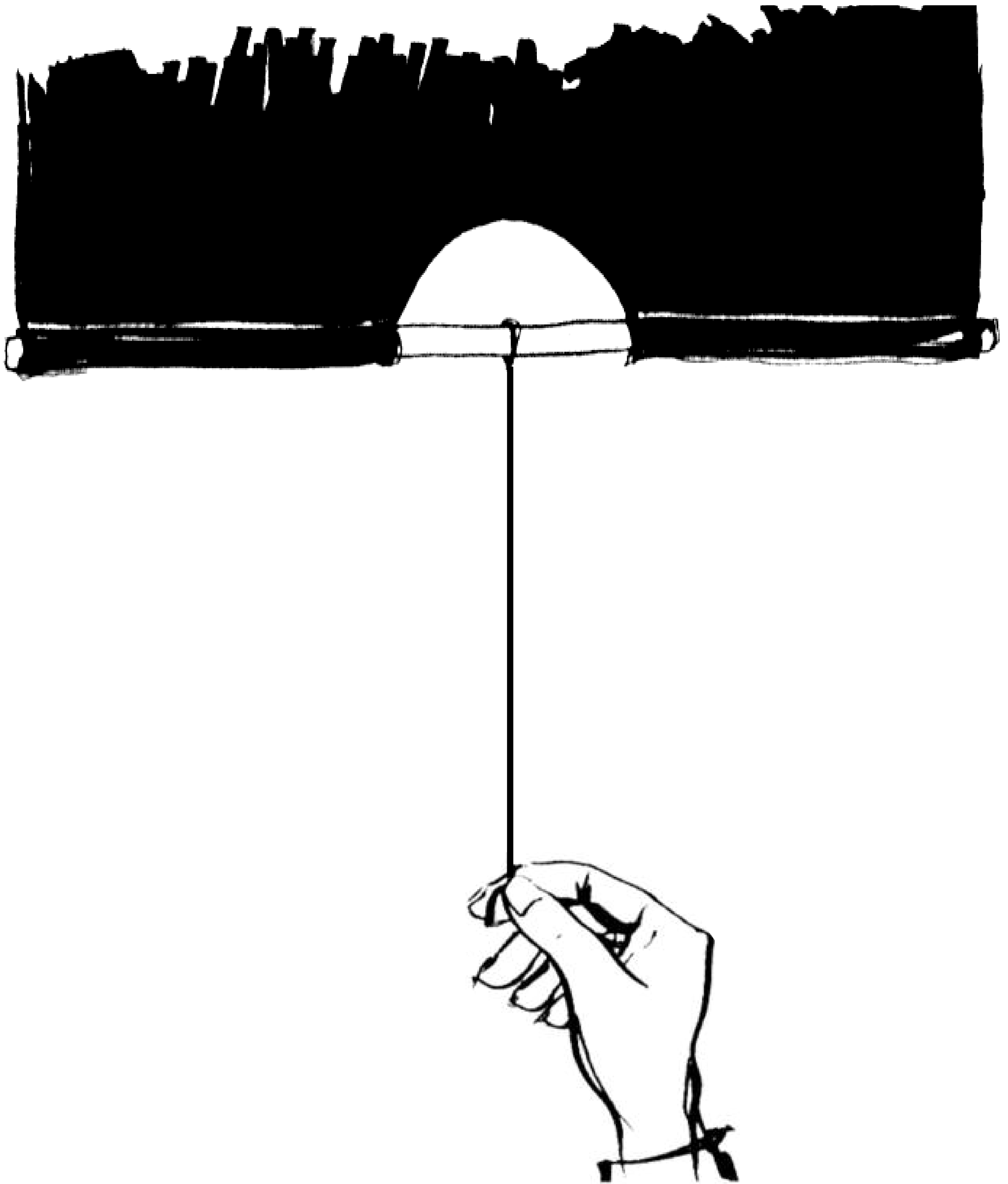
Χαμένη
Μιλά η ψυχή:
Ζω σαν τον ήλιο στη δύση, σαν λουλούδι μιας άνοιξης
Έβγαλα το σπαθί μου και χτύπησα τις εικόνες μιας άδικης μοίρας
Και όταν κατάλαβα πως χτυπούσα δυο ψυχές σαν κι εμένα
Όταν κατάλαβα πως ο πραγματικός στόχος κρύβονταν
Το 'στρεψα στον εαυτό μου και παραδόθηκα
Με είπαν δειλό, με έφτυσαν κατάμουτρα
Και μου είπαν δεν πολεμάς για τη ζωή
Κι όμως ποτέ δεν κατάλαβαν πως η ζωή είναι ο κρυμμένος στόχος
Δεν δέχτηκα να πολεμήσω για τη ζωή
Γιατί η ζωή μου στοίχισε και το θάνατο μου
Τρυπώντας τα χέρια μου για να με κάνει καλά η σκόνη
Κι αν ζω αυτή τη στιγμή, ζω για να πεθάνω

Εσύ μπορείς να σκεφτείς το αύριο, για 'μένα είναι κάτι το μακρινό
Εσύ έχεις την ελευθερία σου, για 'μένα είναι κάτι το ακατόρθωτο
Εσύ έχεις τη ζωή δικιά σου, εμένα μου την κρατούν άλλοι
Για 'σένα η ζωή κυλάει όμορφα, για 'μένα είναι αγκάθινο στεφάνι
Αυτή είναι η διαφορά ανάμεσα σε 'μένα και σε 'σένα
Εσύ ζεις ελεύθερα, γελάς κι εγώ στη φυλακή πεθαίνω...

...Οι άνθρωποι πρόβαλαν δειλά από τα κλειστά τους σπίτια
Χαμογέλασαν πικρά κι ειρωνικά
Ένας ακόμη ονειροπαρμένος, είπαν
και σφάλισαν γι' ακόμα μια φορά όλες τις πόρτες της φυλακής τους
από φόβο μήπως και κάνουν τελικά την απόπειρα της απόδρασης...

Αυτά όλα που διάβασες βγήκαν απ' το μυαλό μου
Δεν ξέρω αν σ' αρέσανε περνούσα τον καιρό μου
Μα είναι και αληθινά αυτό έχει σημασία
Γιατί αν δεν ήμουνα εδώ θα 'λειπε η εμπειρία
Πέρασα δύσκολες στιγμές μέρες χωρίς ουσία
Δυο χρόνια σήμερα έκλεισα σ' αυτή την κοινωνία
Μια κοινωνία αλλιώτικη με δύσκολες συνθήκες
Χαρά δε μου 'δωσε ποτέ παρά μονάχα πίκρες
Δεν ξέρω αν το κατάλαβες, γράφω απ' το κελί
Και τα κελιά υπάρχουνε μόνο στη φυλακή

Θερσιτης